

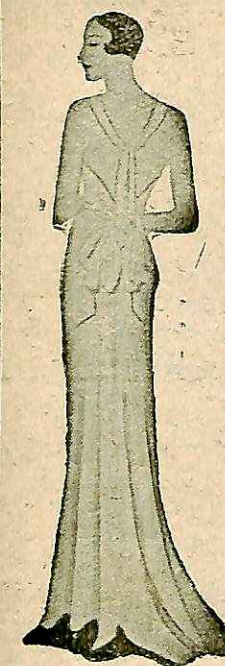
ΕΤΟΣ 36
ΑΡ. 315

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1932

Παύλος Τσάνης

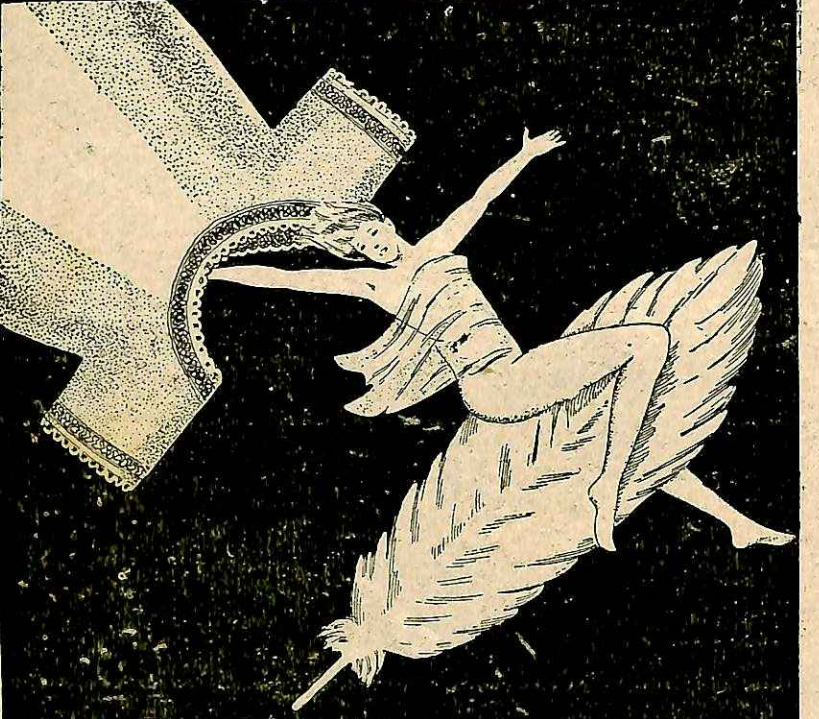
Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βιασθή να ράψει τα φορέματά της. 'Ας επισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μοδίστας

ΛΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Ὡς εὖρη δὲα τὰ τελευταία μοντέλλα τῆς θερινῆς σαιζὸν με χάρι. Παριζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA

Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23.605

Bismoterran

Τὸ ἰδεώδες φάρμακον ἐναντίον τῶν νοσημάτων στομάχου καὶ ἐντέρων ὑπερχλωρῶδους - ἑλμῶν - διαρροῶν κ.τ.λ.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ
ΒΑΛΑΟΡΙΟΥ 16

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΕΙΟΥΤΗΡΙΟΝ 41)4ο)ο μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἱαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «**ΦΟΙΝΙΞ**», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θεάτρου Κετοπούλη. Τὰ ἱαματικὰ τεχνητὰ λουτρὰ τῶν διαφόρων λουτροπέδων **ΑΙΔΗΨΟΥ-ΜΕΘΑΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ**, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσαις.

Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικὸν ἐντομοκτόνον
Ἐξολοθρεῖ: Μύρμηκες, κοινὸνύττια, κορεοὺς, γύλιους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ.ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

ΑΝΑΚΕΦΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΟΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ Arteriovascine Dr. Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαζίνης Τσιλιμπαρί, ἀνευ διατῆς καὶ ἀφαιμῶ-ξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀνευ λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι ἱατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατρο-συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεία.

Ἀντιπροσώπος
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθήναι.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε κυρία. Διατρεῖ τὴν δερματίτιν τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέμα. Ἐξολοθρεῖ τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀποτανηθεῖτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικήτα Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰκόπεδον 600 περίπου πήχεων ἐπὶ τῆς ἐδoῦ Ἀγ. Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἥλιος Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρὰ τῷ Διευθυντῇ τῆς «**ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ**», Λέκκα 7.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Διδασκάλισα Γαλλικῆς διὰ μικρὰν Ἐπαρχίαν με ὕγιον κλίμα, διὰ ν' ἀναλάβῃ δύο μικρὰ παιδάκια. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Στοματολόγος-Ὀδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισίων-Ἀθηνῶν
Αἰόλου 40 (εἰσεὶδος Βασιλικῆς 7)
Ἀθῆναι

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 36 (315)

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200 » ΕΞΑΜΗΝΙΟΣ 100 » ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6 » ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6 » ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30 » ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 4 Σεπτεμβρίου 1932	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419
--	--	--

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.

Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. **Σρ. Σαράφης** 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. **Γ. Ἀντωνιάδης** B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 **NEW YORK, CITY**

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικoῦ μας, ἀλλὰ εὐσκολοῦνται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιά νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα ὁλοσφύττει τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ
Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΤΟΥ ΧΟΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Κουρασμένοι πού βαδίζουν».

Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ «Πειραιώτικα» εἰδικότερα, ἕνα εἶδος φιλολογίας — θὰ τὴν προσδιορίσω εὐθὺς παρακάτω — ἐφημερὶς καὶ περὶς πού ἐκδηλώθηκε με ἀρετὰ βιβλία, ὅχι ὅλο ἀσημαντά, τελευταῖα, στὸν Πειραιᾶ. Εἶνε μὴ φιλολογία σχολεταρική, καθὼς λέγουν, πού ἔχει θέμα καὶ ἀντικείμενο τοὺς ἀποκλήρους τῆς κοινωνίας, τίς ἐντελῶς κατώτερες λαϊκὰς τάξεις, καὶ ἕνα τόνο ὀμρ, ὑπερβολικὰ ρεαλιστικὸ, τραχὺ καὶ ἐπαναστατικὸ.

Στὴν κατηγορία αὐτῇ τῶν βιβλίων ἀνήκουν καὶ οἱ «Κουρασμένοι πού βαδίζουν», μὴ σειρά διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου, πού ἐκδόθηκαν τελευταῖα στὸν Πειραιᾶ.

Ὁ κ. Χονδροπούλος δὲν εἶνε ἑμπειροὺς διηγηματογράφος. Τὸ βλέπει κανεὶς ἀμέσως. Δὲν ἔχει τέχνη στὴν ἀφήγησιν, δὲν ξέρει νὰ συνδέτῃ, νὰ ζωντανεύῃ πρόσωπα, περιβάλλοντα, τοπία, δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναλύῃ καὶ νὰ ψυχογραφεῖ. Ἔχει ὅμως κατὰ πολυμύθετον ἀπ' ὅλ' αὐτά: τὴ δύναμιν νὰ παθαίνεται, νὰ δονεῖται ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ νὰ μᾶς μεταδίδῃ τὴ δύναμίν του, ἀτεχνῇ ἴσως, μὰ πάντα ἀμεση καὶ θερμῇ. Παρακολουθοῦμε τὴ διήγησιν του, ὅχι γιὰ νὰ γοργή καὶ ἀδιάσπῃ, ἢ γιὰ νὰ συνεπαίρῃν τὸ βίος του, ἀλλὰ γιὰ νὰ αἰσθάνεσθαι ὅτι οἱ δὲος καὶ μᾶς κάνει νὰ ἀσπασθῶμε καὶ μεις οἱ τὴν περιστάτικὰ πού διηγείται εἶνε σημαντικὰ. Σημαντικὰ, πρωτίστως. Ὁ κ. Χονδροπούλος μᾶς ξεσπᾷ καὶ κοιμάται ἀπὸ ζωῆς ἀπειρα τραγικῆς, φρασμένης ἀπὸ τὸν πῦρ φρικτοῦ πόνου, πού εἶνε ἡ ζωὴς χιλιάδων ἀνθρώπων. Αὐτὸ καὶ μόνον δίνει ἡ δὲος τῆς ιστορίας του μὴ σημασία. Μὰ γίνονται ἀκόμη σημαντικότερες, γιὰ τὸν τραχὺ καὶ βίαιος τόνος του, πού ἔχει καὶ ἀπὸ τὸ νοσηρὸ λαχάνισμα τοῦ ἀρρώστου, θεμαίνεται ἀπὸ ἕνα πραγματικὸ καὶ γνήσιον πάθος πού δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀσυνκίνητους.

Οἱ «Κουρασμένοι πού βαδίζουν» ἐποτελοῦνται ἀπὸ ἐπὶ διηγήματα, ἀλλὰ μεγαλύτερα κ' ἄλλα πῦρ μικρὰ. Ὅλα ἔχουν τὸν ἴδιον τόνο, τὴν ἴδια διάθεσιν, τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν καὶ κάπως πρωτογόνων πλασμάτων. Ὁ Ἀντώνης ὁ Ξυλουργὸς θέλει νὰ κἀν καὶ στὴ γυναῖκα του πού τὴν ἀγαπᾷ, μὰ δὲν μπορεῖ γιὰ τὴν ὀμορφῇ, καὶ τὸν λυώνει ἡ λαχτάρα. Ὁ Γιάκουμος, καταστρεμένος μαουνιέρης, πού ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ φαμίλια του νὰ γίνῃ νυχτοφύλακας, τὸ οἶχτει στὸ κρασί. Ἐστὶ ξεχνάει λίγο τὸν πόνο του. Ἐνα βράδυ — ἡμερομῆματα Κυριακῆς — καθὼς βρίσκεται μεθυσμένος, τοῦ κλέβουν ἐφτὰ ἀπὸ τὰ σακιά πού φυλάγει. Ἐπειδὴ δὲν ἔχει νὰ τὴ πληρώσῃ, τὸν σέρνουν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Γιάκουμος, με τὸ μικρὸ χυσιμὸ τῶν δυστυχισμένων, λέγει στὸν χωροφύλακα πού τὸν δὲνει:

— Τέτοια γιορτὴ σήμερα... δουλεῖν ἡ... ἡ... ἀστυνομία;

Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη δυστυχία δὲνει τὸν Κωστάκη Χ., τὸν ἥρωα τοῦ «Ἰστορία ἀπ' τὸν πατέρα». Φτωχὸς, μὴ ἔχοντας τίποτε μετ' ὅπου νὰ λάμψῃ στὰ μάτια μᾶς γυναῖκας, καὶ μάλιστα πλούσιας καὶ ματαιόδοξης, ἐρωτεύεται μὴν ἐλαφρὰ καὶ ἐπιλόχεια κοσμικὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνη τὸν κοροϊδεύει, τὸν ἀπαίρει, δῶς μόνον ἡ γυνὴ.

Τὸ ἴδιο σχεδὸν θέμα: τὴ δυστυχία. Εὐτυχισμένοι ἢ ἀπλῶς εὐχαιρισμένοι ἢ ἀπλῶς γαλήνιοι καὶ κατερεκτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχουν στὰ διηγήματα τοῦ κ. Χονδροπούλου. Ὅλους τοὺς τρέει καὶ τοὺς ξεσχιζεῖ τὸ σαράκι τοῦ πόνου. Εἶτε ἀπὸ ἀδυναμία, εἶτε ἀπὸ αὐγία, εἶτε γιὰ τὴν ἔσθιν φέρει τὰ πράγματα, δὲν μποροῦν νὰ διαμύσουν τὴ ζωὴ πού τὴ λαχταροῦν με ὅλη τὴ λαμπαργία καὶ τὴν ὀσμὴ ζωντανῶν, γερῶν κα

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Η "ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ,"

Ένα περίεργο άρθρο του Γάλλου ιστορικού Στρέμ. Η μεσαιωνικές και η σύγχρονες θεοκρισίες. Πώς κανόνισαν τις δουλειές τους δύο άντρες, με κριτή το Θεό. Μία καταναγκαστική αυτοκτονία. Τι γινόταν άλλοτε στην Ούγγαρια. Τα πυρκαϊσμένα σιδερένια παπούτσια. Το περπατάει πάνω στα καρφιά. Μία τρομερή και δημοσιογραφία Γ. Στρέμ, μονομαχία. Το λυκανθρώποφάγωμα. Η θεοκρισίες στη Σιβηρία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είχε έρωτα την τρελή κάποια νεαρή Ούγγαρη, την οποία αγαπούσε κι ένας άλλος δικαστής της Βουδαπέστης. Οι δύο άντρες σκόπευαν να την πάρουν. Και αποφάσισαν... να βάλουν τον Θεό κριτή στη διαφορά τους. Έσκηψαν δηλαδή να ρίξουν κλήρο, ποιος από τους δύο θα... αυτοκτονήσει, αφήνοντας τον άλλο ελεύθερο στην έρωτά του. Έτσι κι έγινε... Και ο κληρός έπεσε στον κακότυχο Τσέχωφ!

Όποιοσδήποτε άλλος στην περίπτωση αυτή, θα κίταζε φυσικά πως να αποφύγει την αυτοκτονία. Μα ο Τσέχωφ είχε δώσει τον λόγο του. Κι αφού ο Θεός ήθελε να λειήσει αυτός απ' τη μέση, θ' αυτοκτονούσε απευθείας. Ο δικτάτορας του του έδωσε ενός μινιό προθεσμία για να τακτοποιήσει τις υποθέσεις του. Κι όταν ο μινιός έπεσε, ο ανυπότακτος άντρας της του υπενθύμισε την υποχρέωσή του με τα ιεροσυνήθη σημειώματα που βρέθηκαν μετά τον θάνατό του στο σπίτι του.

Φαντάζεστε όμως την κατάπληξη μας, όταν ο Τσέχωφ, κουνώντας περιλυσά το κεφάλι του, απάντησε:

— Ω, δεν υπάρχει λόγος να με συγχάρισε γι' αυτό... Δεν πρόκειται δυστυχώς να ζήσω πολύ ακόμα.

— Τ' είν' αυτά που λές; Ανέκραξε με έκπληξη ο Ταργκουλά. Έσύ, εκτός που είσαι νέος, φαίνεται και ήγιεστατος!

— Και όμως σε λίγες μέρες θα πεθάνω! επέμεινε ο Τσέχωφ με ύψος μη επιδεχόμενο αντίρρηση. Και βλέποντας την έκπληξη που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα μας, έπροσέθεσε:

— Δεν μου επιτρέπεται δυστυχώς να σας δώσω καμιάν άλλη εξήγηση...

Τα λόγια του δυστυχισμένου δικαστικού ήταν αληθινά. Πραγματικώς, ύστερ' από τρεις μέρες μάθαμε πως αυτοκτόνησε πέφτοντας κάτω απ' τους τροχούς ενός τρένου, το οποίο τον διαμέλισε αμέσως. Η αστυνομία έκανε έρευνα στο σπίτι του για να εξακριβώσει τους λόγους της αυτοκτονίας του, αλλά δεν βρήκαν εκεί παρά μερικά γράμματα που του είχαν σταλεί πριν από λίγες μέρες από τη Βουδαπέστη και που δεν περιείχαν παρά μία ημερομηνία μονάχα: την ημερομηνία της τραγικής του αυτοκτονίας. Από τις πληροφορίες όμως που της δώσαμε έμμεσα, καθώς κι από άλλα στοιχεία που συνέλεξε, η αστυνομία κατέληξε σε, ύστερ' από πολλή καιρό, η ανακάλυψη των λόγων που είχαν αναγκάσει τον Τσέχωφ να προηγή στο τραγικό του διάβημα. Ήταν ακριβώς τι είχε συμβεί:

Πριν από λίγον καιρό, ο Τσέχωφ

Κι' έτσι, η «κρίσις του Θεού» έξετελέσθη...

— Ο Ταργκουλά που ήξερε καλά τα ήθη και τα έθιμα του τόπου, μ' εβεβαίωσε πως τέτοια περιστατικά δεν ήταν σπάνια στην Ούγγαρια... Γι' αυτό, κανένας δεν έδειξε την παραμικρή έκπληξη όταν μαθεύτηκαν η συνθήκη, υπό τις οποίες είχε αυτοκτονήσει ο δικαστής της Νυρεγκχάιζα.

Παλαιότερα, άλλωστε, η θεία αποκατάσταση έξετελούντο με τρόπο πιο άγριο και πιο βάρβαρο. Οι συλλαβόμενοι ως «υποπτοι» για ύποπτα ή ύποπτα παρκατομμένα, τους ανάγκαζαν να περπατούν πάνω σε μινιό καρφιά, τους έδεσαν «μέχρις αιματος», κι όλα αυτά τα έκαναν με την πεποίθηση πως αν κανένας απ' αυτούς τύχαινε να είναι άθωπος, ο Θεός... δεν θα τον άφινε να αισθανθεί κανέναν πόνο!

— Όταν φτάσουμε στο Τουρκιστάν,

μυ έλεπε στο τέλος ο Ταργκουλά, θα δής εκεί πιο τρομερά ακόμη βασανιστήρια.

Ο Ταργκουλά εκράτησε πράγματι την υπόσχεσή του. Λίγες μέρες μετά την άφιξή μας στο Τουρκιστάν, παρουσιάστηκε ξαφνικά, ένα πρωί, στο δωμάτιο του ξενοδοχείου στο οποίο είχα καταλύσει, και μου έφερε ένα θαμνίσιο κανκασιανό κοστούμι.

— Έμπρός! μου είπε. Ντύσου!

Από το ύψος του κατάλαβα πως είχε κάποιο σχέδιο. Χωρίς λοιπόν να φέρω καμιά αντίρρηση, φόρεσα το κοστούμι που μου είχε φέρει, συμπληρώνοντας το μ' ένα μεγάλο σκούφο από αστραγάλους.

— Θα μου εξηγήσεις, τέλος πάντων, τι σημαίνει αυτή η μασκαράδα; τον έρωτήσα στο τέλος με απορία.

Είχαμε εντείνει την προσοχή μας για ν' αντιληφθούμε από τους κινήσεις που έφταναν ως ν' αυτά μας, τις λεπτομέρειες της τραγωδίας, ή οποία παίζονταν μέσα στην κλειστή καλύβα.

Μα δεν άκουγα παρά το λαχανιασμένο τον δικό αντιπάλω.

— Δεν τοις επιτρέπεται να βγάλουν τα μαντήλια από τα μάτια τους; ρώτησα.

— Όχι, μου απάντησε ο Ταργκουλά. Θάταν προδοσία. Η τέχνη μόνο θ' αποκαλύψει...

— Και πόση ώρα θα μένουν κλειδωμένοι;

— Όσοι να σκοτωθώ ή ένας απ' αυτούς, εκτός αν σκοτωθούν κι οι δύο.

— Ξέρεις γιατί μονομαχούν;

— Ναι... Άγαπών κι οι δύο την ίδια γυναίκα κι ο Θεός θ' αποφασίσει ποιος απ' τους δύο θα την κάνει σύζυγό του...

Μία φρικιαστική κραυγή, κάτι σαν ούλοισμα πληγωμένου θηρίου, αντίχρησε ξαφνικά μέσα στην ίσπια... Άνοιξε τότε την πόρτα κι' όρμηξε μέσα. Η μονομαχία είχε πια τελειώσει. Ο φίλος του Ταργκουλά είχε σκοτώσει τον αντίπαλό του! Κρατούσε ακόμα το ματωμένο μαχαίρι του και χαμογελούσε με ικανοποίηση... Ο γέρος του έβγαλε το μαντήλι από τα μάτια και τότε αυτός έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά του Ταργκουλά.

— Θεοκρισίες! γίνονται επίσης και στη Ρωσία. Στο Κιργιζ, ένα χωριό της Σιβηρίας, παρεντέθηκα, μαζί με τον Ταργκουλά, στην έξις φρικιαστική σκηνη:

Κάποιος Κιργιζιανός είχε κατηγορήσει έναν ξάδερφό του πως του είχε κλέψει το άλογό του. Ο ξάδερφός του

του. Άν έπιξησει, θα περιποιηθώ τα τραυμάτα του... Άν πάλι ύποπτηρη, θα φροντίσω για την κηδεία του...

Μου τα έλεγε δμ' αυτά με ύψος φρικιαστικό. Έγδ' όμως όμολογώ πως έννοιωθα μία δυνατή κλίση να μου σφίγγη την καρδιά...

Σε λίγο βρήκαμε απ' την πόλη και φτάσαμε σε μία άπομονομένη «σιμπα» (καλύβα).

— Έδώ είναι! είπε ο Ταργκουλά.

Μπήκαμε τότε μέσα κι' ένας γέρος με κάπιαση γενειάδα μας υποδέχτηκε. Έκει έπισης μας περιέφερε ο

δεύτερος απ' τους αντιπάλους, μαζί με τους φίλους του.

— Αμέσως οι μάρτυρες, χωρίς να χάνουν καιρό, άρχισαν τα προκαταρκτικά της μονομαχίας.

Κι' εν πρώτοις, έγδυσαν μπροστά μας τους δύο αντιπάλους, τόν διστάσαν τα κορμιά ήταν γεμάτα από σημάδια παλμών πληγών.

Ο γέρος που μας είχε υποδεχτεί, τους έδωσε κατόπιν τα μάτια μ' ένα γαλάζιο μαντήλι, τους έπλεσε με δύο μικρά μαχαίρια και τους τοποθέτησε στις δύο γωνίες της αβύσσου.

Έπειτα έβγαλε ξαφνικά μία σιγική φωνή που έμοιαζε σαν πολεμική κραυγή, κι' αφού μας έσπρωξε όλους έξω, κλείδωσε την πόρτα της καλύβας, αφήνοντας μέσα μόνο τους δύο αντιπάλους.

Είχαμε εντείνει την προσοχή μας για ν' αντιληφθούμε από τους κινήσεις που έφταναν ως ν' αυτά μας, τις λεπτομέρειες της τραγωδίας, ή οποία παίζονταν μέσα στην κλειστή καλύβα.

Μα δεν άκουγα παρά το λαχανιασμένο τον δικό αντιπάλω.

— Δεν τοις επιτρέπεται να βγάλουν τα μαντήλια από τα μάτια τους; ρώτησα.

— Όχι, μου απάντησε ο Ταργκουλά. Θάταν προδοσία. Η τέχνη μόνο θ' αποκαλύψει...

— Και πόση ώρα θα μένουν κλειδωμένοι;

— Όσοι να σκοτωθώ ή ένας απ' αυτούς, εκτός αν σκοτωθούν κι οι δύο.

— Ξέρεις γιατί μονομαχούν;

— Ναι... Άγαπών κι οι δύο την ίδια γυναίκα κι ο Θεός θ' αποφασίσει ποιος απ' τους δύο θα την κάνει σύζυγό του...

Μία φρικιαστική κραυγή, κάτι σαν ούλοισμα πληγωμένου θηρίου, αντίχρησε ξαφνικά μέσα στην ίσπια... Άνοιξε τότε την πόρτα κι' όρμηξε μέσα. Η μονομαχία είχε πια τελειώσει. Ο φίλος του Ταργκουλά είχε σκοτώσει τον αντίπαλό του! Κρατούσε ακόμα το ματωμένο μαχαίρι του και χαμογελούσε με ικανοποίηση... Ο γέρος του έβγαλε το μαντήλι από τα μάτια και τότε αυτός έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά του Ταργκουλά.

— Θεοκρισίες! γίνονται επίσης και στη Ρωσία. Στο Κιργιζ, ένα χωριό της Σιβηρίας, παρεντέθηκα, μαζί με τον Ταργκουλά, στην έξις φρικιαστική σκηνη:

Κάποιος Κιργιζιανός είχε κατηγορήσει έναν ξάδερφό του πως του είχε κλέψει το άλογό του. Ο ξάδερφός του

ΑΠΟ ΔΕ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πώς έγραψε τους λόγους του ο Ζωρζ. Η τρομερή αφήρημάδα του. Πώς έγινε η μουσική κλίμαξ. Η ταγκουκίαν ή Σικωσέζων. Πώς ένας Σικωσέζος βγήκε (ημιωμένος. Ο ευγενής κι' ο μοναχός κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας από τους μεγαλύτερους ρήτορας των νεωτέρων χρόνων, ήταν κι' ο διάσημος Γάλλος σοσιαλιστής Ζάν Ζωρζ. Είχε φωνή ήχηρη σαν σάλπιγγα και όταν μιλούσε, τα λόγια ξεχρονότουσαν σαν χείμαρρος απ' το στόμα του.

Αντίθετα από τον Γαμβέτα, ο οποίος ενώ ήταν ρήτορας δεν ήξερε να γράφει καλά ούτε μία φράση, ο Ζωρζ έγραφε όπως μιλούσε και μιλούσε όπως έγραφε. Όταν έπρόκειτο να γράψει κανένα μαχητικό άρθρο, δεν έπαινε άλλως τον κοντινόφορο, τον έχορτο-νι-νιολοκτικώς, όπως ο μοναχός το σπαθί του, και άτημειλτος καθώς ήταν, μέλανε πολλές φορές τα δαχτύλα του μελάνια, σαν κανένας μαθητάκος.

Οι λόγοι του Ζωρζ άνεμενόντο πάντοτε ανυπόμονα κι' έθεωρούντο ως φιλολογικά άριστοργήματα. Του σέβαν όμως ολόκληρες νύχτες προπαρασκευής και συχνά τον έβρισκε ή αβήρ εξαντλημένο επάνω στα χειρόγραφα του και περιστεριωμένο από σφοδρές βελόνες μ' έφημερίδων.

Στις ημέρες της διανοητικής υπερκαπόσεώς του, ο Ζωρζ γινόταν τρομερά άφρημημένος.

Ένα πρωί πέφανε μπρος από ένα κατάντημα, στις προθήκες του οποίου ήταν εκτεθειμένα ένα σωρό όργανα πολύχρωμα μαζελαράκια. Έντελως μηχανικά τότε ο Ζωρζ, μπήκε μέσα και δίνοντας τη διευθυνσή του, παράγγειλε να του στείλουν μερικά κόκκινα μαζελαράκια. Όταν την άλλη μέρα του πήγαν την παραγγελία, στεκόταν επί ώρες κατάντητος να θυμηθώ πως και τότε και γιατί είχε παραγγείλει αυτός τέτοιον είδος φαντα...

— Για να υπεραισιώσω τη ζωή μου, όταν μου έπιθεθεί κανείς.

— Κι' ένοι, ίσπια μου, έχω κοντά μου το νερό για να... άμυνώμαι όταν το νερό δεν μου κάνει κακό, όταν μεταχειρίζομαι, φυσικά, το νερό, απάντησε ο προσηματωμένος καλός μου.

— Όπως διαί οι διάσημοι άνδρες, έτσι κι' ο πρό δόγας καρού άποθανών διασημώ. Άγγλος συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων Έντγκα Όυλντ παραφράσα στην πόλη Κένιγς. Γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να σας δώσω την πληροφορία αυτή, επειδή τα χαρακτήριστικά κι' ή ζωή του ανθρώπου που περιγράφετε στο βιβλίο σας μοιάζουν με τα δικα μου και πολλοί φίλοι μου νομίζουν ότι πρόκειται για μένα. Με την έλπίδα ότι ή πληροφορία μου αυτή θα φτάση ως τα χέρια σας, διατελώ μετ' ύποληψης...

Ένας νομισματοκόπος του μισού δολλαρίου.

Κάποτε ένας Σικωσέζος έπαισε στο Λονδίνο. Όταν όμως γύρισε στο χωριό του, οι συγχωριανοί του τον έρωτησαν πως τα πέφανε στην πρωτεύουσα.

— Όρσπια!... αποκρίθηκε έκείνος. Μα τί να σας πω. Όλοι τους έκει πέφανε είνε κλέφτες!...

— Κλέφτες; Μα γιατί;

— Νά! Μία μέρα άκουσα στο δρόμο ένα παιδί να φωνάζει: «400 καρφίτες στη δεκάρα!...». Αγόρασα ένα πακέτο, τις μέτρησα και τις βρήκα μόνο... 399!...

Κάποιος ευγενής προσκάλεσε μία μέρα ένα γνωστό του καλόγερνο για να του κάνει το τραπέζι. Προσηγομένως όμως είχε πληροφορηθεί ότι ο μοναχός δεν μπορούσε να φάει αν δεν είχε μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο νερό, το οποίο όσοςο ποτέ του δεν το χρησιμοποιούσε.

— Πάτε, του είπε ο ευγενής όταν άρχισαν να τρώνε, τι σημαίνει αυτή ή ιδιοτροπία σας, να έπιτετε πάντοτε νερό στο τραπέζι, χωρίς να χύνετε ταυλαχιστον από κρασί σας ούτε μία σταγόνα ποτέ;

— Και σεις, εξοχότατε, γιατί έχετε πάντα το σπαθί σας κολλημένο στη μέση σας, χωρίς να το μεταχειρίζεστε ποτέ; ρώτησε κι' ο καλόγερνος.

— Για να υπεραισιώσω τη ζωή μου, όταν μου έπιθεθεί κανείς.

— Κι' ένοι, ίσπια μου, έχω κοντά μου το νερό για να... άμυνώμαι όταν το νερό δεν μου κάνει κακό, όταν μεταχειρίζομαι, φυσικά, το νερό, απάντησε ο προσηματωμένος καλός μου.

— Όπως διαί οι διάσημοι άνδρες, έτσι κι' ο πρό δόγας καρού άποθανών διασημώ. Άγγλος συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων Έντγκα Όυλντ παραφράσα στην πόλη Κένιγς. Γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να σας δώσω την πληροφορία αυτή, επειδή τα χαρακτήριστικά κι' ή ζωή του ανθρώπου που περιγράφετε στο βιβλίο σας μοιάζουν με τα δικα μου και πολλοί φίλοι μου νομίζουν ότι πρόκειται για μένα. Με την έλπίδα ότι ή πληροφορία μου αυτή θα φτάση ως τα χέρια σας, διατελώ μετ' ύποληψης...

Ένας νομισματοκόπος του μισού δολλαρίου.

Κάποτε ένας Σικωσέζος έπαισε στο Λονδίνο. Όταν όμως γύρισε στο χωριό του, οι συγχωριανοί του τον έρωτησαν πως τα πέφανε στην πρωτεύουσα.

— Όρσπια!... αποκρίθηκε έκείνος. Μα τί να σας πω. Όλοι τους έκει πέφανε είνε κλέφτες!...

— Κλέφτες; Μα γιατί;

— Νά! Μία μέρα άκουσα στο δρόμο ένα παιδί να φωνάζει: «400 καρφίτες στη δεκάρα!...». Αγόρασα ένα πακέτο, τις μέτρησα και τις βρήκα μόνο... 399!...

Κάποιος ευγενής προσκάλεσε μία μέρα ένα γνωστό του καλόγερνο για να του κάνει το τραπέζι. Προσηγομένως όμως είχε πληροφορηθεί ότι ο μοναχός δεν μπορούσε να φάει αν δεν είχε μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο νερό, το οποίο όσοςο ποτέ του δεν το χρησιμοποιούσε.

— Πάτε, του είπε ο ευγενής όταν άρχισαν να τρώνε, τι σημαίνει αυτή ή ιδιοτροπία σας, να έπιτετε πάντοτε νερό στο τραπέζι, χωρίς να χύνετε ταυλαχιστον από κρασί σας ούτε μία σταγόνα ποτέ;

— Και σεις, εξοχότατε, γιατί έχετε πάντα το σπαθί σας κολλημένο στη μέση σας, χωρίς να το μεταχειρίζεστε ποτέ; ρώτησε κι' ο καλόγερνος.

— Για να υπεραισιώσω τη ζωή μου, όταν μου έπιθεθεί κανείς.

— Κι' ένοι, ίσπια μου, έχω κοντά μου το νερό για να... άμυνώμαι όταν το νερό δεν μου κάνει κακό, όταν μεταχειρίζομαι, φυσικά, το νερό, απάντησε ο προσηματωμένος καλός μου.

— Όπως διαί οι διάσημοι άνδρες, έτσι κι' ο πρό δόγας καρού άποθανών διασημώ. Άγγλος συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων Έντγκα Όυλντ παραφράσα στην πόλη Κένιγς. Γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να σας δώσω την πληροφορία αυτή, επειδή τα χαρακτήριστικά κι' ή ζωή του ανθρώπου που περιγράφετε στο βιβλίο σας μοιάζουν με τα δικα μου και πολλοί φίλοι μου νομίζουν ότι πρόκειται για μένα. Με την έλπίδα ότι ή πληροφορία μου αυτή θα φτάση ως τα χέρια σας, διατελώ μετ' ύποληψης...

Ένας νομισματοκόπος του μισού δολλαρίου.

Κάποτε ένας Σικωσέζος έπαισε στο Λονδίνο. Όταν όμως γύρισε στο χωριό του, οι συγχωριανοί του τον έρωτησαν πως τα πέφανε στην πρωτεύουσα.

— Όρσπια!... αποκρίθηκε έκείνος. Μα τί να σας πω. Όλοι τους έκει πέφανε είνε κλέφτες!...

— Κλέφτες; Μα γιατί;

— Νά! Μία μέρα άκουσα στο δρόμο ένα παιδί να φωνάζει: «400 καρφίτες στη δεκάρα!...». Αγόρασα ένα πακέτο, τις μέτρησα και τις βρήκα μόνο... 399!...

Κάποιος ευγενής προσκάλεσε μία μέρα ένα γνωστό του καλόγερνο για να του κάνει το τραπέζι. Προσηγομένως όμως είχε πληροφορηθεί ότι ο μοναχός δεν μπορούσε να φάει αν δεν είχε μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο νερό, το οποίο όσοςο ποτέ του δεν το χρησιμοποιούσε.

— Πάτε, του είπε ο ευγενής όταν άρχισαν να τρώνε, τι σημαίνει αυτή ή ιδιοτροπία σας, να έπιτετε πάντοτε νερό στο τραπέζι, χωρίς να χύνετε ταυλαχιστον από κρασί σας ούτε μία σταγόνα ποτέ;

— Και σεις, εξοχότατε, γιατί έχετε πάντα το σπαθί σας κολλημένο στη μέση σας, χωρίς να το μεταχειρίζεστε ποτέ; ρώτησε κι' ο καλόγερνος.

— Για να υπεραισιώσω τη ζωή μου, όταν μου έπιθεθεί κανείς.

— Κι' ένοι, ίσπια μου, έχω κοντά μου το νερό για να... άμυνώμαι όταν το νερό δεν μου κάνει κακό, όταν μεταχειρίζομαι, φυσικά, το νερό, απάντησε ο προσηματωμένος καλός μου.

— Όπως διαί οι διάσημοι άνδρες, έτσι κι' ο πρό δόγας καρού άποθανών διασημώ. Άγγλος συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων Έντγκα Όυλντ παραφράσα στην πόλη Κένιγς. Γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να σας δώσω την πληροφορία αυτή, επειδή τα χαρακτήριστικά κι' ή ζωή του ανθρώπου που περιγράφετε στο βιβλίο σας μοιάζουν με τα δικα μου και πολλοί φίλοι μου νομίζουν ότι πρόκειται για μένα. Με την έλπίδα ότι ή πληροφορία μου αυτή θα φτάση ως τα χέρια σας, διατελώ μετ' ύποληψης...

Ένας νομισματοκόπος του μισού δολλαρίου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΥΛ

Ο Άγγλος μυθιστοριογράφος Κόναν Ντούλ διηγείται κάτω το ακόλουθο κωμικοτραγικό επεισόδιο που του συνέβη όταν βρισκόταν κάποτε στον Άγιο Φραγκίσκο της Αμερικής.

Ένα πρωί τον πλησίασε κάποιος πλανόδιος βιβλιοπώλης και τον παρακάλεσε ν' αγοράσει κανένα βιβλίο.

— Πάστε, κύριε «Τη ζωή του Ριχάρδου Βάγκερ», του είπε.

— Είχαρστώ, την έχω διαβάσει, απάντησε ο συγγραφέας.

— Έχω και «Την Αυστοχισμένη», το τελευταίο μυθιστόρημα του Άμπελ Έρμάν, είπε ο βιβλιοπώλης. Μήπως την θέλετε;

— Όχι, απάντησε ο Ντούλ. Την έχω διαβάσει κι' αυτή...

— Τότε να πάρετε «Τον κηπό των μαυριανών» του Όκτάβ Μιράντο. Είχε τελευταία έκδοση, ξανάπε ο βιβλιοπώλης, ο οποίος ήθελε, σώνει και καλά, να κάνει σεφέι.

— Του Μιράντο; Μα ξέρω όλα τα έργα του απ' έξω...

— Τότε πάρτε τον «Σέρλοκ Χολμς» του Κόναν Ντούλ! Θα σας τον δώσω φτηνά. Δεν θα μου πείτε βέβαια ότι τον έχετε διαβάσει κι' αυτόν;

— Αυτόν, φίλε μου, δεν τον έχω διαβάσει τυπωμένο. Αυτόν τον έχω γράψει! απάντησε χαμογελώντας ο Κόναν Ντούλ.

Ο βιβλιοπώλης όμως, ο οποίος νόμιζε ότι ο συνομιλητής του τον κορόιδευε, άγριεψε.

— Α, μα το παραξύνιστος, τοι διαβόλου φαφαλά! φώναξε έξαλλος. Τόση ώρα μου παρσάνατε τον πολυμάχη... Τώρα θέλετε να μου παραστήσετε και τον συγγραφέα. Για κορόϊδο με πήρατε;

Ο Κόναν Ντούλ άρχισε τότε να γελάει ακόμα πιο δυνατά. Αυτό όμως έξεσήσε ακόμα περισσότερο τον βιβλιοπώλη, ο οποίος μανιμένος τοι κατάφερε μία δυνατή γροθιά και τον έστειλε να κολήσκη στον τοίχο.

Ο Κόναν Ντούλ, μόλις συνήλθε, έζωνε προτιμότερο να πάρη τα βρεγμένα του και να φύγ.

— Καλά να πάω! μονολογούσε καθώς απομακρύνονταν ο διάσημος συγγραφέας. Πρόκει να μάθω άλλη φορά ν' αγοράζω και να διαβάσω τον... Κόναν Ντούλ και να μη φαντάζομαι ότι το ξέρω όλα.

Την έκδοσι του βιβλίου του, έλαβε το ακόλουθο γράμμα:

«Κύριε, κυντάξτε στη σελίδα 7 του βιβλίου σας. Επεις αυτούς τους ανθρώπους δεν τους λέμε παραχαράκτες νομισμάτων του ενός τετάρτου λίρας. Τους λέμε παραχαράκτες του μισού δολλαρίου. Το ξέρω αυτό, γιατί ήμουν πολιν καιρό «μέσα», έπειδή έφτασα τέτοια νομισμάτα και τα κοινοπορούσα στην πόλη Κένιγς. Γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να σας δώσω την πληροφορία αυτή, επειδή τα χαρακτήριστικά κι' ή ζωή του ανθρώπου που περιγράφετε στο βιβλίο σας μοιάζουν με τα δικα μου και πολλοί φίλοι μου νομίζουν ότι πρόκειται για μένα. Με την έλπίδα ότι ή πληροφορία μου αυτή θα φτάση ως τα χέρια σας, διατελώ μετ' ύποληψης...

Ένας νομισματοκόπος του μισού δολλαρίου.

Κάποτε ένας Σικωσέζος έπαισε στο Λονδίνο. Όταν όμως γύρισε στο χωριό του, οι συγχωριανοί του τον έρωτησαν πως τα πέφανε στην πρωτεύουσα.

— Όρσπια!... αποκρίθηκε έκείνος. Μα τί να σας πω. Όλοι τους έκει πέφανε είνε κλέφτες!...

— Κλέφτες; Μα γιατί;

— Νά! Μία μέρα άκουσα στο δρόμο ένα παιδί να φωνάζει: «400 καρφίτες στη δεκάρα!...». Αγόρασα ένα πακέτο, τις μέτρησα και τις βρήκα μόνο... 399!...

Κάποιος ευγενής προσκάλεσε μία μέρα ένα γνωστό του καλόγερνο για να του κάνει το τραπέζι. Προσηγομένως όμως είχε πληροφορηθεί ότι ο μοναχός δεν μπορούσε να φάει αν δεν είχε μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο νερό, το οποίο όσοςο ποτέ του δεν το χρησιμοποιούσε.

— Πάτε, του είπε ο ευγενής όταν άρχισαν να τρώνε, τι σημαίνει αυτή ή ιδιοτροπία σας, να έπιτετε πάντοτε νερό στο τραπέζι, χωρίς να χύνετε ταυλαχιστον από κρασί σας ούτε μία σταγόνα ποτέ;

— Και σεις, εξοχότατε, γιατί έχετε πάντα το σπαθί σας κολλημένο στη μέση σας, χωρίς να το μεταχειρίζεστε ποτέ; ρώτησε κι' ο καλόγερνος.

— Για να υπεραισιώσω τη ζωή μου, όταν μου έπιθεθεί κανείς.

— Κι' ένοι, ίσπια μου, έχω κοντά μου το νερό για να... άμυνώμαι όταν το νερό δεν μου κάνει κακό, όταν μεταχειρίζομαι, φυσικά, το νερό, απάντησε ο προσηματωμένος καλός μου.

— Όπως διαί οι διάσημοι άνδρες, έτσι κι' ο πρό δόγας καρού άποθανών διασημώ. Άγγλος συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων Έντγκα Όυλντ παραφράσα στην πόλη Κένιγς. Γι' αυτό θεωρώ καθήκον μου να σας δώσω την πληροφορία αυτή, επειδή τα χαρακτήριστικά κι' ή ζωή του ανθρώπου που περιγράφετε στο βιβ

B.

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο ση-
μείωμα ότι ο διάσημος Γάλλος
κωμωδιογράφος Μείλακ, με το πρώτο
του άκονα έργο έστησε μεγάλη έ-
πιτυχία και ότι η επιτυχία του εξα-
κολούθησε σε όλη του τη ζωή. Ως-
τόσο, μολοντί δεν είχε κανένα λόγο
να είναι άπαισιόδοξος, ο Μείλακ, κάθε
φορά που έπρόκειτο να δώσει νέο έργο,
συμφέβαλλε για την επιτυχία του τό-
σο πολύ, ώστε δεν παρακολουθούσε
ποτέ τις γενικές δοκιμές των. Κάπο-
τε, μάλιστα, όταν γινόντουσαν ή δο-
κιμές κανονός έργου του, για να είναι
έντελως σίγουρος ότι δεν θα τις πα-
ρακολουθήσει, έφευγε από το Παρίσι.
Πήγαινε στο Σαιν-Ζερμαίν-Παρισινά
προάστειο όπου θηματούζοντας νευρικά
και άρρωστοί σε μια μικρή πλατεία,
περίμενε τα νέα από το έργο του.
Μια φορά μάλιστα, πήγε μακρύτερα
ακόμα, στην Χάδρη.

—Αν απευτόγγανε το έργο μου,
είπε, θα πικάρω το θάνατο και θα πη-
γαίνα στην Άγγλία.

Ο Μείλακ αγαπούσε την πλήρη,
την αναμφισβήτητη, την παταγωδή
επιτυχία. Δεν ανεχόταν τις μισοεπι-
τυχίες.

—Μια μισοεπιτυχία, έλεγε, είναι
το ίδιο απόλυτως πράγμα με μια μι-
σοαποτυχία.

Ο Μείλακ δεν θέλησε ποτέ του να
παντρευτεί γιατί φοβόταν μήπως υπο-
δουλωθεί στη γυναίκα του. Ωστόσο,
μολοντί εξόχως μόνος, δεν έπικητού-
σε ούτε τις κοσμικές συναντήσεις,
ούτε τα επίσημα γεύματα. Τού άρεσε
να γευματίζει σε μικρά απόμενα,
με συνοικιακή ή εξοχική έστιατόριο, με
στενούς φίλους του ή με καμιά αγα-
πημένη του φίληνίδα. Μά πάντα ά-
πέφυνε τα γεύματα σε σπίτι.

Μια άριστοκρατίσα της εποχής
του, τρομερά κοσμική, ή κ. Όμπερ-
μόν ντε Νερβίλ, που συναντώντανε,
από μανία επιδεικνύει, όλους τους
διασημούς συγγραφείς και καλλιτέ-
χνας της εποχής της, στο σπίτι της,
είχε χαλάσει τον κόσμο για να τρα-
βήξει εκεί και τον Μείλακ. Τον εκά-
λεσε πολλές φορές στα γεύματά της,
μή ο διάσημος κωμωδιογράφος είδει-
σκε πάντα μία πρόφασι και δεν πή-
γαινε.

Μια μέρα που ή κ. Όμπερμόν τον
συνήτησε τυχαία, δεν μπόρεσε να
κρύψει την δυσαρέσκεια της και τού
είπε:

—Όστε είναι άληθεια, κ.
Μείλακ, αυτό που μου είπαν,
ότι δεν, μισήνιστε καμμία
διάθεσι να είστε στα γεύματά
μου και ότι έστε παντού πως
ή έσπεριδες μου είναι φοβερά
πληκτικές;

—Κορία μου, απάντησε με
την ήπιότερη τρόπο του
κόσμου ο Μείλακ, είναι έντε-
λως άληθεια αυτό που σας εί-
παν, άν και δεν έπρεπε να
σας τα πουν...

Μολοντί ή κοσμική συ-
νεργασία δεν του άρεσαν,
του άρεσαν όμως άλλες ή-
πλούστερες και ήρεστερες
διασκέδασεις. Μεταξύ των
άλλων, ο Μείλακ αγαπούσε
με πάθος πραγματικό το μιλι-
λιάρο και γινόταν έξω φρε-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΚΩΜΩΔΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΕΙΛΑΚ

Η άγωνία του για την επιτυχία των έργων του. Πώς έ-
φευγε απ' το Παρίσι όταν γινόντουσαν ή δοκιμές τους. Η
αντιπάθεια του προς τις κοσμικές συναντήσεις. Το πάθη-
μα μιας κυρίας. Η αγάπη του Μείλακ προς το μιλλιάρο.
Η άπελπισία του όταν έχανε. Πώς άλλαξε εύκολα το κέφι
του. Η χωριστοπούλα με τα κατακόκκινα χέρια. Η έκλο-
γη του Μείλακ ως άκαδημαϊκού, κτλ.

νων όταν έχανε.

Μια μέρα, ενώ έπαιζε μιλλιάρο
σ' ένα φιλικό σπίτι, ο άλλοι προσκα-
λημένοι που βρισκότανσαν στο δι-
πλανό δωμάτιο, άκουσαν ξαφνα κρα-
γές και λόγια άπογοήσεως:

—Είνε σίγουρα ο κ. Μείλακ, είπε
κάποιος προσκαλημένος, ο οποίος θα-
χη εξαίρετική γκίνια. "Αν εξακολου-
θήσει ή γκίνια του, μπορεί από το κα-
κό του να φθάσει και μέχρις αυτοκτο-
νίας!

Σε λίγο πράγματι παρουσιάστηκε
ο Μείλακ, που ήταν έξαλλος απ' το
κακό του, γιατί είχε χάσει.

Τότε ή οικοδέσποινα ή οποία αι-
σθανόταν γι' αυτόν την πιο ζωηρή
φιλική αγάπη και είχε μαζί του την
μεγαλειότερη οικειότητα, τού είπε
πως ήταν γελοίος έτσι.

Ο Μείλακ όμως, έντελως ψύχαι-
μα, χωρίς να θυώσει καθόλου, απάν-
τησε:

—Ναι, κορία μου, είμαι γελοίος.
Θέλω, μάλιστα, να μάθετε κάτι που
άσφαλως δεν τ' γνωρίζετε: ότι κάθε
φορά που έβαλα ένα γελοίο πρόσωπο
σε μια κωμωδία μου, ως μοντέλο εί-
χε τον εαυτό μου.

Η ψυχική κατάσταση του Μείλακ
άλλαξε συχνά και άποτομα. "Αλλοτε
ήταν περιποιητικός και άλλοτε σω-
στός άγριόανθρωπος. Σε ύποκα κατά-
στανι και άν βρισκόταν όμως, εξέ-
φριζε πάντα τη σκέψι του, με τιμή-
τητα κι' ειλικρίνεια.

Μια μέρα τού έστειλαν για να ιδή

κάποια εύρωση άν έχανε για το θέα-
τρο, χωριστοπούλα από το Κάν της
Νορμανδίας, ή οποία είχε πάρει ένα
βραβείο άπαγγελίας σε κάποια έορτή.

Η χωριστοπούλα παρουσιάστηκε
μπροστά στον Μείλακ, λαμπροπόων-
τας από ύφει, ροδόκκινη και έ-
χοντας σταυρωμένα στο στήθος της
τά χέρια της, δυο χέρια κατακόκκινα.

Ο Μείλακ άκουσε την άπαγγαλία
της, ή οποία δεν ήταν και τόσο ά-
σχημη. "Υστερα, όμως, όταν την ρώ-
τησε ή χωριστοπούλα άν την εύρισκε
κατάλληλη γι' άνεση στο θέατρο, της
απάντησε άρελίστατα:

—Όχι, κορία μου, δεν σε συμβου-
λεύω να γίνης ήθοποιός γιατί δεν θα
πετύχης. Είνε πάρα πολύ κόκκινα τα
χέρια σου και ο κόσμος δεν θα προ-
σέχη παρά μόνον αυτό!

Μια άλλη φορά γινόταν λόγος για
μια κορία, ή οποία είχε ένα σκανδα-
λώδη έρωτική δεσμό και ο Μείλακ
άρχισε να καταφέρεται δομύτατα έ-
ναντίον της.

—Πώς, παρατήρησε ένας φίλος
του, έσύ Έρρίκε που έγραψες τ' αυτό
ελεύθερα πράγματα, δείχνουν τώρα
τόσο άυστηρός;

—Φυσικά, απάντησε ο Μείλακ, θ-
ταν μία κορία παρακτερίσσει έτσι,
πρέπει τουλάχιστον να παρακτερείται
μαζί μου!

Μολοντί ο Μείλακ σύναζε σε κύ-
κλους όχι πολύ άυστηρούς στα ζητή-
ματα της ήθικης, και που αντίκρουαν
τη ζωή σε όλη την ώμότητα και την
αβλύτητα της, ώστόσο διατήρησε ως

το τέλος της ζωής του μια άφέλεια,
αληθινή εφελκική, και την δύναμη της
αυταπάτης, μολοντί δεν κατώρθωνε
ν' αυτοπατάται πάντα.

Σε άρετά προσηνημένη ήλικία
συνέχιζε μια πολύ προσηνή ήλληλο-
γραφία με μια γυναίκα περίφημη για
την ώμορρία και τη χάρι της. Από
την γυναίκα αυτή λάβαινε κάθε μέ-
ρα ένα τρυφερό γραμματάκι που τ' έ-
δειχνε εύθους σε μια φίλη του, κορία
με μεγάλη και εύσημη καρδιά, που
ήπριζε σ' όλη του τη ζωή ή πιο πο-
λύτως συμβούλός του.

—Καλέ μου Έρρίκε, τού είπε μια
μέρα ή φίλη του, είστε ο πιο έξυπνος
άνθρωπος του κόσμου. Δεν είναι δύνα-
τον λοιπόν να πιστεύετε ότι σας αγα-
πά ή γυναίκα αυτή!

—Όχι, βέβαια, απάντησε σχεδόν
εκαχύροντας ο Μείλακ, θα ήθελα έ-
μως τόσο πολύ να το πιστέψω!

Όπως δεν έπιδόθηκε τις κοσμικές
συναντήσεις, έτσι δεν έπιδόθηκε και
τις τιμές και τα επίσημα χρίσματα
ο Μείλακ. Αρπατώντας περισσότερο
από κάθε τι άλλο, την άνεσθησία

του, δεν έχανε ποτέ κανένα διάδημα,
δεν είπε ποτέ καμιά λέξη από ύπο-
λογισμό ή συμφέρον. Γι' αυτό ίσως
και δεν άπόλαυσε νέες τις τιμές. Πα-
ρασημορήθηκε άρεστά άργα και έ-
γινε μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας

σε ήλικία 58 χρόνων, το 1888. Η
έκλογή του ως ακαδημαϊκού είναι μια
χρησιμμένη ιστορία.

Ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας
και άκαδημαϊκός Λαμπις είχε πεθά-
νει και ή έδρα του στην Ακαδημία
τού έμεινε κενή. Ένα βράδυ, καθώς ο
Μείλακ έβγαίνει από ένα θέατρο ο-
που γινόταν ή γενική δοκιμή κά-
ποιου έργου του, ένας στενός του φί-
λος τού είπε:

—Λαμπις μου, είναι καιρός να
έχθισες ύποψηφιοτήτα για την Α-
καδημία. Η έδρα του Λαμπις είναι
κενή. Πρέπει να την καταλάβεις εσύ.

Ο Μείλακ διαμαρτυρήθηκε, είπε
ότι δεν την έμελλε παρά μόνον ή έ-
πιτυχία του νέου του έργου. Το έργο
του παίχθηκε και σημείωσε θριαμ-
βευτική επιτυχία. Τότε ο Μείλακ ή-
συχος πεί, άπεφάνισε να θέσει την
υποψηφιότητά του για την Ακαδη-
μία.

Όστόσο ήταν πολύ άπαισιόδοξος
για την επιτυχία του. Την παραμονή
της έκλογής έπηρε μαζί του
τον φίλο του Γκαντερά και έ-
πηγαν μαζί σ' ένα έξοχικό έ-
στιατόριο για να περιμείνουν
τ' αποτέλεσμα. Ο Μείλακ
ήταν πολύ συγκινημένος. Στο
δρόμο, καθώς πήγαιναν, έβγα-
λε ένα μικρό κλειδί από την
τσέπη του και τ' έδωσε στον
φίλο του.

—Είνε, τού είπε, το κλειδί
του γραφείου μου. Σε τ' άρπε-
το συστή, μέσα σ' ένα μεγάλο
φακέλο, υπάρχουν έξη χιλιά-
δες φράγκα.

—Και τι μ' αυτό, ρώτησε
εξαρπασμένος ο Γκαντερά.

—Μά, φίλε μου, μπορεί έμα
μύθο την άποτυχία μου ή την
επιτυχία μου, από τη συγκίνη-
σι να λιποθυμήσω, μπορεί να
μούρβη και άποπληξία. Σε τέ-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η «ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ»

Την προηγούμενη βραδιά της ι-
στορικής μάχης του Σάφελδ, ο άρ-
χιηγός των Πρωσικών στρατευμάτων
πρίγκιψ Λουδοβίκος Χοντεβόλλερν
βρισκόταν με το επίτελείο του στον
πύργο του πρίγκιπος Σβαρζμπουργ-
Ρούντολφταν.

Ο πρίγκιψ ήταν ένθουσιασμένος
με την ιδέα ότι ο στρατός του έπόρ-
κειτο επί τέλους να συναντηθή με τ' ά-
στρατεύματα του Ναπολέοντος και σε
μια στιγμή φώναζε έξαλλος από τη
χαρά του:

—Ω! πόσο είμαι εύτυχής που μου
δίδεται ή ευκαιρία να δώσω ένα κα-
λό μήνημα στην Κορσικανή σαταλα-
τάνο!...

Έξαφνα όμως, καθώς το μεγάλο
ρολόι σήμαινε μεσάνυχτα, τον είδαν
να γίνεσαι κατάχλωμος. Άρπαξε κα-
τόπι ένα κρησπίστη και διευθύνθη-
κε προς τον διάδρομο του πύργου.

Ο ύπασιπστής του κόμης Νόστιτς
τον άκολουθήσει και τον ρώτησε τι
είχε ιδεί, και τ' έμαθε τόσο πολύ. Τέ-
λος ο πρίγκιψ τού απάντησε με φωνή
που έτρεψε:

—Είδα τη Λευκή Κυρία!... Τό
φάντασμα της Λευκής Κυρίας, που ή
εμφάνισή του προηγύονον για τους
Χοντεβόλλερν τις πιο μεγάλες συμφο-
ρές. Ποιά συμφορά τάχα μάς περιμέ-
νει!...

Την άλλη μέρα, κατά τη μάχη του
Σάφελδ, ο πρίγκιψ Λουδοβίκος της
Πρωσίας, σκοτώθηκε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο ΓΚΡΙΝΤΙΑΡΗΣ

Γκρίνιαζε πάντα μοναχός και σ' όλους
(ήταν βάρος
έλα στραβά του φαίνονταν και τ' όβρι-
(σε φοιχτά.

Μά όταν—άκονα έγκρινιζε—τον έ-
(χαφεν ο Χάρος,
τον θάψαν με τα ρούχα του να τρώ-
(γεται μ' αυτό.

Ο ΤΟΚΟΓΑΥΦΟΣ

Τό λίγο χρώμα απ' τα πουγγιά πολ-
(λόν στωχών έσάρωσε,
και είς κ' όλο π' α τοκογλυφικά τό
(Διάβολο ξεπέρασε.

Μά κι' από κ' όλο π' ο εφονικό στο τέ-
(λος τ' άκαζώσε
κι' όσα είχε κλέψει, μέσ' σ' της Εής
(τους κλέπους τ' άποξέρασε.

τοίς στιγμές χρειάζονται πάντα χρή-
ματα. Κράτησε τό, λοιπόν, τό κλειδί,
ίσως τού χρειαστεί.

Τό κλειδί όμως, εύτυχώς, δεν
χρειάστηκε. "Υστερα από λίγο στο
έξοχικό έστιατόριο όπου έγευματίζαν
οι δυο φίλοι, έπρόβαλε τό λεπτό και
συμπαθητικό πρόσωπο τού Άλεξί, έ-
καδημαϊκού και στεντόντου συνεργά-
του τού Μείλακ. Ο Άλεξί, πολύ
συγκινημένος και ο ίδιος, άνοιξε την
αγκαλιά του στον πλιό φίλο του και
χωρίς να τού πη καμιά λέξη, τον έ-
σφιξε ώρα πολλή μ' αγάπη. Τό άγ-
χάλασμα αυτό τ' έλάγε έλα. Ο Μεί-
λακ είχε πράγματι έκλεψει άκαδη-
μαϊκός και ή στιγμή της άναγγελίας
της εύχρηστης αυτής είδήσεως, ή-
ταν απ' τις πιο γλυκές της ζωής του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ

Τό πραξικόπημα των βασιλοφρόνων τού Καντυντάλ. Η άποτυχία του κι' ή σύλληψις των συνωμο-
τών. Η έξορία τους στην Κόλασι της Καγιέννης. Τό τολμηρό σχέδιο τού Πισεγκρύ. Ο άνέλπι-
στος σωτήρας. Μια δραματική νύχτα. Με μια βαρκούλα στον Ωκεανό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα απ' τα σπουδαιότερα γεγονό-
τα της εποχής της Γαλλικής Έπανα-
στάσεως ήταν το πραξικόπημα των
βασιλοφρόνων τού Καντυντάλ (14
Φρουκτιώρ 1799), τό οποίο είχε σκο-
πό την κατάλυση τού δημοκρατικού
καθεστώτος, τη δολοφονία τού Βονα-
πάρτη και την παλινέσθωσι της μο-
ναρχίας.

Στό πραξικόπημα αυτό έλαβε μέρος
ο στρατηγός Πισεγκρύ, ο Μπαρτελε-
μύ, μέλος τού Διευθυντηρίου, ο Ρα-
μειλ, άνώτερος αξιωματικός των γρη-
νατιέρων και διάφοροι άλλοι. Μετά
την άποτυχία της άποπειρας των, έ-
λοι αυτοί έξορίστηκαν στην φρικτή
Καγιέννη, στην έπίγεια αυτή κόλαση,
όπου τό χρώμα φημένο απ' τις φλογε-
ρές άπιννες τού ήλιου, σκροπάζι τις
νοσηρές του αναθυμιάσεις, κι' ή έλο-
νσία κι' ή τρομερή έπίδρασι τού τρο-
πικού κλίματος καταστρέφουν γρήγο-
ρα την υγεία και τού πιο δυνατού ορ-
γανισμού.

Πραγματικώς δέ, άρκετοι απ' τούς
Γάλλους έξοριστούς πέθαναν μέσα σε
λίγες βδομάδες. Οι ύπόλοιποι—μετα-
ξύ των οποίων κι' ο Πισεγκρύ—μετα-
φέρθηκαν στο Σινναμάρο. Γύρω απ'
την τείχη της νέας φυλακής τους, δεν
έβλεπανε, παρά μόνον την ήπραντι
κι' έρημική έκταση τού Ωκεανού. Απ'
τό μέρος δέ της έρημς τούς έφραζαν
τη βέα, δάση πυκνά, μέσ' απ' τ' ά-
ποία έφταναν τ' άμουχρητά άγρίων
θηρίων.

Δίπλα στη βάση τού φρουρίου ήταν
άγκυροβολημένη μια μικρή βάρκα,
που χρησίμευε για τ' μεταφορά της
φρουρας. Απ' την πρώτη στιγμή που
βρεθήκαν εκεί ο Πισεγκρύ κι' οι σύν-
τροφοί του σκέφθηκαν να ξεφύγουν
τη βάρκα εκείνη, μόλις θά τούς δινώ-
ταν ευκαιρία, και να προσπαθήσουν
να φτάσουν στις άκτές της Ολλανδι-
κής Γουϊνάνας. Άλλά μια τέτοια ά-
πόπειρα φανότανε καταδικασμένη εκ
των προτέρων ν' άποτύχη. Πώς ν'
άντιμετωπίσουν μ' ένα τέτοιο καρυδ-
σούφλο, χωρίς πυξίδα και καπετά-
νιο, τη μανία των τεραστίων κυμάτων
του Ωκεανού, πούφταναν πολλές
φορές σε ύψος 20 μέτρων!... Έτσι οι
φυλακισμένοι άποφάσισαν ν' αναβί-
λουν την άπόπειρα εκείνη, ως πού να
κατορθώσουν τουλάχιστον να βρουν
κάποιον πού να μπόρεση να διευθύν-
τη βάρκα τους.

Μια μέρα έφτασε στο Σινναμάρο
ένα γαλλικό περσιτικό πλοίο, φέρου-
σας πίσω του ένα άμερικανικό ιστιο-
φόρο, τό οποίο είχαν αιχμαλωτίσει οι
κουρσάροι. Κυβερνήτης τού άμερικα-
νικού πλοίου, ήταν ο πλοίαρχος Τίλ-
λο, ο οποίος, μόλις άποβιβάστηκε
στο Σινναμάρο, ζήτησε άμέσως να ί-
δ' ή τον στρατηγό Πισεγκρύ.

—Σας εύχριστώ πολύ γι' αυτό,
πλοίαρχε! απάντησε ο Πισεγκρύ. Ο-
πωσδήποτε όμως έμεις θά δραπετεύ-
σουμε! Από καιρό λογαριάζαμε να
μεταχειριστούμε για τό σκοπό αυτό

νικό πλοίο, ήταν ο πλοίαρχος Τίλ-
λο, ο οποίος, μόλις άποβιβάστηκε
στο Σινναμάρο, ζήτησε άμέσως να ί-
δ' ή τον στρατηγό Πισεγκρύ.

—Σας εύχριστώ πολύ γι' αυτό,
πλοίαρχε! απάντησε ο Πισεγκρύ. Ο-
πωσδήποτε όμως έμεις θά δραπετεύ-
σουμε! Από καιρό λογαριάζαμε να
μεταχειριστούμε για τό σκοπό αυτό

τον Πισεγκρύ.

Πραγματικώς, αφού ο Μπαρτι-
πέρασε ώρες άπελείπας άνεδοσμένος
στην κορυφή ενός δένδρου, για να
γλυτώσει απ' τούς κροκοδείλους και
τα φειδιά, κατά τό βράδυ της άλλης
ήμέρας κατέβηκε απ' τό καταφύγιο
του, πλησιάζει κορυφή στο φρούριο και
περίμενε, μέσα στη βαρκούλα τον Πι-
σεγκρύ και τούς συντρόφους του.

Τό φρούριο του Σινναμάρο άντη-
ρούσε από φωνές και τραγούδια μεθυσ-
μένων. Ο άρχικροναύαρχος Πουαβιέρ,
για να γιορτάσει την άίχμαλωσία τού
άμερικανικού πλοίου, είχε μοιράσει
αποδύατες του και στούς φύλακες
τού φρουρίου άφθονο κρασί και ούί-
σκυ. Τό άποτέλεσμα ήταν να μεθύ-
σουν όλοι τούς και ν' αρχίσουν στην
πύλη ένα μονότονο φρούρο.

Κατά τις έννεα λοιπόν τό βράδυ,
ένας απ' τούς φυλακισμένους πλησία-
σε με ύψος άδιάφορο τό σκοπό έκείνο
και τών ρώτησε τί ώρα ήταν. Και τη
στιγμή τού αυτός σήκωνε τό κεφάλι
του για να κατέβη τ' άστέρια και
να μπόρεση έτσι ν' απαντήσει στην
ερώτησι πού τού άποτεινάνε, έννοιω-
σε έξαφνα ένα σιδερένιο χέρι να τού
σφιγγή τού λαιμό!... Έταν ο Πισεγ-
κρύ, ο οποίος τόν είχε πλησιάσει
κρυφά και κατώρθωσε να τόν αφο-
πλήσει, να τόν δέσει και να τόν φι-
μώσει.

Έπειτα απ' αυτό, οι φυλακισμέ-
νοι, μη θέλοντας πια κανένα ελπί-
διο, έσπεσαν στην άράχα, όπου τούς
περίμενε ο Μπαρτιέρ, άνοιξαν τό μικρό
πανά κι' ο έκαρδος θέας τούς έσπρω-
ξε προς τ' άνοιχτά, προς τη διευθύν-
σι της Ολλανδικής Γουϊνάνας.

Η άπόπειρα τους είχε επιτύχει.
Ο Πισεγκρύ ήταν πια ελεύθερος.
Κι' όμως ήταν γραφτό του να συλλη-
φθή πάλι, έξη χρόνια άργότερα, και
να πεθάνη στη φυλακή.

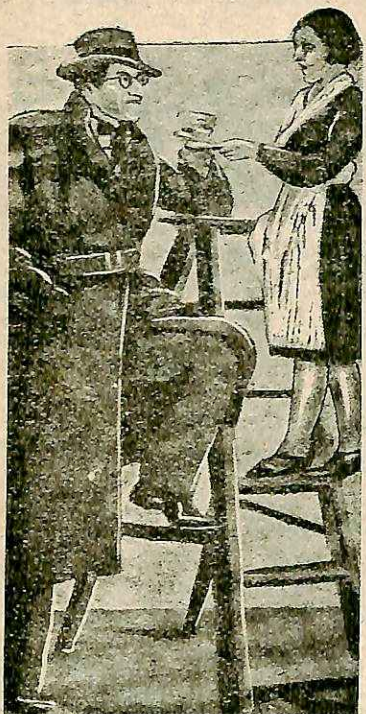

Η τρεις πρωταγωνίστριες των έργων τού Μείλακ: Η Σελίν Μονταλάν, ή Άννα Ζουν-
τιν και ή Γωάννα Γκρανιέ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ψηλότερος άνθρωπος του κόσμου. Πώς του σεβείρισαν το φαγητό σ' ένα μπάρ. Ένα νέο και περιεργό είδος βενζινακίων. Στα παρθένα δάση της Βραζιλίας. Η μεγαλύτερη άρχνη του κόσμου. Οι επικοί αγώνες της με τις έχιδνες. Ένα περιεργό βιολογικό φαινόμενο. Ένας άντρας 24 χρόνων που είχε παιδί στο μυαλό και στο σώμα. Μια περιεργή δική, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

περνούν ώρες ολόκληρες μέσ' στη θάλασσα, είτε κολυμπώντας, είτε γυρίζοντας με βενζινακίους και με άλλες παντός σχήματος.

Κάποιος λοιπόν Αμερικανός ναυπηγός κατασκεύασε τελευταία ένα νέο είδος θάρκας, με ιδιόρρυθμο σχήμα, η οποία μοιάζει με μικρό υποβρύχιο, όπως δείχνει και η φωτογραφία που δημοσιεύουμε. Η θάρκα αυτή δεν έχει καθόλου κουπί. Είναι ποδοκίνητη και έχει στα πλάγια τροχούς με πολύ πλατειές ακτίνες, όπως είχαν τα πρώτα ατμόπλοια. Οι τροχοί αυτοί κινούνται όπως τα ποδήλατα με πεντάλ τοποθετημένα στο εσωτερικό της θάρκας.

Το σχήμα και ο μηχανισμός της νέας θάρκας άρεσαν υπερβολικά στους Αμερικανούς και πολλοί κάτοικοι του Μιαμί αγοράσαν κιόλας απ' αυτές και τις χρησιμοποιούν για τους θαλασσίους περιπάτους των. Δεν είναι δέ άπιαστο να διαδοθούν και στην Ευρώπη.

Μια επιστημονική αποστολή ανακάλυψε τελευταία μέσα σ' ένα απ' τα παρθένα δάση της Βραζιλίας μια περιεργή και εντελώς άγνωστη ως σήμερα άρχνη.

Η άρχνη αυτή είναι η μεγαλύτερη απ' όλα τα γνωστά είδη άραχνων της υπηλίου. Το σώμα της έχει μήκος δέκα εκατοστών του μέτρου και πλάτος πέντε. Τα δέ πόδια της έχουν το καθένα ύψος 25 περίπου εκατοστών.

Το περιεργότερο όμως χαρακτηριστικό της είναι ότι η άρχνη αυτή είναι ο μεγαλύτερος έχθρος των φιδιών της ζούγκλας. Μόλις ιδεί κανένα χιόνδα ή κανένα άλλο φίδι, δαμάει άμεσως έναντιόν του κι αρχίζει τότε μεταξύ τους με τρομερή πάλη, η οποία δεν διαρκεί παρά ελάχιστα μόνο δευτερόλεπτα κι απ' την οποία νικήτρια βγαίνει πάντοτε η άρχνη, γιατί το δηλητήριο της έχιδνης και των άλλων φιδιών δεν της κάνει κανένα κακό. Επειδή δέ είναι εξαιρετικά εύκινητη, κατορθώνει πάντα και

ξεφεύγει απ' τα χτυπήματα του ερπετού κι απ' τα κουλουριάματα του κορμιού του. Αντίθετως, η άρχνη κατορθώνει με μία άσπραπια κίνηση ν' αρπάξει το φίδι απ' το κεφάλι και να το συντρίψει με τα δόντια της. Επειτα, όταν εκείνο φοφάρει, το καταβροχθίζει.

Ένας νεκρός Αμερικανός, ο Κλάιντ Χάρνερ απ' την κομπούλη Ράντορν της πολιτείας Ίνδιανας άποτειλε το πιο περιεργό βιολογικό φαινόμενο που παρουσιάστηκε ποτέ στον κόσμο. Άρκει να σημειωθεί ότι μολονότι έχει κλείσει τα 24 χρόνια του, παραμένει ακόμα μικρό παιδάκι και σωματικά και διανοητικά.

Το ανάστημά του έχει το ίδιο ύψος με το ανάστημά μικρού παιδιού ηλικίας πέντε ετών και δεν μπορεί να σηκώσει θάρος περισσότερο της μιάς όχας, ενώ άλλοι στην ηλικία του σηκώνουν 40 και 50 οκάδες. Έι τούτοις δεν μπορεί κανείς να πει για τον Χάρνερ ότι είναι νάνος. Γιατί το σώμα του αναπτύσσεται διαρκώς—αλλά με πολύ μεγάλη βραδύτητα—ενώ το σώμα των νάνων μένει στασιμο και δεν αναπτύσσεται καθόλου. Εξ άλλου, ενώ στους νάνους, το μυαλό αναπτύσσεται κανονικά, αναλόγως της ηλικίας τους, όπως και στους άλλους ανθρώπους, στον Κλάιντ Χάρνερ δεν συμβαίνει το ίδιο. Το μυαλό του αναπτύσσεται πολύ αργά και βρίσκεται ακόμα στο ίδιο στάδιο με το μυαλό ενός παιδιού έξι, έφτα ετών.

Αρκεί να σημειωθεί ότι τόσο χρόνια τώρα στάθηκε αδύνατον να του μάθουν γραμμάτια και, μόλις τελευταία, άρχισε να μαθαίνει το αλφάβητο και να καταλαβαίνει τα μαθήματα που διδάσκονται στις πρώτες τάξεις των αμερικανικών δημοτικών σχολείων.

Το ίδιο συμβαίνει στην βιολία του και στην προφορά του. Μιλάει σαν παιδί έφτα ετών.

Ο δόκτωρ Κάμπελ, ένας απ' τους κορυφαίους Αμερικανούς γιατρούς και βιολόγους, ο οποίος παρακολουθεί

συστηματικά από μνήων και με όλα τα μέσα της επιστήμης τον Κλάιντ Χάρνερ, θεοδιδώνει ότι ο νέος αυτός θα ζήσει τριακόσια χρόνια! Τη γνώμη του αυτή ο δόκτωρ Κάμπελ τη στηρίζει στο γεγονός ότι η χημική αλλοίωση του οργανισμού του Κλάιντ γίνονται σε χρονικό διάστημα έξη φορές μεγαλύτερο απ' ό,τι γίνονται στους οργανισμούς των άλλων ανθρώπων. "Ετσι ο Κλάιντ όταν θα φτάσει σε ηλικία 120 ετών θα έχει την σωματική και διανοητική ανάπτυξη ανθρώπου ηλικίας 20 ετών!...

Στην κομπούλη Μίρκας της Αυστρίας έγινε, πρό δλίγων έβδομάδων, μία απ' τις περιεργότερες δίκες που άναμφερται στά δικαστικά χρονικά της υπηλίου. Ενάντων ήταν κάποιος πράκτωρ κηδεών και κατηγορούμενος ένας φτωχός μικροπράλληλος, ο Ιακώβ Σίλλερ, απ' τον οποίο ζητούσαν να πληρώσει... το φέρετρό του και τα έξοδα της κηδείας του.

Ο Ιακώβ Σίλλερ είχε άρρωστήσει βαρεια τελευταία και μιά μέρα πέθανε. Η χήρα του, η οποία δεν είχε καθόλου χρήματα, παρεκάλεσε τον μοναδικό πράκτορα κηδεών της κομπούλας τους, να κάνει επί πιστώσει την κηδεία και το υποσχέθηκε ότι θα τον πληρώσει όταν θα έστειλε τη σύνταξη του σύζυγού της. Ο φερετρόποιος δέχτηκε κι έτσι έγινε η κηδεία.

Αλλά ο Σίλλερ δεν είχε πεθάνει πραγματικά. Απλούστατα είχε πάθει νεκροφάνεια, από την οποία συνήλθε κατ' την ώρα της κηδείας του.

Σε λίγες μέρες μάλιστα έγινε καλά και τότε ο φερετρόποιος πήγε στο σπίτι του και ζήτησε να πληρωθεί την αξία του φερετρου και τα άλλα έξοδα της κηδείας του. Αλλά, φυσικά, ο παρ' δλίγων νεκρός τόν έστειλε στο διάβολο!

Ο φερετρόποιος τότε του έκανε άκαιρή ζητώντας τα χρήματά του.

Στη δική ο κατηγορούμενος κι' ο δικηγόρος του ύποστηρίζανε ότι ένας νεκρός δεν έχει καμιά υποχρέωση να πληρώσει το φέρετρό του και την κηδεία του.

Κόρε ειρηνόδικα, είπε ο Σίλλερ στην άπολογία του, για να πληρώσει κανείς ένα πράγμα πρέπει να το παραγγείλει ο ίδιος, ή τουλάχιστον να το χρησιμοποιήσει οικειοθελώς. Αλλά εγώ δεν έχω παραγγείλει το φέρετρό μου και ούτε είχα, φυσικά, την παραμικρή επιθυμία να το χρησιμοποιήσω. Δεν είναι σωστό, λοιπόν, να το πληρώσω.

Αλλά ο ειρηνόδικος δεν βρόθήκε σύμφωνος με την άποψή αυτή και κατέδικασε τον Σίλλερ να πληρώσει όλα τα έξοδα της κηδείας και της δικής.

Η νέα αυτοκίνητη βάρκα.

Ο ψηλότερος άνθρωπος του κόσμου.

Ο Αμερικανός Τζακ Κάρλε είναι ασφαλώς ο πιο ψηλός άνθρωπος που γεννήθηκε κατά τους τελευταίους αιώνες στον κόσμο. Το ανάστημά του φτάνει ακριβώς τα δύομιση μέτρα, χωρίς εντούτοις ούτε το πάχος του, ούτε το βάρος του να είναι ανάλογα. Ζυγίζει μόνο 138 κιλά.

Χάρης στο πανύψιλό, μπόι του ο Κάρλε έχει διέξοδο χρόνια πολλά χρήματα εργαζόμενος ως ήθοποιος του κινηματογράφου και σχηματίζει μεγάλη περιουσία. Έν τούτοις δεν έχει καθόλου ταλέντο ήθοποιού. Η κινηματογραφική του έπαρεια δεν τον χρησιμοποίησαν μόνο για το ύψος του, για να τον επιδεικνύουν ως φαινόμενο σε διάφορες κομιδιές, πληρώνοντας τον καλύτερα από πολλούς ήθοποιους που έχουν μεγάλο ταλέντο.

Τελευταίως ο γίγας αυτός έφυγε απ' το Χόλλυγουντ για να πάει στη Νέα Υόρκη. Περνώντας απ' το Σικάγο, έπωφελούμενος από μικρού σταθμού που έκανε εκεί το τρένο, ο Κάρλε κατέβηκε και μπήκε σ' ένα μπάρ για να γευματίσει πρόχειρα. Ο πάγκος όμως του μπάρ ήταν πολύ χαμηλός γι' αυτόν και τα τραπέζια ακόμα χαμηλότερα. Για να φάει σ' αυτό το Τζακ έπρεπε να κομμοεπιστράει απ' το στήθος. Οσόσο ο διευθυντής κι' η σεβιτόρισσα του καταστήματος ήθελαν με κάθε τρόπο να περιποιηθούν τον γίγαντα αυτόν που είχε γνωστός και δημοφιλέστατος στην Αμερική.

Εδωχώς κάποια σεβιτόρισα είχε την έμπνευση να πάει στην αποθήκη και να φέρει μία διπλή σκαλίτσα απ' αυτές που χρησιμοποιούν για ν' ανεβαίνουν και να παίρνουν πράγματα απ' τα ράφια. Κι' επάνω σ' αυτήν σεβίρισε το πρόγευμά του γίγαντας!

Στην γνωστή αμερικανική λουτρό-πολη Μιαμί της Φλόριδας έπικρατεί, ως γνωστόν, χερμώνα-καλοκαιρία συνεχώς καλοκαιρία. Γι' αυτό ο πολυκατοικισμός άμφότερων των φύλων που μένουν εκεί, κάνουν σε όλες τις εποχές καθημερινώς μπάνια, και

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. 38 ετών. ΛΟΥΚΙΑ. γυναίκα του. 30 ετών. ΑΛΒΕΡΤΟΣ. φίλος του Γουσταύου. 36 ετών.

(Σ' ένα δρόμο εξοχικό, εινε σταματημένο ένα αυτοκίνητο. Μέσα κάθεται η Λουκία. Στη θέση του σωφίρ κάθεται ο Αλβέρτος. Ο Γουσταύος στέκεται μπροστά τους).

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Δεν θά μ'ε περιμένας βέβαια να μ'ε ιδίτε έτσι έξαφνα μπροστά σας.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναί... Ξέρεις... Πήγαναι μόνη περιπάτου με τα πόδια... Έξαφνα διανέτησα στο δρόμο μου τον φίλο μας τον κύριο Αλβέρτο, που πήγαναι με τ' αυτοκίνητό του.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μόνος κι' αυτός; ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναί... Μόνος κι' εγώ...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Κι' ο φίλος μου, ο καλός μου Αλβέρτος, είχε την καλοσύνη να σταματήσει το αυτοκίνητό του και να πάρη μέσα τη γυναίκα μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Μα μου φαίνεται πως έτσι έπρεπε να κάνει.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Βέβαια... Έτσι επιβάλλουν οι καλοί τρόποι, ή ευγένεια. Πρέπει να εινε κανείς πολύ περιποιητικός προς τη γυναίκα του φίλου του, του πιο αγαπημένου του φίλου του. Δεν εινε αλήθεια ότι ειναι, Αλβέρτε, ο πιο αγαπημένος σου φίλος;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Βέβαια.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Κι' εγώ σ' αγαπούσα... Ναί, σ' αγαπού πολύ... Αλλά ειναι ειναι τόσο παλιό φίλο... Γνωριζόμαστε από παιδιά. Ημους σωματιήται... Ομιάσαι;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Πώς δεν θυμάμαι; ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Και σ' ένα τόσο παλιό και καλό μου φίλο, σαν εσένα, Αλβέρτε, πρέπει να έχω βέβαια εμπιστοσύνη, απόλυτη εμπιστοσύνη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Βέβαια, βέβαια... ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μπορώ να σου εμπιστευώμαι και τη γυναίκα μου. Ξέρεις, αν την ήθελα έτσι έξαφνα τη Λουκία μ' έβαν άλλο μέσο στο αυτοκίνητο, θα ζήλευα, θα ύποπτευόμουν...

Αλλά εσένα δεν μπορώ να σε ύποπτευω, Αλβέρτε. Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σ' εσένα. Και πιστεύω ότι ή συνάντησή σας ήταν εντελώς τυχαία.

ΛΟΥΚΙΑ. (νευρασμένη). — Εντελώς τυχαία...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Και που ηγοιάναι λοιπόν; Καθώς περνούσα κι' εγώ εντελώς τυχαία απ' εδώ, σ' είδα έξαφνα, σ' είδα φώναξα και σ' είδα ανάγκασα να σταματήσετε...

ΛΟΥΚΙΑ. — Πηγαίναμε έτσι, άσκαπα, για περίπατο.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Άσκαπα, βέβαια. Λοιπόν, σε παρακαλώ, Αλβέρτε... Θέλω να εξακολουθήσω κι' εγώ μαζί σας τον άσκαπο περίπατό σας.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Πολύ ευχαρίστος.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μα όχι. Δεν θέλω να καθίσω εδώ. Θέλω να υποδέξω τη θέση σου, Αλβέρτε.

ΛΟΥΚΙΑ. — Θέλεις να οδηγήσεις εσύ, Γουσταύε;

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μάλιστα, εγώ... ΛΟΥΚΙΑ. — Μα ο κύριος Αλβέρτος ξέρει να οδηγεί τόσο καλά...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μου φαίνεται πως κι' εγώ δεν οδηγώ άσχημα. Έλα, Αλβέρτε, παραχώρησε μου τη θέση σου... (Ο Αλβέρτος, θέλοντας και μή, παραχωρεί τη θέση του στον Γουσταύο και κάθεται μέσα).

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Ωραία... Και τώρα θα κάνουμε ένα θαμνάσιο, ένα μοναδικό περίπατο.

(Κάνει να στρέψη το αυτοκίνητο, λίγο απότομα).

ΛΟΥΚΙΑ. — Μα όχι τόσο απότομα, καίνεμε Γουσταύε...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. (δδηγώντας πάντα νευρικά το αυτοκίνητο). — Όχι, έτσι απότομα... Μ'ε βρίσκεις απότομο... Χά, χά! Κι' όμως εγώ ήμουν τόσο καλός, τόσο τρυφερός μαζί σου πάντα, Λουκία... Σ' αγαπούσα τόσο...

ΛΟΥΚΙΑ. (ταραμμένη). — Και τώρα δεν μ' αγαπάς;

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Σ' αγαπώ... Πώς εινε δυνατό να μ'ε αφήσει τώρα όλ' αυτά, μα έτσι μου ήσαν έξαφνα στο νου μου τόσα. Εινε μερικώς σιγής μου τα θυμάται όλα κανείς, κι' εκείνα που πρέπει να τάχη ξεχάσει...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναί, ναί! Αλλά, σε παρακαλώ... Οδηγά λίγο πιο ήρεμα... Πιο σιγά...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μα, γιατί φοβάσαι τόσο σιγά; Δεν έχεις εμπιστοσύνη δη σου τη ζωή; Ομιάσαι όταν σε γνώρισα, ήσουν μια έρημη μικρή δοφανή. Εγώ όμως σ' αγαπούσα και σε πήρα γυναίκα μου. Μου έλεγες μάλιστα τότε πως είμαι το π'ν για σένα. Έλεγες πως είμαι καλός σου και πατέρας σου και αδελφός σου... Ομιάσαι;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναί, θυμάμαι... Μα, μην τρέχεις έτσι γρήγορα, σε παρακαλώ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Λίγο πιο σιγά, Γουσταύε. Η Λουκία εινε λίγο δειλή.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Εινε λίγο δειλή; Χά, χά, χά!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Μην παύεις έτσι με τον φόβο της, Γουσταύε.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Χά, χά!... Θα λεγε κανείς πως φοβάσαι κι' εσύ, Αλβέρτε. Μα γιατί φοβάσαι; Γιατί φοβάστε κι' οι δύο; Δεν έχετε εμπιστοσύνη σ' εμένα; Γιατί; Δεν ειναι ο αγαπημένος σου σύζυγος, Λουκία; Κι' εσένα, Αλβέρτε, δεν ειναι ο ξεχωριστός σου φίλος, ο αδελφικός σου φίλος;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναί, ναί... Αλλά λίγο πιο σιγά, σε παρακαλώ...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Ελεος!... Ζητάει έλεος από τώρα!... Χά, χά!... (Το αυτοκίνητο αναπηδάει έξαφνα).

ΛΟΥΚΙΑ. — Μα ειναι τρελλός, Γουσταύε. Είσαι τρελλός... Θέλεις να μ'ε σκοτώσεις;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (κινιτάζοντας περίτρεμος από το παράθυρο). — Που μ'ε πιάς;

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Που θέλετε να σ'ε πιάς; Σ'ε πηγαίναμε περίπατο, στον θραυότερο περίπατο που μπορώ να γίνω. Σ'ε πηγαίναμε στον ούρανο, δόλσα στον ούρανο!

ΛΟΥΚΙΑ. — Τρελλάθηκε!... Αλβέρτε, Πάρε τον τ'ν όμ'νι από τα χέρια...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Τρελλάθηκε; Γιατί; Γιατί θέλω να σ'ε πιάω στον ούρανο; Και που θέλανε λοιπόν να σ'ε πιάω; Στο σπινάκι του δάσους; Στο

σου φίλος, ο αδελφικός σου φίλος; ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναί, ναί... Αλλά λίγο πιο σιγά, σε παρακαλώ...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. (δδηγώντας όλο και πιο γρήγορα το αυτοκίνητο). — Μ'ε γαπάτε πολύ κι' οι δύο σας... Δεν είν' έτσι; Βέβαια... Βέβαια... Πώς εινε δυνατό να μ'ε αγαπάτε; Σ'ε έκανα ποτέ κακό;

ΛΟΥΚΙΑ. — Όχι, όχι... Αλλά όδηγά πιο σιγά... Έλεος...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Δεν σ'ε έκανα ποτέ κακό. Εσένα, Λουκία, σ' έκανα βυσίλισσα, δεν εινε έτσι; Σ' έκανα βασίλισσα, από μιά φτωχή παιδούλα που ήσουν. Δεν εινε βέβαια σωστό να τα λέω τώρα αυτά... Μα έτσι, τα θυμήθηκα τώρα, συγχώρεσε με... Και ούτε θεά ποτέ λατρεύθηκε στον κόσμο, όσο εσύ αγαπήθηκες από μένα, Λουκία. Κι' εσένα, Αλβέρτε... Διό φορές σ' έσωσα από τη φυλακή και τον θάνατο. Πλήρως εγώ τα χρέη σου, τη στιγμή που ήσουν έτοιμος ν' αυτοκτονήσεις.

Θυμάσαι; Ώ, δεν εινε σωστό να σου τα θυμίζω τώρα όλ' αυτά, μα έτσι μου ήσαν έξαφνα στο νου μου τόσα. Εινε μερικώς σιγής μου τα θυμάται όλα κανείς, κι' εκείνα που πρέπει να τάχη ξεχάσει...

ΛΟΥΚΙΑ. — Πιάσε τον λοιπόν τα χέρια, Αλβέρτε! Θά μ'ε σκοτώσει!... Δεν βλέπεις πως μ'ε πηγαίναμε και εμείς στον γκρεμό; Γρήγορα!... Βοήθεια!... Γρήγορα!... Έλεος! Γουσταύε, δεν εινε αλήθεια όσα σου ειλαν!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Γουσταύε! Έλεος! Συγχώρεσε μ'ε! Εμιάστε δυό ένοχοι, δυό συκαμεροί προδότες, αλλά μη μ'ε σκοτώσεις! Στάσου, Γουσταύε. Πώς να τον συγκρατήσω εγώ; Εινε τόσο πιο δυνατός από μένα!...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Φτάσαμε, φτάσαμε στον ούρανο, φτάσαμε στην πύλη τ' ούρανού!... Χά, χά!... Εμπρός, λοιπόν, θ'αναβώ, προδότες, φιληθήτε για τελευταία φορά!

ΛΟΥΚΙΑ. (έξαλλη). — Βοήθεια! Ο γκρεμός!... Βοήθεια!...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Τι φράσα!... Θά πάμε κι' οι τρεις μαζί στον ούρανο!... Τι φράσα!...

(Ο Αλβέρτος δομάει για να συγκρατήσει τον Γουσταύο μα εινε σιγά άσφα. Το αυτοκίνητο, καθώς έχει πάρει μεγάλη φόρα, κατακυλάει μέσα σ' ένα γκρεμό που χάσκει μπροστά του, συμπαρασύροντας και τους τρεις. Ακούγεται για μιά στιγμή ή υπαρχική κραυγή του Αλβέρτου και της Λουκίας, και το σαρμαστικό τρελό γέλιο του Γουσταύου, κι' ύστερα απλώνεται βαθιά σιγή).

ΛΟΥΚΙΑ. — Μα, Γουσταύε, τρελλάθηκες; Ομιάσαι; Ώ, δεν εινε σωστό να σου τα θυμίζω τώρα όλ' αυτά, μα έτσι μου ήσαν έξαφνα στο νου μου τόσα. Εινε μερικώς σιγής μου τα θυμάται όλα κανείς, κι' εκείνα που πρέπει να τάχη ξεχάσει...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναί, ναί! Αλλά, σε παρακαλώ... Οδηγά λίγο πιο ήρεμα... Πιο σιγά...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μα, γιατί φοβάσαι τόσο σιγά; Δεν έχεις εμπιστοσύνη δη σου τη ζωή; Ομιάσαι όταν σε γνώρισα, ήσουν μια έρημη μικρή δοφανή. Εγώ όμως σ' αγαπούσα και σε πήρα γυναίκα μου. Μου έλεγες μάλιστα τότε πως είμαι το π'ν για σένα. Έλεγες πως είμαι καλός σου και πατέρας σου και αδελφός σου... Ομιάσαι;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναί, θυμάμαι... Μα, μην τρέχεις έτσι γρήγορα, σε παρακαλώ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Λίγο πιο σιγά, Γουσταύε. Η Λουκία εινε λίγο δειλή.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Εινε λίγο δειλή; Χά, χά, χά!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Μην παύεις έτσι με τον φόβο της, Γουσταύε.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Χά, χά!... Θα λεγε κανείς πως φοβάσαι κι' εσύ, Αλβέρτε. Μα γιατί φοβάσαι; Γιατί φοβάστε κι' οι δύο; Δεν έχετε εμπιστοσύνη σ' εμένα; Γιατί; Δεν ειναι ο αγαπημένος σου σύζυγος, Λουκία; Κι' εσένα, Αλβέρτε, δεν ειναι ο ξεχωριστός σου φίλος, ο αδελφικός σου φίλος;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναί, ναί... Αλλά λίγο πιο σιγά, σε παρακαλώ...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Ελεος!... Ζητάει έλεος από τώρα!... Χά, χά!... (Το αυτοκίνητο αναπηδάει έξαφνα).

ΛΟΥΚΙΑ. — Μα ειναι τρελλός, Γουσταύε. Είσαι τρελλός... Θέλεις να μ'ε σκοτώσεις;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (κινιτάζοντας περίτρεμος από το παράθυρο). — Που μ'ε πιάς;

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Που θέλετε να σ'ε πιάς; Σ'ε πηγαίναμε περίπατο, στον θραυότερο περίπατο που μπορώ να γίνω. Σ'ε πηγαίναμε στον ούρανο, δόλσα στον ούρανο!

ΛΟΥΚΙΑ. — Τρελλάθηκε!... Αλβέρτε, Πάρε τον τ'ν όμ'νι από τα χέρια...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Τρελλάθηκε; Γιατί; Γιατί θέλω να σ'ε πιάω στον ούρανο; Και που θέλανε λοιπόν να σ'ε πιάω; Στο σπινάκι του δάσους; Στο

σπινάκι σας; Εκεί που πάτε κάθε βράδυ; Εκεί που πηγαίνατε και τώρα; Χά!... Χά!...

ΛΟΥΚΙΑ. (πέφτοντας στο στήθος του Αλβέρτου). — Τα ξέρω όλα!... Εμιάστε χαμένοι!

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Τ' ακούτε, τ' ακούτε όσα σ'ε λέω, ή τα παίρνετε τα λόγια μου ο άνεμος; Ώ, ή καλή μου ή γυναίκα μου!... Ώ, ο καλός μου ο φίλος!... Τα φείδια!... Οι προδότες!... Δεν τό πιστεύω κι' εγώ, δεν τό πιστεύω όταν μου τους κατηγγείλαν. Μα να που ήταν αλήθεια. Τι φοητό! Τι κερανός!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Πιάσε τον λοιπόν τα χέρια, Αλβέρτε! Θά μ'ε σκοτώσει!... Δεν βλέπεις πως μ'ε πηγαίναμε και εμείς στον γκρεμό; Γρήγορα!... Βοήθεια!... Γρήγορα!... Έλεος! Γουσταύε, δεν εινε αλήθεια όσα σου ειλαν!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Γουσταύε! Έλεος! Συγχώρεσε μ'ε! Εμιάστε δυό ένοχοι, δυό συκαμεροί προδότες, αλλά μη μ'ε σκοτώσεις! Στάσου, Γουσταύε. Πώς να τον συγκρατήσω εγώ; Εινε τόσο πιο δυνατός από μένα!...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Φτάσαμε, φτάσαμε στον ούρανο, φτάσαμε στην πύλη τ' ούρανού!... Χά, χά!... Εμπρός, λοιπόν, θ'αναβώ, προδότες, φιληθήτε για τελευταία φορά!

ΛΟΥΚΙΑ. (έξαλλη). — Βοήθεια! Ο γκρεμός!... Βοήθεια!...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Τι φράσα!... Θά πάμε κι' οι τρεις μαζί στον ούρανο!... Τι φράσα!...

(Ο Αλβέρτος δομάει για να συγκρατήσει τον Γουσταύο μα εινε σιγά άσφα. Το αυτοκίνητο, καθώς έχει πάρει μεγάλη φόρα, κατακυλάει μέσα σ' ένα γκρεμό που χάσκει μπροστά του, συμπαρασύροντας και τους τρεις. Ακούγεται για μιά στιγμή ή υπαρχική κραυγή του Αλβέρτου και της Λουκίας, και το σαρμαστικό τρελό γέλιο του Γουσταύου, κι' ύστερα απλώνεται βαθιά σιγή).

ΛΟΥΚΙΑ. — Μα, Γουσταύε, τρελλάθηκες; Ομιάσαι; Ώ, δεν εινε σωστό να σου τα θυμίζω τώρα όλ' αυτά, μα έτσι μου ήσαν έξαφνα στο νου μου τόσα. Εινε μερικώς σιγής μου τα θυμάται όλα κανείς, κι' εκείνα που πρέπει να τάχη ξεχάσει...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναί, ναί! Αλλά, σε παρακαλώ... Οδηγά λίγο πιο ήρεμα... Πιο σιγά...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Μα, γιατί φοβάσαι τόσο σιγά; Δεν έχεις εμπιστοσύνη δη σου τη ζωή; Ομιάσαι όταν σε γνώρισα, ήσουν μια έρημη μικρή δοφανή. Εγώ όμως σ' αγαπούσα και σε πήρα γυναίκα μου. Μου έλεγες μάλιστα τότε πως είμαι το π'ν για σένα. Έλεγες πως είμαι καλός σου και πατέρας σου και αδελφός σου... Ομιάσαι;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναί, θυμάμαι... Μα, μην τρέχεις έτσι γρήγορα, σε παρακαλώ.

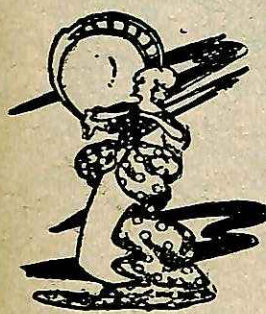
ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Λίγο πιο σιγά, Γουσταύε. Η Λουκία εινε λίγο δειλή.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ. — Εινε λίγο δειλή; Χά, χά, χά!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Μην παύεις έτσι με τον φόβο της, Γουσταύε.

ΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ...

μακρύ και σκοτεινό διάδρομο. Απόλυτη, νεκρική ήσυχια βασιλεύει εκεί μέσα.

Έβλεπνε όμως, το βάθος του διαδρόμου έλαμψε από το φως ενός φαριού κι ένας ξανθός κι ώριμος νέος φάνηκε να προχωρή με βήμα σταθερό, προς το μέρος του Αρμάνδου. Στα λεπτά χαρακτηριστικά του ξανθού αυτού νέου, ο ιππότης Αλμπαντίνι αναγνώρισε άμεσα τον γιό του κομίσσης Μαζού ντ' Αμάντι, της γυναικας την οποίαν αγαπούσε πρελλά τόσα χρόνια. Καθώς αντίκρυσε ο Αρμάνδος τα μάτια του νέου αυτού, έννοιωσε ένα χαλό προαίσθημα να του σφίγγει την καρδιά.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε μπροστά του, ύστερ' από τα τελευταία σκάνδαλα, τα οποία είχαν διαδοθεί σ' ολόκληρη σχεδόν την πόλη. Πράγματι, δέ, ο γιός της κομίσσης, που ήθελε πειά τα πάντα, δέν έβλεπε την ώρα τότε να συναντηθ' με τον φίλο της μητέρας του, με τον υβριστή της οικογενειακής του τιμής.

—Αδελφί!... του φώναξε με φωνή ώριμη, επί τέλους σε βρίσκω μπροστά μου!... Τι γυρεύεις τέτοια ώρα εδώ;

Οι δύο άνδρες κυττάχτηκαν κατάματα κι ύστερα έφρασαν κι οι δύο τα χέρια τους στα έξω, που κοσμούσαν στη μέση τους.

—Εμείς! Περιμένω ν' αρχίσω, πρώτος εγώ!... είπα με άτακτα ο ιππότης Αλμπαντίνι στο γιό της κομίσσης.

—Και θέλω να αρχίσω πρώτος! απάντησε εκείνος και, άμείως, τραβώντας το σπαθί του, ώριμης καινασμένος εναντίον του αντίπαλου του.

Προηγούμενος όμως ο γιός της κομίσσης είχε πατήσει από τα χέρια του το φανάρι που βαστούσε κι έτσι οι δύο μονομάχοι, αλληλοχτυπώντας, σαν χωρίς να βλέπουν τον ήρωα τους.

Ο διάδρομος ήταν τόσο σκοτεινός, ώστε μόνον διακρίνε ο ένας άμορφο τη φαινογνωμία του άλλου.

Έπέρασαν μερικές στιγμές φοιχτής αγωνίας. Ο Αρμάνδος άμυνόταν πολύ τεχνικά, ενώ ο γιός της κομίσσης σιγνύταν, με λύσσα εναντίον του.

Έβλεπνε όμως, σε μια στιγμή που κι οι δύο είχαν πέσει ο ένας πάνω στον άλλο με τα σπαθιά στο χέρι, ακούστηκε μια κραυγή.

Ο Αρμάνδος άφησε άμεσως να πέσει το σπαθί απ' το χέρι του. Μπροστά του, το ώριμο σώμα του ξανθού, είχε σωριαστεί πάνω στο πλακόστρωτο δάπεδο, πλημμυρισμένο από αίμα του...

Ένας άναστεναγμός ακούστηκε να θοαίνει ακόμα από τα στήθη του πληγωμένου κι ύστερα τίποτε πια!... Η ίδια ήσυχια, η ίδια νεκρική σιωπή, το ίδιο σκοτάδι, όπως και πρώτα. ***

Στο άνω πάτωμα του πύργου ντ' Αμάντι, η κόμισσα, η οποία περίμενε ν' αναμνησθεί, βλέποντας το φως της να παρουσιάζεται, έτρεξε προς το μέρος του και φώναξε:

—Μα γιατί ήρθες τόσο άρρα, φίλε μου; Γιατί άρρηξες τόσο απόψε; Φοβήθηκα, Αρμάνδε μου, μήπως σε συνέβη τίποτα στο δρόμο. Μήπως άκουσες κανένα θόρυβο όταν ανέβαινες τις σκάλες;

Ο ιππότης Αλμπαντίνι ήταν κατάχλωμος. Προσπίθωσε ώστόσο να συγκρατηθεί, να πνίξει την φοιχτή του ταραχή και ν' απαντήσει στην κομίσσα με ψυχραιμία:

—Όχι, δέν άκουσα τίποτα! Μα και τι μπορούσε άλλωστε να συμβή; Μήπως δέν είχατε μόνον; Ο άντρας σου λείπει καθώς κι ο γιός σου! Δέν ε'ν' έτσι, Μαζού;

Ένω έλεγε τις τελευταίες αυτές φράσεις, ο Αρμάνδος, με άσυνήθιστη ταραχή, ζωγραφίστηκε σε σ' ο πρόσωπό του. Η κόμισσα τον εκύτταζε κατάματα. Τότε μόνον άντελή φ θ η τ η χλωμάδα του προσώπου του.

—Μα τι έχεις, άγαπημένε μου; τον έρωτας ταραχάει τώρα κι αυτή.

Ο Αρμάνδος δέν μπορούσε να προσφέρει ούτε λέξη, αλλά προσέφερε προς το παρόν της κιούσης, το οποίο και άνοιξε σιγά.

—Έβλεπνε όμως, ο γιός της κομίσσης, ο οποίος και άνοιξε σιγά.

—Μα τι έχεις, άγαπημένε μου; τον έρωτας ταραχάει τώρα κι αυτή.

Ο Αρμάνδος δέν μπορούσε να προσφέρει ούτε λέξη, αλλά προσέφερε προς το παρόν της κιούσης, το οποίο και άνοιξε σιγά.

—Μα τι έχεις, άγαπημένε μου; τον έρωτας ταραχάει τώρα κι αυτή.

Ο Αρμάνδος δέν μπορούσε να προσφέρει ούτε λέξη, αλλά προσέφερε προς το παρόν της κιούσης, το οποίο και άνοιξε σιγά.

—Μα τι έχεις, άγαπημένε μου; τον έρωτας ταραχάει τώρα κι αυτή.

Ο Αρμάνδος δέν μπορούσε να προσφέρει ούτε λέξη, αλλά προσέφερε προς το παρόν της κιούσης, το οποίο και άνοιξε σιγά.

—Μα τι έχεις, άγαπημένε μου; τον έρωτας ταραχάει τώρα κι αυτή.

Ο Αρμάνδος δέν μπορούσε να προσφέρει ούτε λέξη, αλλά προσέφερε προς το παρόν της κιούσης, το οποίο και άνοιξε σιγά.

—Μα τι έχεις, άγαπημένε μου; τον έρωτας ταραχάει τώρα κι αυτή.

—Είπανε κι οι δύο μερικές στιγμές σιωπής. Έβλεπνε, από τη φαντασία του Αρμάνδου πέρασε η εικόνα του νέου, που τον είχε τραυματίσει πρό όλιγου θανάτρου. Ένα ρίγος διέτρεξε όλο το κορμί του και κάποιος θόρυπος πείσε την ψυχή του.

Χωρίς να το θέλη, έπεσε γονατιστός στη πόδια της κομίσσης κι άρρηξ να κλαίει, η οποία είχε γίνει κατάχλωμη. Συγγνώμης ένας ύπνωτος θόρυβος φάνηκε να φτάνει από το σκοτεινό διάδρομο του πύργου.

—Πέθανε!... πέθανε!... φέβρισε ο ιππότης.

—Πού; Ποιός πέθανε, Αρμάνδε; τραβήσε ν' αγωνία η κόμισσα. Τρελάθηκες; Τι θέλεις να ειπής;

—Έχω χάρη το λογικό μου! Και όμως, δέν φταίω εγώ! Όχι, όχι!... Έκείνος, ναι, εκείνος φταίει. Μαζού! Εκείνος έδωσε πρώτος το σπαθί του!...

Η κόμισσα έτρεψε ολόκληρη κι έβλεπνε με άπιστία σιμά πέρασε άστραπιασώς απ' το μυαλό της.

—Το παιδί μου!... ούρλιαξε κι' οπισθιχώρησε, σαν να χτυπήθηκε από μαχίρι κατάκαρδα.

Ο Αρμάνδος την εκύτταζε στα μάτια και σφίγγοντας το χέρι της μέσ' στα δικά του, της είπε με φωνή που έβγαζε από συγκίνηση: και ταραχή:

—Ναι, τον έσκότωσα!... Ήταν ωραίο!... Μου έφραξε το δρόμο τή; άγριος μου!...

—Επείτ' από λίγες στιγμές άργότερα, η Μαζού ντ' Αμάντι βρισκόταν γονατιστή μπροστά στο σώμα του παιδιού της. Είχε ανασηκώσει το κεφάλι του στα χέρια της και το φιλούσε, ολόκληροντας.

—Τζούλιο!... Άγαπημένο μου παιδί!... Μήλές μου! Ποδ' πονεί; Εί! εγώ, χροσέ μου Τζούλιο, εγώ η μητέρα σου!...

Καμιά όμως απάντηση δέν της έδιναν τα χλωμά χείλη του νέου. Ο βορρηός έξω φυσούσε με κανία και τα φηλά τζέμια των παραθύρων έτρεχαν ν' ένα θαυμασμένο θύρο. Ο Αρμάνδος, έβριζε πίσω απ' την κίχισσα, είχε φέρει τα χέρια του στο πρόσωπό του κι' έκλαιγε σιωπηλά.

—Εβλεπνε, ο Τζούλιο, σαν να πέρασε κάποια πνοή ζωής από το σώμα του, άνοιξε λίγο τα μάτια του και εκύτταζε γύρω του. Τα βλέμματα της μητέρας του καρφώθηκαν με αγωνία πάνω του.

—Έβλεπνε, ο Τζούλιο, σαν να πέρασε κάποια πνοή ζωής από το σώμα του, άνοιξε λίγο τα μάτια του και εκύτταζε γύρω του. Τα βλέμματα της μητέρας του καρφώθηκαν με αγωνία πάνω του.

—Έβλεπνε, ο Τζούλιο, σαν να πέρασε κάποια πνοή ζωής από το σώμα του, άνοιξε λίγο τα μάτια του και εκύτταζε γύρω του. Τα βλέμματα της μητέρας του καρφώθηκαν με αγωνία πάνω του.

—Έβλεπνε, ο Τζούλιο, σαν να πέρασε κάποια πνοή ζωής από το σώμα του, άνοιξε λίγο τα μάτια του και εκύτταζε γύρω του. Τα βλέμματα της μητέρας του καρφώθηκαν με αγωνία πάνω του.

—Έβλεπνε, ο Τζούλιο, σαν να πέρασε κάποια πνοή ζωής από το σώμα του, άνοιξε λίγο τα μάτια του και εκύτταζε γύρω του. Τα βλέμματα της μητέρας του καρφώθηκαν με αγωνία πάνω του.

—Έβλεπνε, ο Τζούλιο, σαν να πέρασε κάποια πνοή ζωής από το σώμα του, άνοιξε λίγο τα μάτια του και εκύτταζε γύρω του. Τα βλέμματα της μητέρας του καρφώθηκαν με αγωνία πάνω του.

—Έβλεπνε, ο Τζούλιο, σαν να πέρασε κάποια πνοή ζωής από το σώμα του, άνοιξε λίγο τα μάτια του και εκύτταζε γύρω του. Τα βλέμματα της μητέρας του καρφώθηκαν με αγωνία πάνω του.

ΤΟΥ GIACOMO DONATI

ως εκλόνισε εκείνη τη στιγμή το σώμα του νέου και τα μάτια που στήλωνηκαν απλήν στο κενό.

Η κόμισσα έμεινε τότε τις μισήσεις της κι έπεσε λιποθυμή στη χερίδα του Αρμάνδου.

Όταν συνήλθε, ύστερ' από λίγη ώρα κι άνοιξε τα μάτια της, ο μόνος άνθρωπος που αντίκρυσε μπροστά της, ήταν ο Αρμάνδος. Κατάχλωμος, με τα χαρακτηριστικά του προσώπου του αλλοιωμένα και τα μάτια του κατακόκκινα από τα δάκρυα που έρρεαν, στεκόταν ακίνητος πλάι της.

Η κόμισσα έννοιωσε, βλέποντάς τον, ένα κύμα φρίκης σ' όλο της το κορμί.

Όσοι ήταν εκεί ακόμα ο δολοφόνος του παιδιού της!...

Χωρίς να θέλη, τα μάτια της έπεσαν πάνω του και τα βλέμματα των δύο έρωτευμένων διασταυρώθηκαν. Η Μαζού ντ' Αμάντι, προσπαθούσε ν' άρρωσή μερικές φράσεις με τα τραβήματα χείλη της, αλλά δέν τα κατάφερε.

Ο Αρμάνδος πάλι την εκύτταζε ακόμα, σαν να έπεριμενε ν' ακούσει την τελευταία της λέξη, την τελευταία της άποψης!...

Πέρασαν ακόμα μερικές στιγμές, χωρίς να τολμή κανείς να μιλήσει στον άλλο. Η κόμισσα φάνηκε πως πνιγόταν από δύσπνοια. Το στήθος της έφούσκωνε σαν τρικυμισμένη θάλασσα.

Έβλεπνε ο Αρμάνδος πληγώσε την κόμισσα κι έπαισε το χέρι της. Είπνε όμως το τραβήξε θυμωμένη κι έγύρισε τα βλέμμά της από το πρόσωπό του.

—Πέσε κάπου, η άμορφή σας, κύριε Αζέμουρ.

—Δώδεκα λίρες, απάντησε ο δικηγόρος.

—Όλλ' ρά!... έκανε ο πελάτης. Για να σ' έδειξω την ευγνωμοσύνη μου θά ήθελα να σ' προσφέρω ένα γεύμα. Μα επειδή καταλαβαίνω ότι ένας δικηγόρος δικηγόρος σαν εσάς δέν θά καταδεχότανε ποτέ να γευματίσει μαζί με έναν άσημαντο άνθρωπο σαν εμένα, θά μου επιτρέψετε να σ' προσφέρω το γεύμα εις χάρη. Ορίστε, λοιπόν, η δώδεκα λίρες της άμορφής σας και μια επί πλέον για το γεύμα.

Και, βιάζοντας άμεσως το πορφόρι του, έβγαλε πάνω στο γραφείο του δικηγόρου δεκατρείς λίρες. Μα ο Αζέμουρ, μόλις άκουσε ότι η λίρα ήταν δεκατρείς, πετάχτηκε άμεσως από τη θέση του, σαν να τον είχε διαγκάσει φέδι και με ύψος επιτακτικό, πρόσηπτε τον πελάτη του να πάει πίσω. Αυτός, προσποιήθηκε τότε πως δέν ήθελε, μα ο δικηγόρος έπέμεινε κι έτσι ο πελάτης γλύτωσε την πληρωμή.

Αργότερα, ο Αζέμουρ, έμεινε από κάποιο άλλον πελάτη του, που ήταν φίλος του πρώτου, ότι από σκοπού αυτός του είχε προσφέρει δεκατρείς λίρες, για να μην τίς δεχθή.

Ήταν πια άργά! Ο Αρμάνδος δέν άκουσε τη φωνή της. Είχε κλείσει πίσω του την πόρτα και είχε χαθεί στο σκοτάδι του διαδρόμου.

Το πτώμα του ξανθού νέου είχε χωρίσει για πάντα την αγάπη τους!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος Α' Λεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους δικαστικές παρ' αμίας τοίς εν Αθήναις Δικαστηρίαις. Ειδικότης: Φορολογική, Διοικητική και εν γένει Οικονομική διαβάσεις. Όροι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ο τρόμος ενός διασήμου Άγγλου δικαστού προς τον αριθμό 13. Πως ένας πελάτης του του έσκασε το άσος της ταχύτητας Μάλλκομ Κάμπελλ. Η άφανταστη δεισιδαιμονία των Άγγλων ήθοποιών. Πως μια Άγγλις πριμαντόνα έδιωξε το μεγάλο δούκα της Ρωσίας Μιχαήλ. Ένα έπεισόδιο

αυτοκινήτου, ταγματάρχης Μάλλκομ Κάμπελλ, ο οποίος είχε έπωνυμολογήσει ως ταχύτερος άνθρωπος της οχλίου στον άέρα, στη θάλασσα και στη γη. Και πραγματικά, ο Κάμπελλ, είχε κερδίσει τα τρία παγκόσμια ρεκόρ ταχύτητας, δηλαδή με άεροπλάνο, με αυτοκίνητο και με θανάκινο. Σκοτώθηκε όμως, πρό όλων έτών την ήμερα που με την περιφημη θανάκινο από του «Μίς Άγγλις» αγωνιζόταν να καταρρίψει και το προηγούμενο ρεκόρ του.

Κοιτούσε, λοιπόν, ένας δημοσιογράφος πήγε και ρώτησε τον Κάμπελλ αν ήταν προληπτικός και δεισιδαιμονικός. Και ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος ναζιότανε, ποτέ είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του, του απάντησε:

—Δέν είμαι προληπτικός, αλλά πιστεύω στην Τύχη και είμαι υποτακτικός. Κάθε φορά που ξεκινάω είτε με αυτοκίνητο, είτε με άεροπλάνο, για άγώνισμα ταχύτητας, έχω τη συνείδησή μου να με θυμίζει.

Η δεισιδαιμονία του αυτή ήταν πολύ γνωστή και κάποτε, ένας πωλάτης του θέλησε να την εκμεταλλευθεί για ν' άποφυγή έτσι να πληρώσει τον δικηγόρο, ο οποίος είχε αναλάβει κάποια υπόθεσή του.

Όταν βγήκε η σχετική άπόφασις, η οποία ήταν ευνοϊκή γ' αυτόν, ο πελάτης έτρεξε άμέσως στο γραφείο του συνήγορού του κι άφου τον ευχαρίστησε, ρώτησε:

—Πέσε κάπου, η άμορφή σας, κύριε Αζέμουρ.

—Δώδεκα λίρες, απάντησε ο δικηγόρος.

—Όλλ' ρά!... έκανε ο πελάτης. Για να σ' έδειξω την ευγνωμοσύνη μου θά ήθελα να σ' προσφέρω ένα γεύμα. Μα επειδή καταλαβαίνω ότι ένας δικηγόρος δικηγόρος σαν εσάς δέν θά καταδεχότανε ποτέ να γευματίσει μαζί με έναν άσημαντο άνθρωπο σαν εμένα, θά μου επιτρέψετε να σ' προσφέρω το γεύμα εις χάρη. Ορίστε, λοιπόν, η δώδεκα λίρες της άμορφής σας και μια επί πλέον για το γεύμα.

Και, βιάζοντας άμεσως το πορφόρι του, έβγαλε πάνω στο γραφείο του δικηγόρου δεκατρείς λίρες. Μα ο Αζέμουρ, μόλις άκουσε ότι η λίρα ήταν δεκατρείς, πετάχτηκε άμεσως από τη θέση του, σαν να τον είχε διαγκάσει φέδι και με ύψος επιτακτικό, πρόσηπτε τον πελάτη του να πάει πίσω. Αυτός, προσποιήθηκε τότε πως δέν ήθελε, μα ο δικηγόρος έπέμεινε κι έτσι ο πελάτης γλύτωσε την πληρωμή.

Αργότερα, ο Αζέμουρ, έμεινε από κάποιο άλλον πελάτη του, που ήταν φίλος του πρώτου, ότι από σκοπού αυτός του είχε προσφέρει δεκατρείς λίρες, για να μην τίς δεχθή.

Ήταν πια άργά! Ο Αρμάνδος δέν άκουσε τη φωνή της. Είχε κλείσει πίσω του την πόρτα και είχε χαθεί στο σκοτάδι του διαδρόμου.

Το πτώμα του ξανθού νέου είχε χωρίσει για πάντα την αγάπη τους!...

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

αυτοκινήτου, ταγματάρχης Μάλλκομ Κάμπελλ, ο οποίος είχε έπωνυμολογήσει ως ταχύτερος άνθρωπος της οχλίου στον άέρα, στη θάλασσα και στη γη. Και πραγματικά, ο Κάμπελλ, είχε κερδίσει τα τρία παγκόσμια ρεκόρ ταχύτητας, δηλαδή με άεροπλάνο, με αυτοκίνητο και με θανάκινο. Σκοτώθηκε όμως, πρό όλων έτών την ήμερα που με την περιφημη θανάκινο από του «Μίς Άγγλις» αγωνιζόταν να καταρρίψει και το προηγούμενο ρεκόρ του.

Κοιτούσε, λοιπόν, ένας δημοσιογράφος πήγε και ρώτησε τον Κάμπελλ αν ήταν προληπτικός και δεισιδαιμονικός. Και ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος ναζιότανε, ποτέ είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του, του απάντησε:

—Δέν είμαι προληπτικός, αλλά πιστεύω στην Τύχη και είμαι υποτακτικός. Κάθε φορά που ξεκινάω είτε με αυτοκίνητο, είτε με άεροπλάνο, για άγώνισμα ταχύτητας, έχω τη συνείδησή μου να με θυμίζει.

Η δεισιδαιμονία του αυτή ήταν πολύ γνωστή και κάποτε, ένας πωλάτης του θέλησε να την εκμεταλλευθεί για ν' άποφυγή έτσι να πληρώσει τον δικηγόρο, ο οποίος είχε αναλάβει κάποια υπόθεσή του.

Όταν βγήκε η σχετική άπόφασις, η οποία ήταν ευνοϊκή γ' αυτόν, ο πελάτης έτρεξε άμέσως στο γραφείο του συνήγορού του κι άφου τον ευχαρίστησε, ρώτησε:

—Πέσε κάπου, η άμορφή σας, κύριε Αζέμουρ.

—Δώδεκα λίρες, απάντησε ο δικηγόρος.

—Όλλ' ρά!... έκανε ο πελάτης. Για να σ' έδειξω την ευγνωμοσύνη μου θά ήθελα να σ' προσφέρω ένα γεύμα. Μα επειδή καταλαβαίνω ότι ένας δικηγόρος δικηγόρος σαν εσάς δέν θά καταδεχότανε ποτέ να γευματίσει μαζί με έναν άσημαντο άνθρωπο σαν εμένα, θά μου επιτρέψετε να σ' προσφέρω το γεύμα εις χάρη. Ορίστε, λοιπόν, η δώδεκα λίρες της άμορφής σας και μια επί πλέον για το γεύμα.

Και, βιάζοντας άμεσως το πορφόρι του, έβγαλε πάνω στο γραφείο του δικηγόρου δεκατρείς λίρες. Μα ο Αζέμουρ, μόλις άκουσε ότι η λίρα ήταν δεκατρείς, πετάχτηκε άμεσως από τη θέση του, σαν να τον είχε διαγκάσει φέδι και με ύψος επιτακτικό, πρόσηπτε τον πελάτη του να πάει πίσω. Αυτός, προσποιήθηκε τότε πως δέν ήθελε, μα ο δικηγόρος έπέμεινε κι έτσι ο πελάτης γλύτωσε την πληρωμή.

Αργότερα, ο Αζέμουρ, έμεινε από κάποιο άλλον πελάτη του, που ήταν φίλος του πρώτου, ότι από σκοπού αυτός του είχε προσφέρει δεκατρείς λίρες, για να μην τίς δεχθή.

Ήταν πια άργά! Ο Αρμάνδος δέν άκουσε τη φωνή της. Είχε κλείσει πίσω του την πόρτα και είχε χαθεί στο σκοτάδι του διαδρόμου.

Το πτώμα του ξανθού νέου είχε χωρίσει για πάντα την αγάπη τους!...

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

Τότε η κόμισσα σκαβόλεγε μόνη της, πώς ως την εξώπορτα του δαίτρου και πείαζε το φτερό στο δάπεδο. Οταν άνοιξε από την πόρτα της, είδε στην ίδια γωνία της αυλής τον Τζούλιο, ο οποίος, ήσυχος πια, της έβλεπε ένα άφραστο «ευχαριστώ».

αυτοκινήτου, ταγματάρχης Μάλλκομ Κάμπελλ, ο οποίος είχε έπωνυμολογήσει ως ταχύτερος άνθρωπος της οχλίου στον άέρα, στη θάλασσα και στη γη. Και πραγματικά, ο Κάμπελλ, είχε κερδίσει τα τρία παγκόσμια ρεκόρ ταχύτητας, δηλαδή με άεροπλάνο, με αυτοκίνητο και με θανάκινο. Σκοτώθηκε όμως, πρό όλων έτών την ήμερα που με την περιφημη θανάκινο από του «Μίς Άγγλις» αγωνιζόταν να καταρρίψει και το προηγούμενο ρεκόρ του.

Κοιτούσε, λοιπόν, ένας δημοσιογράφος πήγε και ρώτησε τον Κάμπελλ αν ήταν προληπτικός και δεισιδαιμονικός. Και ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος ναζιότανε, ποτέ είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του, του απάντησε:

—Δέν είμαι προληπτικός, αλλά πιστεύω στην Τύχη και είμαι υποτακτικός. Κάθε φορά που ξεκινάω είτε με αυτοκίνητο, είτε με άεροπλάνο, για άγώνισμα ταχύτητας, έχω τη συνείδησή μου να με θυμίζει.

Η δεισιδαιμονία του αυτή ήταν πολύ γνωστή και κάποτε, ένας πωλάτης του θέλησε να την εκμεταλλευθεί για ν' άποφυγή έτσι να πληρώσει τον δικηγόρο, ο οποίος είχε αναλάβει κάποια υπόθεσή του.

Όταν βγήκε η σχετική άπόφασις, η οποία ήταν ευνοϊκή γ' αυτόν, ο πελάτης έτρεξε άμέσως στο γραφείο του συνήγορού του κι άφου τον ευχαρίστησε, ρώτησε:

—Πέσε κάπου, η άμορφή σας, κύριε Αζέμουρ.

—Δώδεκα λίρες, απάντησε ο δικηγόρος.

—Όλλ' ρά!... έκανε ο πελάτης. Για να σ' έδειξω την ευγνωμοσύνη μου θά ήθελα να σ' προσφέρω ένα γεύμα. Μα επειδή καταλαβαίνω ότι ένας δικηγόρος δικηγόρος σαν εσάς δέν θά καταδεχότανε ποτέ να γευματίσει μαζί με έναν άσημαντο άνθρωπο σαν εμένα, θά μου επιτρέψετε να σ' προσφέρω το γεύμα εις χάρη. Ορίστε, λοιπόν, η δώδεκα λίρες της άμορφής σας και μια επί πλέον για το γεύμα.

Και, βιάζοντας άμεσως το πορφόρι του, έβγαλε πάνω στο γραφείο του δικηγόρου δεκατρείς λίρες. Μα ο Αζέμουρ, μόλις άκουσε ότι η λίρα ήταν δεκατρείς, πετάχτηκε άμεσως από τη θέση του, σαν να τον είχε διαγκάσει φέδι και με ύψος επιτακτικό, πρόσηπτε τον πελάτη του να πά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ὁ ἀπολαύσας ὅτι, κί' ἂν
καρδίᾳ σου. Μὰ ἔχε ὑπ'
ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού ἔ-
τὸ σώμα σου ἢ ψυχὴ
ἀνέκη γιὰ πάντα.
...
... σὺ εἶχε ἀπομείνει σιω-
πῶν, βλέμματι τοῦ φανέ-
α, ὅτι τὰ λόγια τοῦ Σα-
λῶν ἀντήχησαν· στ' αὐτιά
...
... σύγκοσμος ἀπὸ τῆ φοίτη
ἔσαν τοὺς ὅρους τοῦ τοῦ
ῶν τοῦ Σκότους. Συγ-
κλινόμενος ὅτι ἔτσι κί' ἀλ-
χαιμένος κί' ὅτι, ἂν ἀρ-

α του Κακού δὲν ἄρχισε
ὅτι ἡ θέλησις τοῦ μονα-
ρχοῦσας τοῦ καὶ μὲ νέα
ἐξίστησι προσπάθει νὰ τὸν
περιέγραψε τόσο ζωηρὰ
τοῦ θανάτου τοῦ στή φω-
νιστάς ἔτσι τὴν ἀπελι-
πύου φέβους τοῦ, ὥστε
ἀποφασίσαι τέλος νὰ πύ-
αμηνή.

ἔχουσε τὴν σιδερένιαν
καταύσε σὲ μιὰ φλόγα τοῦ
αἰοῦ τοῦ μοναχοῦ. Τὴν ἔ-
βαλεν αὐτὴ στὴ στιγμή
Μὰ ὁ Ἀυθόρτος δὲν ἔν-
υ πόνου.

ὁ Σατανὰς τράβηξε τὴν
τὴν ἔβαλε στὸ χέρι του.
Τότε ὁ θόλος μοναχὸς
τὴν περιχαμηλὴν ἀποστά-
στὴν τραπέζι κι' ἐτοιμῇ
πογράφῃ.

αὐτὸ χέρι τοῦ στήθηκε...
συγχρόνως τὴν πέννα μα-
αὐτὴν τοῦβήχτηκε πίσω μὲ

ὁ νὰ κάνω; φώναξε μὲ ὀ-

γυρίζοντας προς το Σατα-
 νά με ύφος απελπισμένο:
 «... Ψῦγε!...» Ἀφῆσέ
 θά υπογράψω εὐτὴν τὴν
 ...
 «... φώναξε ὁ Βασιλεὺς τοῦ
 ἑνός καὶ ῥίχνοντας τρο-
 χὰτα ποὺ πῶσαντι ἀπὸ
 τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀυδρασίου. Ἐ-
 μέ περιπαῖζεις;... Καλὰ!
 σα τὴν ἀγωνία σου, ξε-
 τὰ πῶν φοιτᾷ μαρτυρία,
 κατόπιν τὴν εὐσπλαχνία
 τοῦ ἀνθρώπου!... Μὴ πρόσγε
 περιπαῖζεις πόλιν καὶ σὸ
 ἄνθρωπον προσκαλέσεις καὶ
 εὐαγγέλιον νὰ μὲν ἀφήσῃς, νὰ
 ἔχεις ἄδειαν, θὰ σὲ ξε-

1133

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗ
ΚΑΙ

—Ὁ ἀρχαιότερος αὐτοκράτορ
οἶκος πὺν ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλ

ἀκόμα καὶ σήμερον, εἰνὲς ἡ δυναστ
τῶν Μικάδων τῆς Ἰαπωνίας. Βε
λεύει: πρὸ 2590 ἐτῶν στὴν χώρα
Ἀνατέλλοντος Ἡλίου, χωρὶς δικαιο

— Η ιαπωνική αυτοκρατορία α-
τελείται από 3.800 νησιά, μικρά
μεγάλα, που βρίσκονται πολύ κο-
τό ένα στο άλλο.

— Ονας Αγγλος γιατρος ισχυ-
ζεται ότι τὸ καλύτερον φάρμακον
τῇ θεραπείᾳ τῶν ρευματισμῶν
τὸ δηλητήριον τῆς μέλισσας.
— Ὁ πόσις τῆς κοκκοποιίας

τοῦ φαρυμάκου αὐτοῦ εἶνε ἀπλούστε-
ραι καὶ ἐντελῶς ἀνέξοδος, ἀφοῦ ἡ ἴδι-
α μέλισσα, καταλλήλως τοποθετούμε-
νη ἀναλαμβάνει καὶ κἀνει μόνη της

—Τὸ ἀπλούστερο ἀλλὰ καὶ ἀσ-
λέπτερο βιολόγημα τὸ ἔχουν οἱ Ἄ

—Τὸ βαρόμετρο αὐτὸ

... λυφας· ενός θαλασσινοῦ
πτεριδιού. "Όταν λοιπὸν ὁ
καρχὲς εἶνε ξηρός, τὸ κέ-
λυφος κατὰ γάινωπα ἔν-
δεδυται ἑνὶ ἄλλῳ κέλυφῳ

καὶ εἰς αὐτὴν φαίνεται ἐν-
ταλῶς λευκό, ὅταν ὅμως ὁ
καρπὸς εἴη ὑγρὸς ἢ ἐπι-
κεῖται καμνιά καταιγίδα,
παρουσιάζονται ἐπάνω σ'

αὐτὸ μερικὲς κοκκινωπὲς
κηλίδες, ἀπὸ τῆ ζωρότη-
τα κι' ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν
ὀπείων, οἱ ἰθαγενεῖς κατα-

—Τὸ μικρότερον ὄνομα τοῦ κόσμου.

—“Ένας απ’ τους μεγαλύτερους μου που γνώρισε η Ευρώπη, των 5 τραγουδιών παιδικών πορτ 526 μ

—Τὰ ἀνθρώπινα θώματα τοῦ
σου αὐτοῦ ἀνῆλθον σὲ 20⁰ γιλιάρ

—Στην Αραβία υπάρχει ένα φυ-
οί σπόροι του οποίου παράγουν α-
λογα αποτελέσματα προς το «γέλα-
σόν άέριον» του πρωτόξειδιου του

Τὸ δέντρο, τὸ ὁποῖο παρά
τοὺς σπόρους αὐτοὺς θάλλει μὲν
συνήθως μετὰ τὴν τοῦ ὁπίου.

—Ο σπέρμας τοῦ δέντρου μεταβ-
λόμενος σὲ σκόνη, ροφᾶται ὅπως
ταμπάκος, καὶ προκαλεῖ ἀσυγκράτη-
τὴ γέλια. "Ὅταν δὲ πάψει ἡ ἔξαψις

—Πρὸ ἡμερῶν ἡ
Γαλλικὴ Ἀκαδημία
ἀπένευε στὶς πολυ-

μελεῖς οἰκογόνους

ἐπιστολῶν.

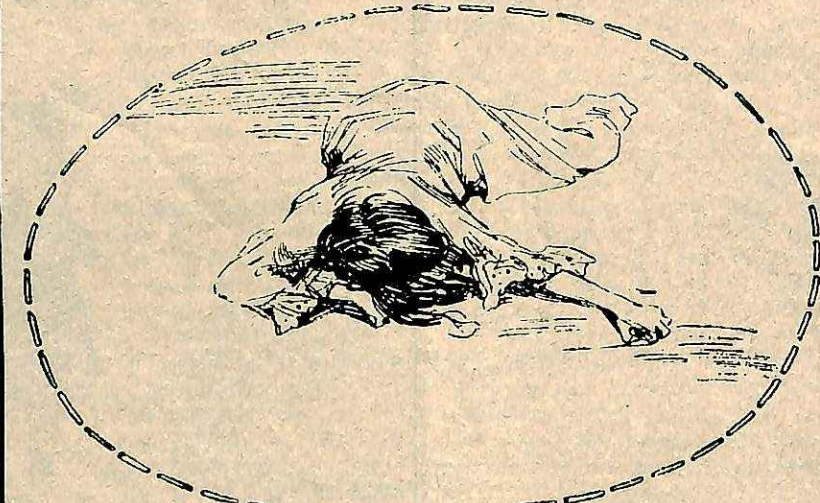
ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

ΕΙΝΑΙ γατό κινησι και δου-
πό, ήταν η πελώ-
ρια εκείνη πολυ-
κτιοική στη λεω-
φόρο Μονπαρνί.
Και σαν κελιά
κρηθρουν, στενό-
μακρο και στερι-
μωμένα άνεμα-
ταξύ τους, τα δωμάτια της...
Έκρυβαν κόσμο και κομμάτι μέση.
Κι' έκρυβαν μαζί του φτώχειες και
δυστυχίες, πείνες και γόδυμνες, θό-
γους κι' αναστεναγμούς, κορούλια κο-
μιών, κι' και κουρέλια ψυχών.
Έκρυβαν φαρμάκια και καύρους,
κι' και ηρώϊκο αντίκουσμα της Άλ-
κης δυστυχίας. Κι' έκρυβαν τέλος και
κατι άλλο, πιο άγνωστο απ' τα άγνω-
στα, πιο όσιο απ' τα θεία και πιο ά-
γνω απ' τα άγνια.
Έκρυβαν τον Ζουλιέν και τη Σου-
ζάννα!...
Πλάι-πλάι τα δωμάτια τους, τα
χωρίζε ένας τοίχος, καταμμένος από
σανίδες και λεπτός σαν τομαροχάρο.
«Γκίχ» γάγκανε ο ένας, θά τον άκουγε
ο άλλος. Άκουγαν ακούσιχα τ' αλ-
κοποπαταμένα τους και τις ανήσες
τους ακόμα και ζούσαν πάντα χωρι-
σμένοι απ' τον αδώνιο τον τοίχο, κι' με
ζευγαρωμένες διημερίες κι' όλονα-
χίες, τις σκέψεις τους και τις ψυχές
τους.
Σπάνια θλαπόντουσαν. Κι' σπανιό-
τερα πρόφταναν ν' αλλάζονταν με
καλημέρες, δειλή και σιγαλή, κάθε
φορά που αντίκωναν, πάντα τους δι-
στικαί, στον στενόμακρο, μισόθωπο
διάδρομο.
«Δε μπορούμε στην καμαρούλα του
Ζουλιέν...»
Τετραγωνή και μικροσκοπική, μ'
χαμηλό ταβάνι. Τό σιδερένιο τοι-
χωβάτι, σπρωμένο με άκωνόντες
σανίδες, τό σκέπαζαν δύο κουβερτού-
λες, χειμώνα-καλοκαίρι, για σκέπα-
σμα ή για κί ή άλλη για στρώμα-
για στρώμα μοναχά κι' ή δύο τους
σαν έπιανε το καλοκαίρι. Μά τώρα
ήταν χειμώνας, λυσσομανούσε ο βο-
ρρής, κι' άσπαζε παντού, στους δρό-
μους και στα κεραμίδια, ένα πελώριο
σεντόνι από κοουσταλιασμένο χιόνι.
Ήσυχια δεν είχε ο καυμένος ο
Ζουλιέν εκείνο το άπομεσήμερο. Χο-
ροπηρόδες ακατάπανστα, τουρουσι-
ζόντας απ' το κρύο και προσπαθούσε
άδικα να ζεστάνη τα βυλιασμένα δα-
τύλα του, φουσκώντας καταπάνω τους
τη χλιδή άνάσα του.
Σε μία γωνία το μαγαλάκι του,
δυστυχώς στηρημένο σε γλάστρα α-
ναποδογιστή, είχε δύο ποδάκια μό-
νον, θάλασσα, κι' ήταν αμάθητο από
ισορροπίες. Κι' ο Ζουλιέν ο φουκα-
ράς, έχοντας θεμελιωστικά παρωπού ο'
ολόκληρο το κορμί του, έβριγνε θλι-
θερές ματιές στην κρύα του σκέχτη.
Κυριέλλες και τραπέζια είχαν γί-
νει με τη σειρά τους, απ' την άρχη
ακόμα του χειμώνα, πρόσχαρη κι' ο-
λόκληρο φωτιά στο έσθιο αυτό μαγ-
καλάκι. Ευθεία άλλη δεν υπήρχε στο
μικροσκοπικό δωμάτιό του, εκτός
απ' τις δύο-τρεις σανίδες του κρεβ-

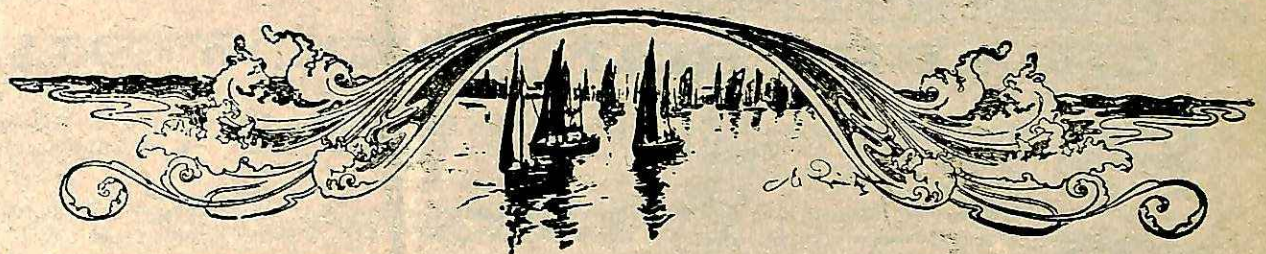
βατιού του.
Στάνες με θλίψη ο Ζουλιέν, παρα-
μέρισε προτεραιότητα τη γκαζέτα, κι' α-
πό χαριτιά κυμμένα, στήχτη του μαγ-
καλιού του κι' έπειτα από μικρό δι-
σταγμό, έβαλε χέρι στη μία απ' τις
σανίδες του κρεβατιού του. Τη στή-
ριζε πλαγιαστά στον τοίχο—ή μια
της άκρη στον τοίχο άκουσιωμένη
κι' ή άλλη, στο πάτωμα—έδωσε μια
κλωστή άπορασιτική, στη μέση της
σανίδας, κι'...
—Κοίτα!...
Αντιλάτρε ή καμαρούλα του απ'
το σπαρχτικό της σπάσιμα. Έδωσε
και δεύτερη κλωστή και τρίτη άκό-
μα στα δύο μέσα κομμάτια, λιάνες
κατόπι γαζέτας κι' επιδείξια τα έβλε-
πα και σε λυγιά, ένας καπνός πυκνός,
ήπιε στο λαρύγγι και στη μύτη και
πνυνότανε στα μάτια—γέμισε την
καμαρούλα...
Μά χαμπάρι δεν έπαιρνε από τέ-
τοια ο μισόβλιασμένος νέος. Άπλωσε
τα χέρια του ήδονικά, στη ζεστασιά
της φλόγας, κλεινόντας τα μάτια του
και θήγοντας πότε-πότε. Τόν στρά-

Αντίκουσε σωριασμένη τη Σουζάννα...

δες τώρα—κρεββατάκι του.
Έφραζε έπειτα κοντά της τη γλά-
στρα με το μαγαλάκι, έτριψε απαλά
και γλήγορα τα μάγουλα και το μέ-
τωπό της, με λίγο χιόνι που συμά-
ζεψε απ' το παραθύρακι της σοφίτας
του και σκιδόντας με άνείπωτη άγώ-
νία στο προσωπάκι της κοπέλλα,
άρχισε να παρακολουθώ τη ζωή που
ξανόρριζαν στο εδύκαστο, λεπτό κορ-
μάκι της, δάφνοντας άγία-άγία,
με ρόδινο άγνό, τα άχρωμα γαλάκια
της και τα γλωμά της μάγουλα...
—Ζεστάθηκαν τώρα, μά... πεινάω!
Μουρμούρισαν ανάλαφρα τα χείλη
της κοπέλλας, κι' ή φράση αυτή, ή
τόσο αφάνταστα θλιβερή και άκατά-
ξασιασάν κρυφό λεπίδι μακαριού
τά σπλάγνα του Ζουλιέν...
—Αμέσως, δεσποινίς... Υπαμονέ-
ψτε λίγο... της απάντησε κι' άρχισε
να ψάχνεται στις τσέπες του δικτι-
κά...
Ψαχνόταν και πικρά χαμογελούσε.
Ναι... Ψαχνόταν πανεμένος, γιατί ή-
ξερε, ότι δεν θαδούσε ούτε δεκάρα
στις άδεράφεντα άδελφές του τσέπες

και σκέχτη. Και... άσπαζε στις μα-
σχάλες της, τους δύο εκείνους τί-
μους και θόγους έξω, και σε λίγο το-
λαδούτρες το λαοπόρεμα του δρόμου.
Πήγαινε να τους πωλήσει...
Χρόσασμα της πείνας και του κορ-
μού των ζεστασιά... Επμέρωσε Πα-
άδεισας επί τέλους για το πολυθα-
σανισμένο μας ζευγάρι!...
Έβλωσε τους πάγους του χειμώνα,
μόλις ξεπρόβαλε γλήγορα, ο πρώτος
ήλιος της Άνοιξης... Πιο πριν άκό-
μα, όμως, είχε λούσει από του μαγ-
καλιού τη ζεστασιά, ο πάγος της έ-
περιλάξεως που χωρίζε ως τότε τις
άγνις ψυχές των δύο νεογών μας, του
Λουσιέν και της Σουζάννας!...
Καθίστανε τώρα σ' έναν πάγιο νο-
τισμένο λόγο, απ' την πρωινή την
δυστυχία, θάλασσα με μάτι ολόχαρο
τον άνοιξιό του εκείνον ήλιο, να λου-
ζή στις άγλίες των δύο νεογών μας, του
Λουσιέν και της Σουζάννας!...
Δεν μιλούσε τώρα... Ποιος ο λόγος
να μιλήσουν;... Τά έπαινε από το χει-
μώνα... Πέρασαν ακόμα πείνες και
κρύα άγρια και λυσσομένη...
Μά δεν ήταν πια μοναχά!...
Ήσαν οι δύο τους τώρα... Με την
ψυχή στα δόντια, με την άγάπη στην
καρδιά και με φριχτή προσπάθεια, τό
άμοιρο και συμπληρωτικό ζευγάρι, νί-
κησε του χειμώνα τις φουρτούνες και
στόμασε τις υβρες των νυχτών της
δυστυχίας.
Και τώρα, το πρωί αυτό, καθισμέ-
νοι πλάι-πλάι, άπολυθάνουν τη ζε-
στασιά του ήλιου και της καρδιάς
τους τη καρδιοχτύπι που μουρμούριζε
πρόσχαρη κι' αυτό, μαζί με των που-
λιών τα κελαδάρια, τον αιώσιο ακο-
πό της τρυφεράς και της παντοεινής
αγάπης.
Μά ποιο ήταν το παρελθόν αυτών
των δύο νέων;
Έτσι θά μάς ρωτήσετε άγαπητοί
μας; άναγνωστές και πολετικές μας
άναγνώστρες. Μά θά σας πούμε και
μεις ειλικρινά, με κάποια έλαφρή έ-
πιπλήξη στη φωνή μας:
Πού ήσαστε το χειμώνα, να τους
άκούσετε να τα λένε οι δύο τους με
αναμνηστικά στο λαρύγγι τους και με
δάκρυα στα μάτια τους;
Πού ήσαστε έσείς, όταν αυτοί κρύ-
ωναν και σιγαλόγαν στο δωμάτιό
τους—πότε στο ένοξ και πότε στην
άλλη—τις πείνες τους και τους καθ-
μούς τους;...
Πού ήσαστε;... Γιατί τους είχαν
εγκαταλείψει στην πείνα και στη μο-
ναξιά τους, στην όρφανεία και στο
κρύο τους;...
Αν τότε παραστεκόσαστε, θά έ-
ρατε άπρόσμενοι, τί ήταν ο Λουσιέν κι'
τι ήταν η Σουζάννα...
«Ας έλθε...» Θά είδε το πούμε μεις
και δεν πειράζει... Λοιπόν:
Ήσαν όρφανή και τα δύο τους...
Από έπαρξια ο Λουσιέν, σπούδαζε
στο Παρίσι, την ήμερα, και ξενοδού-
λευε τη νύχτα... Πότε γραφιάς σε
συμβολαιογράφους, πότε γρασόνι σε
κέντρα διανυκτερεύοντα, και πότε νε-
ροκουβαλήτης στον κήπο του άντι-
κουού μεγάρου... Κληρονόμος απ'

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΘΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΝΙΚΗΜΕΝΗ ΜΑΓΧΗ

Πώς εδάμασαν τη θάλασσα μερικοί τελ μηροί κολυμβηταί. Ένας πρωταθλητής του κολυμβήματος χωρίς πόδια. Η σταδιοδρομία του αναπήρου πρωταθλητού. Τα πόδια βάρος περιττά για τους κολυμβητάς. Πότε έγινε η πρώτη διάβασις της Μάγχης. Πώς πνίγηκε ο πλοίαρχος Βέρμ, κ.λ.π.
Απ' τα περιττά κι' ενοχλητικά αυτά εφόρτημα!...
Τό σπουδαιότερο δέ είνε ότι ο πε-
ρίεργος αυτός κολυμβητής δεν σκέ-
πτεται να περάση μόνο τη Μάγχη
απ' το Ντόβερ ως το Καλαί, αλλά
και να ξεναγορήσθ απ' τον ίδιο δρόμο
στο σμίσι απ' το όποιο ξεκίνησε!
Για τη διαδρομή αυτή θά χρειασθ
να κολυμήσθ επί 70 ώρες συνεχώς.
Σ' όλο αυτό το διάστημα υπολογί-
σει ότι θά καταναλώσθ πέντε κιλά κρέας
και καμιά εκατοστή τσιγάρα, τα ό-
ποια θά του δίνουν από μια βενζίν-
κατο ή όποια θά τον συνδεύη.

Η πρώτη διάβασις της Μάγχης έ-
γινε πρό 57 μόνον ετών, απ' τον
Άγγλο πλοίαρχο Βέρμ.
Ποιος θά πιστεύε ήμεις ποτέ ότι...
ένας κουτσός θά επιχείρησθ στις ά-
γες του έρχομένου μηνός να διασχί-
σθ τη Μάγχη κολυμπώντας;... Ο προ-
τότυπος αυτός κολυμβητής όνο-
μάζεται Κάρολος Ζιλμπερμαν
και έχει χάσει και τα δύο του
πόδια, όταν ακόμα ήταν έπτο
χρονών παιδί, σε κάποιο τροχι-
δρομικό δυστύχημα, που του συ-
νέβη στο Σικάγο.
Παρ' όλη όμως αυτή τη σω-
ματική του άτέλεια, κολυμπάει
θαυμάσια. Πέρσι δέ, στο Χον-
ολουλού, κατέρριψε το παγκό-
σμιο ρεκόρ της διαρκείας του κολ-
υμβήματος, μένοντας μέσα στο
νερό εκατό ώρες συνεχώς! Ο
κουτσός αυτός κολυμβητής ά-
ρχισε το στάδιό του κατά πολύ
περιεργό τρόπο:
Όταν δηλαδή ήταν ακόμα έννεα
χρονών, παρακολουθούσε με μέρα
μερικούς νέους που παίρναν το μπά-
νιο τους. Έβλεφν ένας απ' αυτούς έ-
σπερως από άπροσέξια τον Ζιλμπερ-
μαν και τον έβριζε μέσα στη θάλασσα.
Τά νερά στο μέρος εκείνο είχαν άρ-
κετό βάθος, κι' έτσι ο μικρός αναπή-
ρος αναγκάστηκε να βάλη όλα του
τά δυνατά για να κρατηθ στην επι-
φάνεια.
Από τότε άρχισε να κολυμνή κα-
λώς και με την επίσημη του κατώ-
ρωσε να γίνη ένας πρωταθλητής του
δρόμου αυτού σόρ.
Όπως θεοαινώνε ο ήλιος, τα πό-
δια... έμποδίζουν τον άνθρωπο στο κα-
λώς! Εκτός του ότι είνε τα θάρ-
τερα απ' όλα τα μέλη του σώματος,
κουράζουν με τις κινήσεις τους τον
κολυμβητή κι' έτσι τον έμποδίζουν ν'
αυθόρμη επί πολλή ώρα. Τέλος, είν-
ε πρώτα που παγώνουν απ' το κρύο
νερό της θάλασσας. Ο Ζιλμπερμαν
λοιπόν θεωρεί τον έαυτό του... προ-
νομόδοχο, γιατί είνε άπληγαμένος

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΑ
ΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΠΟΛΟΥ
«Ως τα σήμερα έπεχείρησαν εξε-
ρευνησθ στον Β. Πόλο, οι κάτωθι
εξερευνηταί:
Ο Σιστοστένης Καμπό (1556), ο
Βιλλουπύ (1573), ο Ντέβις (1585)
ο Πάρεντς (1594), ο Χόντσον
(1607), ο Μπέρενς (1728), ο Κούτι
(1778), ο Σκροουπ (1806), ο
Τζάι-Ρόξ (1818), ο Παρί (1819),
ο Φραγκλίνος (1819), ο Βαγγελ
(1821), ο Άνζού (1823), ο Τζέιμς
Ρόξ (1848), ο Μάκ Κλουάρεστα
(1850), ο Κόλινσον (1850), ο Κό-
ντε (1851), ο Βόλγερ (1852), ο
Κέλλας (1852), ο Κάνε (1853), ο
Μάκ Κλέιντον (1857), ο Κολντεβάν
(1869), ο Χάλλ (1874), ο Πάγιερ
(1872), ο Ντε Λούχι (1879), ο
Γκρόλστα (1882), ο Πιζέ (1892),
ο περφημος Νάνσεν (1888) και τε-
λευταίος ο Άμούντσεν (1927).

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ή
κανονιστικές τιμές παλαιά βιβλία,
παντός είδους και πάσης γλώσσας
κι' ελκλίκους βιβλιοθήκες. Ρεφάνας.
«Οικογένεια», Αθήνα 7, Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Όπου αποδεικνύεται αληθινή η παροιμία «τό γοργό και χάριν έχει». Πώς αρραβωνιάστηκε ο Βίσμαρκ. Τι έκανε για ν' αναγκάσει τους γονείς της εκλεκτής του να τον δεχτούν για γαμπρό τους. Το πρώτο φίλημα. Η αλληλογραφία των μνηστήρων. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Βίσμαρκ δεν α-σθανόταν καμιά ιδιαίτερα συμπα-θεια για την Ι-ωάννα Πουτκά-μερ, την όμοια, β-πως είδαμε, του προξένου αν γιά σύζυγο. Αισθανό-ταν όμως την ά-νάγκη να παν-τρευτεί, γιατί εί-χε βαρεθεί πει-ά τ' μόνωσί του. Γι' αυτό, μόλις ξανασημειώθηκε με την Ιωάννα, χω-ρίς περιστροφές, της εξέδωσε την επιθυμία του να την κάνει γυναίκα του.

Η Ιωάννα ανταποκρίθηκε πρόθυμα στην επιθυμία του νεαρού γαμπρού, τον όποιον άλλωστε συμπαθούσε εξαιρετικά. Δεν έμεινε πειά παρά να ζητηθεί η συγκατάθεση των γονέων της. Ο Βίσμαρκ λοιπόν έσπευσε να τη ζή-τηση την ίδια μέρα κιόλας, γράφοντάς τους, για το επισημότερο του πράγμα-τος, μια επιστολή.

Οι γονείς της Ιωάννας ήταν τρομε-ρά θετικοί, άνηκαν δέ σε μια θεσηκε-τική αίρεση που αριθμούσε πολλούς δι-παύτους την εποχή εκείνη στη Γερμα-νία. Ο Βίσμαρκ λοιπόν τους έγραψε με τέτοιο τρόπο, ώστε να κολακεύει τη θεσηκοσύνη τους, πράγμα που δεί-χνει τι λεπτός διπλωμάτης ήταν από παύς ακόμη: «Υποσχέσεις — τούξ έ-γραψε μεταξύ των άλλων στην επιστο-λή του αυτή — δεν δά σάς κάνω, γι-ατί γνωρίζετε καλύτερα από μένα την άσάθεια της ανθρώπινης καρδιάς. Μόνη μου έγγυρη για την εύτυχία της δεσποινίδος κόρης σας, είνε — ή πίστις μου στο Θεό ότι θά εύλογη-ση την ένωσί μας».

Ο γέρο-Πουτκάμερ, όταν έλαβε το γράμμα του Βίσμαρκ, ξαφνιάστηκε, γιατί δεν περίμενε ποτέ μια τέτοια α-τίση εκ μέρους του. Μαζύ όμως με τη χαρά που αισθανόθηκε, έννοιωσε κι' έ-να διαταγή. Αίστασε δηλαδή να δώση την κόρη του δ' ένα νέο πού φαινόταν βέβαια στην επιστολή του σοβαρός και έδωλός, αλλά για τον όποιον κυκλοφο-ρούσαν ή χειρότερες φήμες, και ν' α-υτό άργησε κάπως να του απαντήσει.

Ο Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

Είπε πολύ χαρακτηριστική ή ένε-ργεια αυτή του Βίσμαρκ. Σε δη τον

τη ζωή έτσι γρήγορα και αποφασιστι-κά έκτελούσε ότι είχε επί καιρό προε-τοιμάσει και σκεφθεί.

Μέσα σε λίγες μέρες ο Βίσμαρκ κα-τέκτησε, όχι μόνο τους γονείς, αλλά και τους συγγενείς της μνηστής του, και όλο το ύπηρετικό προσωπικό του πεθερού του. Με τον γέρο-Πουτκάμερ έκανε σαμπάνια και παλιά κρασιά του Ρήνου, με τη μέλλουσα πεθερά του έ-παιξε χαρτιά και με τη μνηστή του τραγουδούσε και χορεύε. «Όλοι ήσαν ένθουσιασμένοι μαζί του».

Μά και ο Βίσμαρκ ήταν ένθουσια-σμένος με τη μνηστή του. «Θά είνε — έγραφε τότε στην αδελφή του — μια εύτυχία ανέλιψή και μεγάλη για μένα, να παντρευτώ μια γυναίκα σαν την Ιωάννα, με σπάνιο πνεύμα, με σπάνια εύγεια αισθημάτων, ε-πί πλέον δέ και πολύ χαριτωμένη, και καθόλου καπριτσιόσα και φιλά-ρεσκη, πράγμα που ι-δειαίτως μ' εύχαρι-στεί».

Κατά το διάστημα που έμειναν άρραβωνια-σμένοι, ο Βίσμαρκ κα-τόρθωσε να διορθώ-σει τις μικρές έλλείψεις του χαρακτήρος της Ιωάν-νας. Τις σχετικές όμως υποδείξεις του και συμ-βουλές του δεν τις έ-κανε προσοχής. Τις της έγραφε στις επιστο-λές του.

Ποτέ στη γερμανική γλώσσα ποιητής ή κο-σμητής κίριος δεν έγρα-ψε τόσο τρυφερά και τόσο χαριτωμένα γράμ-ματα σε γυναίκα, όσο έ-κείνα, με τα όμοια ο Βίσμαρκ συμβούλευε τη μνηστή του. Ίδιος ή προσάθεια του Βίσμαρκ ήταν να κάνει τη μικρή επαρχιωτιστίνα που θά-παρνε γυναίκα του, πύ-κοσμη. Μά στο ζήτη-μα αυτό εκείνη δεν ήλ-λανε. «Τού κόκου χα-νείς την ώρα σου, ο Βίσμαρκ στά κημέ-τά του».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

μάδες άργότερα, να μάθη Ιππασία.

Σε κάθε όμως γράμμα του φαίνεται το ξεχείλιμα της ψυχής του απ' τη χαρά και τον ένθουσιασμό, ένα ένθου-σιασμό που έφτανε κάποτε σε αληθινό ποιητικό οίστρο: «Αντίο — της έγρα-φε σ' ένα άπτο τα γράμματά του αυτά. Οι πάγοι του ποταμού κυλούν παί-ζοντάς μου το έμβατήριο του Παινε-χάιμ, και οι χωριάτες πάνω στ' αλά-γα τους τραγουδούν όλοι μαζί: «Κουράγιο, σύντροφε!... Μου φαίνε-ται πως μια νέα ζωή σαλεύει μέσα μου, τώρα που τελείωσε ή μακρά ά-ναμονή, τώρα που έγινε ό,τι ήρπε-πε να γίνει».

Και περιγράφοντάς της πως οι πά-γοι του ποταμού Έλμπε κυλούν, γί-νεται πραγματικός ποιητής: «Οι πά-γοι θραύονται δ' ένας επάνω στον άλ-λον, καθάλλικεύνται, στοιβάζονται σε ύψος σπιτιού και κάποτε σχημα-τίζουν φράγτες, μπροστά από τους όποιους μαζεύονται τα νερά και τους απέχον με μουνγγρητά. Τώρα συν-τρίφτηκαν όλοι αυτοί οι κολοσσοί και το ποτάμι έγέμισε πάλιν από όγκη-λους που τους παρασύρει όρμητικά, με κρότους άλυσσίδων που σπάζουν, προς την έλευθερή θάλασσα».

«Όπως και τόσους άλλους, έτσι και τον Βίσμαρκ, τον έκαμε ή άγάπη ποιητή.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΕΝΑΣ ΦΟΒΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΟΡΚΟΣ

Στο Σιάμ, οι άξιοματικοί που προσ-λαμβάνονται στην αυτοκρατορική φρου-ρά, δίδουν τον έξης τρομερό όρκο:

«Νά μου κυρήθ το αμα σταγόνα προς σταγόνα, να πύση κεραυνός να με κόψη στα δύο, να φαρμάθ από πεινασμένους κροκοδείλους, να κατα-δικασθώ να κουβαλώ νερό με το κα-λάθι, να διαβώ άνάμεσα στις φλόγες του Άδη, ή ψυχή μου μετά τον θά-νατό μου να επανέλθ στο σώμα ενός σκλάβου, να ύποσώ τα πάνδημα έπί τόσα χρόνια δια είνε τα χαλκίνα της άμμουδιάς, να ξαναγεννηθώ κωφάλα-λος και άνάσιος για το κάθε τι, να βασανίζομαι διαρκώς από τον «Πρίη Γιόμ» (οστατικό πνεύμα) και να μην ιδώ άσπρη μέρα οδρανθώ, αν πα-ράβώ τον όρκο που δίνω σήμερα στον βασιλέα μου!».

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

Πρώτο φίλημα: Εισήγηση με έλαιοροφή από τη γή στον οδρανθώ. Ζηλοτυπία: Το μικρόδιο του έ-ρωτος.

Χρόνος: Ένας φιλόσοφος που τα παίρνει όλα, χωρίς να δίνει τίποτα. Νυφικός πέπλος: Τό... πρώτο νερό του σπινυτικού βίου.

Ματιάματα: Ο θάλαμος των ά-σπιδων δοντιών.

Δάκρυα: Η παντοπία της γυναι-κός.

Όνειρα: Κάτω με τα όποια χω-νέει κανείς την πόση... δύσπετη ζωή.

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PAUL REBOUX

Η Νινόν ήταν δέν ήταν είκοσι χο-ρών. Είχε άκόμα άφθονά και κα-ταρά, κατάρματα μαλλιά, που σχημά-τιζαν δόνηρα στο προσώπιά της ένα πλαίσιο άλλωστε, γοητευτικά έλκυστι-κό... Τα μεγάλα μαύρα μάτια της, πλάνα κι' όνειροπόλα, γινόντουσαν ά-στραφετά και βαθυγάλα, όταν παι-χνίδιζε μέσα τους καμιά τσαχλίνα σκέψη της...

Η μνήτις της ήταν λεπτή και κον-τύνελη, τα δοντάκια της κανονικά και κάσταρα και τ' άλλα της χείλη κα-λοσχημίστα και ποθητά...

Κάι όμως... Ήταν άσχημη ή Νι-νόν.

Έτσι τουλάχιστον, της έλεγαν αδιά-κοπα, κι' εκείνη, ή καυμένη, το πίστευε και τυραννιόταν.

Ναι... Έτσι της έλεγαν συχνά-πυ-χνά...

Μά ποιάς... Ποιάς... Ούφ και σεις, καλέ... Ποιάς άλλος θά της τώ-λεγε, απ' τη μαμά κι' απ' τον μπα-μπά της;...

Ο μπαμπάς της, ένας γερολεβέντης, άδότατος έπιλοχίας του πυροβολι-κού, με χιονισμένα τα μαλλιά του και οροδοκόνικα τα μάγουλά του... Κάτι-τις όλημερίς την πίπα του, στο κατώφλι της έβόσκουσε του σπιτιού του καθι-σμένος, οίχοντάς ποτέ-ποτέ άγριες μα-τιές δόλφους του... Άλλοίμονο στον τυχερό έπιλοχία που σπιτιού του πρώην έπιλοχία κώ-Σαμουάξ!

Φείδι κολοδό τον δάγκανε άμέσως, αν τύχανε μάλιστα να πτίξαι, έκείνη τη στιγμή, ή άνισπη Νινόν τον πλα-τύφυλλο βασιλικό της!...

Σιγά-σιγά της γειτονιάς είχε καταν-τήσει ο γέρο-έπιλοχίας... Και σαν άν-τίκρυσε το σπίτι του κάθε καρδιοκλέ-φτης νεύς έστριβε δρόμο απ' άλλο, φτύνοντας στον κόρφο του και κόνον-τας τον σταυρό του...

Άμ' ή μαμά της;... Αυτή τη γοηά πανούκλα, της συνόκισε την ξομπιλιά-στρα, τη φορόταν ο λαουτίκος, όπως φοβάται ο κόλασμένος τα κέρατα του άρχιστανά...

Κι' άνάμεσα στα δύο τρομερά αυτά μαντρόσκυλα της γειτονιάς, μεγάλωνε και ψήλωνε ή άσχημη Νινόν, δίχως καθόλου να φοβάται πλανήματα από νεύσιος, μά δίχως και ν' άνακουφί-την ψυχή της μ' ένα κορυφ φλερτάκι, μ' ένα φλερτάκι-βάλισμα για τους κρυφούς κι' άόρατους καυμούς της νεότητός της, που άρχισε τώρα να λου-λούδιζε στα γερά...

Από καιρό είχαν σφυρίξει στο μπα-μπά και στη μαμά της, γειτονισσες μυαλωμένες και γειτόνιοι «γραμματιζό-μενοι και σπουδαγμένοι», πως τα κορί-τσια που είνε άμορφα και το ξέρουν, παίρνουν άέρα στα μυαλά τους.

Σάν έφιλτάς λοιπόν τους κνηγούδες ή ιδέα αυτή, τους δύο γονηούς της κα-κότυχης Νινόν και δάστον και της κοι-νοποιούν άλημερίς κι' όλονυχτίς:

Μά τίς έμοιάσεις, παιδί μου, και φαντάσεις σαν καρκαλά άναμώ-λιστα;... Χτενίσου και σ' λγάει, συμ-μάχισσε τα μαλλιά σου που κοίτονται στο κεφάλι σου σαν θερισμένα σάχαρα! Μην καμινούφεις το κορί σου, που κατάνησε σαν τη μαγκούρα του δρα-γάτη!... Περάτα με τα πόδια σου κανονικά!... Έξω να βλέπουν πάντα ή μύτες των παντοπών σου!... Τι

για να νιώσουν ο ένας τον άλλο... Τάπνε στο νερό τα δόλια της λου-λούδια, έτσι για νάχη πρόφασι να ψή-λείται απ' το παράθυρο της. Κι' οι χτίστες οι άντικρυνοί, συχώρααν με την καρδιά τους τα κόκαλα του πα-πού της τοι μακαρίτη, την ώρα που κίπνιζαν ξέννοιαστα το παγαράκι τους.

Τόν νεαρό τους προοιόμμενο τον εί-χε άποροφήσει, βλέπεις, ή δίδροση αυτή κοπέλα και μαλάκωσε ή καρδιά του απ' τον ξαφνικό έκείνο χειμάρρο της άγάπης... Άφινε συχνά τους χτί-στες του ν' άνακουφίζονται και να ξα-ποσταίνουν, δίχως να τους καταδιά-ξη πειά...

Ο γέρο-έπιλοχίας;... Κι' ή γοηά στοίγγα ή συμβία τους;...

Μτά!... Δεν βαρύνει, καλέ!... «Όταν ή παντοδύναμη Άγάπη θρονά-σει για καλά στις ψυχές των νεαρών, άντίο τότε — έπιβλεπν των γέρον!...

Χρεοκοπεί ή πείρα τους, κι' ή γέρονη πονηρία τους βρί-σκει το μετέλα της απ' τον παιδισμό τις πονηριές!...

Όταν τελείωσε το σπίτι και σάισε με τον γιγάντιό του ίσκιου τη χαμο-κέλλα της Νινόν, είχαν κτισθεί στα τρισβάτα της κό-σας των δύο έκεί-νων νέων, δύο θρό-νοι πανήγυρη και λαμπεροί: Οι θρό-νοι της Άγάπης τους!...

Κι' ήταν το χτί-σμά τους σύγχρο-νο με το άνεκρο-νού σπιτιού το χτί-σμο... Κάμποσα ραβαδάκια, δειλά-μην της Νινόν, τούρριζε μια γρήγορη ματιά...

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι με την κόρη μου. Ύστερα από πέντε λεπτά όμως είχαν όλα παρονοσθεί».

«Ό Βίσμαρκ, βλέποντας ότι άργούσε να πτάση ή απάντησι του ύποπτηνου πεθερού του, χωρίς να χάνη καιρό μπή-κε στο τραίνο και τράβηξε κατ' ε-υθείαν για το Ράινφελντ, όπου έμεναν οι γονείς της Ιωάννας. «Όταν έφτα-σα — γράφει στ' «Απομνημονεύματά» του — στο σπίτι του Πουτκάμερ, κατάλαβα άμέσως ότι τόσο αυτός όσο και ή γυναίκα του είχαν μεγάλη θ-ρεξή για σύζυγο. Μην έννοιώντας όμως με κανένα τρόπο να χρησιμοποι-ήσω και βέβαιος για την εύτυχία μου, προχώρησα προς την Ιωάννα και τη φίλησά. Οι γονείς της έμει-ναν κατάπληκτοι

Β'.

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς η νεαρά Πολωνία βαρώνη Βέρα Ζ., άγανακτισμένη του Κρόμπριντς, φυγαδεύτηκε απ' το Βερολίνο κι' έγκαταστάθηκε, ως φευδασύζυγος φόν Ρόμππεργκ, στο Στρατσόουεργκ, και να φέρει εκεί στον κόσμο τον γιο των ερώτων τους.

Στο Στρατσόουεργκ, στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο «Μαϊζόν Ρουζ», η Βέρα περιμένει άνοητος την άφιξη του Κρόμπριντς, ο οποίος της είχε υποσχεθεί πώς θα πήγαινε γρήγορα κοντά της. Ένωμεταξὺ όμως, για να μην υπομνηστούν τίποτε οι άριστοκράται του Στρατσόουεργκ, οι δύο δίδην σύζυγοι, ο ύπασις του Κρόμπριντς κόμης φόν Ρόμππεργκ και η Βέρα, ζούσαν μακριά απ' τον κόσμο...

Δεν δαχύνονταν κανέναν στο πολυτελέστατο άπαρτεμέν του, —δύο χωριστές κρεβατοκάμαρες, ένα σαλόνι, κι' ένα γραφείο, —έτρωγαν στο δωμάτιό τους, και έλειπαν συχνά ο-λγίμερες, σε μακρινούς περιπάτους κι' εκδρομές...

Για τον κόσμο ο Ρόμππεργκ ήταν ένας σύζυγος άρσεναιώνας στη γυναίκα του, κι' έρεωσμενός τρελλά μαζί της... Για τη Βέρα όμως, ήταν ένας πούλαβος και λεπτός σύντροφος, με τον οποίο ανακούφιζε τη μοναξιά της, μιλώντας ακατάπαυστα για τον χρυσό της Βίλ, όπως λεγόταν χιλιεστικά ο Κρόμπριντς απ' τους οικείους του.

Έπειδή όμως ο καιρός του τοκετού πλησίαζε, πειά, ο κόμης φρόντισε να την μεταφέρει σε μια μαιευτική κλινική των περιχώρων του Ρομππερτσόου...

Έκει, έπειτα από λίγες μέρες, έχοντας πιά της το Βίλ, τον αυτοκρατορικό φίλο της, πούβησε έντοματα-ξυ είδοποιήμένος από έπειγον τηλεγράφημα του ύπασις του Ρόμππεργκ, η Βέρα έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι...

Ήταν τότε 3 'Απριλίου 1914... Ο Κρόμπριντς, με δυσάρεστα κρυφή, προσπάθησε να φαίνεται τρυφερός και στοργικός στη φίλη του... Ένοσλημένος όμως άπελπιστικά και βέλοντας ν' άποφύγει τις ληξιαρχικές διατυπώσεις της γεννήσεως της κόρης του, άνέθεσε στον αμόνο κι' άφοσιωμένο Ρόμππεργκ, ν' αναλάβει έ-κείνος όλες αυτές τις σκοτούρες...

Κι' έτσι, ενώ ο Κρόμπριντς έρεωγε για να επιβεβαιώσει δίδην κάποια φρούριο, ο φευδασύζυγος δήλωσε τη γέννηση της θυγατέρας του στην πλη-σιέστατη κοινότητα του Ρομππερτσόου.

Τομα Όλτράινμαν-Ρόμππεργκ. Αδ-τό ήταν το όνομα, με το οποίο γρά-φθηκε στο βιβλίο του Ρομππερτσόου η νεογέννητη της άτυχης Βέρας κόρη! Στις άρχες Μαΐου συμπληρώθηκε η όριστική άνάρρωσι της Βέρας... Μά-τότε άκριδώς έννοιωσε και τον κε-ραυνό να τη χτυπά κατακέφαλα...

Έπειτα από μια παιδική σκηνή με τον Κρόμπριντς άκουσε απ' τ' ά-σπλαχνό του χέλι λόγια φαρμακερά ερώνας κι' έγκαταλείφους!... Έκ-νευρισμένος πειά απ' την περιπέτεια που την εύρισκε πώς τραβούσε πολύ ο σκληροκαρδός πρίγκιψ, της είπε με λόγια άμείλικτα και σκληρά πώς ή-ταν καιρός να χωριστούν πειά!...

Κι' έπειτα έφυγε, χωρίς καν να την άποχαιρετήσει.

ΑΠΟΡΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΚΡΟΜΠΡΙΝΤΣ

(Πώς έγινε κατάσκοπος μια νεαρά Πολωνία άριστοκράτις)

Τότε η Βέρα, με μια κρυφή έλπίδα στην ψυχή της, παρακάλεσε θερά-τον καλόφρονα, κατά βάθος, Ρόμππεργκ να μεσολάβησι στον Κρόμπριντς για να τον δει μια ακόμα φορά.

Ο Ρόμππεργκ, άγανακτισμένος μυσ-τικά για τα όργια του κυρίου του, και για την άγανακτισμένη διαγωγή του, δέχτηκε πρόθυμα. Πράγματι δέ, συνάντησε σε λίγες μέρες τον Κρό-μπριντς σε μια έπαρληξή φουρά, δ-που είχε καταφύγει για να γλυτώσει όριστικά από τις ένοχλήσεις της Βέ-ρας...

Έκει έγινε μια βίαιη σκηνή μετα-ξύ τους. Εύλαδικά μάλιστα, ο Ρόμ-περγκ, μίλησε στον κύριο του για τη φριχτή ήθικη κατάπτωσι της κοπέ-λας, για τον πόνο της προδομένης της άγάπης και για τη θλιβερή κα-τάστατή της. Μά άσυγκίνητος ο Κρό-μπριντς, του φώναζε με λύσσα στη φωνή του:

— Τρελλαθήκατε όλα σας, μου φαί-νεται! Και το σκάν-δαλο!... Ο πατέρας μου, πού θα με πιά-ση απ' το λαμό-μιο, μόλις το μάθει!... Και η Σίλβι (η γυ-ναίκα του) πού θα με ξεκουφάνη με τα νεύρα της!... Και οι Πολωνοί πού θα το πάρουν ζήτημα φιλοτιμίας και θα σηκώσουν κεφάλι και φωνή!...

—Μά, Τηλέδο-τε, του άποκρίθηκε έντονα ο τίμιος ύ-πασις της, έ-πορεπε να τις σκε-φίγες από πρίν, αυ-τές τις δυσάρεστες συνέπειες, της άπε-ρισκεπτής διαγυ-γής σας... Έπιτρέ-ψτε μου να Σας πώ-πώ!...

—Έξω φρενών ο Κρόμπριντς δέχοφε απότομα τη συζή-τησι, φυλάκισε τον στή-θου του για την αβόαδής του κι' ά-

φής του Θεού το έλεος την άμοιρη, τη Βέρα...

Πέρασαν λίγες μέρες συλλογής: για τον Κρόμπριντς, άγωνίας για τη Βέρα πού ήταν ολόμοναχη στο Στρατσόουεργκ, και άγανακτισμός για τον Ρόμππεργκ...

Τέλος ο Κρόμπριντς άποφυλάκισε τον ύπασις της και του είπε με έπιτακτική φωνή:

— Άκουσε, Ρόμππεργκ... Θα πάω-τη Βέρα και θα την πιά στο Λονδίνο. Θα την παρουσιάσεις στον έκει άρχη-γό του δικτύου κατασκοπείας μας και θα την γράψης, σύμφωνα με τη δια-ταγή πού έδω σου στείλω απ' το Βε-ρολίνο, ως κατάσκοπο της Γερμανίας. Κι' έτσι θα πάω να ξοδεύω πειά γι' αυτήν, άφου όλην έβαν γερό μισθό...

Θα την ξεφορτωθώ απ' το κεφάλι μου και θα γλυτώσω η Γερμανία απ' τις συνέπειες του σκανδάλου. Και τέλος, το σπουδαιότερο, θα ηγαυήν, κι' η Βέ-ρα απ' τις άγωνίες της και θα ξεχάση, άπορροσμένος νη κυ-θώς θάνα, απ' το λειπά κι' έπικίνδυ-να καθήκοντά της!

Η λύσις αυτή φάνηκε τερατώδης στον έντομο ύπασι-στή. Μά τι μπορού-σε να κάνει!...

Αποφάσισε λοι-πόν να συμμορφω-θι με τη θέληση του κυρίου του ο κόμης φόν Ρόμ-περγκ, ο οποίος άρ-γότερα στον πόλε-μο, κατόικος της πατρίδος του Γερ-μανίας κι' αυτός, έγραψε σε λίγες έ-φθαστης δόξας με το φευδώνυμό του φόν Ρίχμπεργκ...

Γόρσις στο Στρα-τσόουεργκ έφω δια-σμένο με άφωνα χρήματα και έπεισε με θερμά λόγια ει-λαχρινέας την ά-πελπισμένη, πειά Βέρα, πώς η καλό-περη διεξόδο, για

τά βάσανά της, ήταν να γραφή στον κατάλογο των Γερμανών κατασκό-πων του δικτύου του Λονδίνου. Το μεγαλύτερο έπινεργμά του, το όποιο παραδέχτηκε κι' η Βέρα, ήταν ότι μ' αυτόν τον τρόπο δεν θα μάθαινε ποτέ του ο πατέρας της, τη φριχτή κατάν-τια της...

Κι' έτσι, στις 4 'Ιουνίου 1914, η Βέρα κι' ο Ρόμππεργκ έφτασαν στο Λονδίνο... Έκει η Βέρα προσελήφθη ως δίδην βοηθός της δίδης, καθηγη-τριάς της γαλλικής κ. Παυλίνας Μύλ-λερ...

Ένωσείται πώς η κ. Μύλλερ ήταν στην πραγματικότητα μυστική κατά-σκοπος του «Ναυρίχτεν Μπουρ» του Βερολίνου, άπεσπασμένη προσωπικά, στο δίκτυο του Λονδίνου, το όποιο έ-ρεωσμενός από τις διαταγές του Ναυ-τικού ακολουθού της έκει γερμανικής Πρεσβείας...

Απορησμένη απ' τον κόσμο, έ-ξανηκαμένη δια της βίας να εργά-ζεται πότε ως άγωναία έλευθέρου ήθους και πότε ως άκαθηγήτρια της γαλλικής, η δύστυχη Βέρα, μάθευε με ζήλο διάφορες πληροφορίες από έ-ρεωσμενός του άγγλικού στρατού και στόλου, χρήσιμες για τη γερμα-νική κατασκοπεία...

Μπορούσε να κάνει, άλλωστε, δια-φορετικά!... Μήπως το κοριτσάκι της το άγαπημένο, τη μοναχή παρηγο-ρήσει στον κόσμο, δεν το κρατούσε στα χέρια της η σατανική Κεντρική Υ-πηρεσία Κατασκοπείας του Βερολί-νου;... Μήπως δεν την φοβόριζαν έ-πανειλημμένως, ότι το άγγελούδι της θα πλήρωνε, με τη ζωή του, κάθε ά-δικαιοσύνη και κάθε περμελιά της δυ-στυχημένης του μητέρας;

Μά ούτε η «Σκότλαντ Γιάρντ», η μυστική Άστυνομία του Λονδίνου, ούτε το «Ιντέλλιτζενς Σέρβις», η πε-ρίφημη άγγλική υπηρεσία Κατασκο-πείας, κοιμόντουσαν ξέννοισα και βαιεσία...

Γι' αυτό, στις 6 Αύγουστου 1914, η κ. Μύλλερ, η Βέρα και πρίς άλλες άκόμα Γερμανίδες κατάσκοποι, δίδην δασκάλες και δίδην καμαριέρες, πιά-στηκαν από όργανα του Κράτους και κλειστήκαν στα κρατητήρια της «Ιν-τέλλιτζενς Σέρβις», όδος Ντόουνινγκ (Ντόουνινγκ Στρίτ), άριθ. 10...

Ού αλλες φυλάκιστηκαν κι' έξορι-στηκαν άργότερα, μόλις κηρύχτηκε ο πόλεμος, στις άγγλικές άποικίες. Η Βέρα όμως;...

Α!... Για την έρημη τη Βέρα σέ-φτηκε διαφορετικά ο άρχηγός της τρομερής αυτής υπηρεσίας... «Έξερε λεπτομερώς απ' τα όργανά του τις τραγικές συνθήκες, πού έσπαρξαν την νεαρή αυτή άριστοκράτιδα στην άθλια και οίκτηρη κατάστασή της.

Γι' αυτό, λυπήθηκε να την έξοριση. Μίλησαν πολλή ώρα οι δύο τους κα-τάκλειστοι στο γραφείο του κι' όταν η Βέρα βγήκε έλευθέρη απ' το κτίριο της Ντόουνινγκ Στρίτ, μια λάμψι έ-ξαιρετική δίφας για έχθικη, έστρα-ποβόλιδε στα μαγνητικά της μάτια.

Από τη στιγμή αυτή, ήταν πειά κατάσκοπος της Άγγλίας!...

Η τωρινή δουλειά της ήταν να κάνει την άκοινη γυναίκα στα κατα-κλειστοί του Λονδίνου, και να φερθή έκει πέρα όσους Γερμανούς κρυβό-τουσαν στην Άγγλία, για να της φα-νερώσουν στο μυσί και στα όργια

τους επάνω, την πραγματική έθικό-τητά τους ή την έπικίνδυνη, για την άσφάλεια του άγγλικού Κράτους, μυστική ύπηρεσία τους.

Άρτισώθηκε με λύσσα στη έπι-στευτική και έπικίνδυνη καθήκοντά της, η Βέρα, η όποια έντομεταξὺ θεωρίας την ψυχή της με τόλη ά-φύσστη και έπιτηδεύτητα άφραντα-στη...

Προβιβάστηκε πολλές φορές σε λί-γους μήνες μέσα. Και κατά τη δια-ρκεία του παγκοσμίου πολέμου έκανε θύματα. Παρασημοφορήθηκε πολλές φορές. Δοκίμασε και το θάτατο φα-μάκι να χάσει το κοριτσάκι της—ί-σω από έκδήκησι των Γερμανών, ί-σω και κατά κακή της τύχη—και την ξαναβασίσαμε το 1919 στο Πα-ρίσι, τιμημένη πειά απ' όλους, με πλούτο άπαιτάστο κοσμημάτων, με μέγαρο πολυτέλεστα, με αυτοκίνη-τα διπλά... Μία μέρα όμως εξαφάνι-στηκε δίχως ν' άφήσει ίχνη πουμενά.

Τι άπόνειες!... Ποιά τραγική τύχη, σταμένη απ' την άσπλαχνή τη μοίρα της, τη βρήκε!...

Κανέναν δεν έμαθε ποτέ του...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Όταν ο Μέγας Άλέξανδρος βρι-σκότανε στην Έρεση, έχάλασε το μεγάλο ζωγράφο της έποχής εκείνης Άπελλή και του άνέθεσε την έκτέ-λεσι της προσωπογραφίας του σε φυ-σικό μέγεθος.

Ο Άπελλής άρχισε το ζωγράφι-σμα με ένδοξα και έμπνευσι κι' έτσι σε λίγον καιρό η εικόνα του Με-γάλου Άλεξάνδρου ήταν έτοιμη και έτοποστέρη στις βασιλικές στοές. Ο Μ. Άλέξανδρος εικονίζετο σ' αυτή έ-πιππος με μιά άγέρωχη στάσι και με μια τέτοια έδριότητα και φυσικότητα πού να προκάλλη την κατάληξή σε δ-σους ήγγιναν να δουν την εικόνα. Ο Άλέξανδρος όμως, δεν φάνηκε και πολύ εύχαριστήμένος, όταν είδε την προσωπογραφία του, κι' όχι μόνο δεν έξέφρασε κανέναν έπαινο στο ζωγρά-φο, άλλ' άπανταίως του υπέδειξε ώ-ρισμένες έλλείψεις. Τη στιγμή εκεί-νη το άλογο του Άλεξάνδρου πού το κρατούσαν έκει κοντά δυο ίπποκόμοι, άρχισε να χλωμνιτάει χαρούμενα, μό-λις αντίκρυσε την εικόνα.

Ο Άπελλής τότε, άποτεινόμενος στην Άλέξανδρο, του είπε: —Και όμως, Μεγαλειότατε, το ά-λογό σας θέλει να σας διαψεύσει!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Στο δρόμο.

Ο Ζηλιάρης σύζυγος στη γυναίκα του: —Σού άπαγορεύω να κυττάξης κά-θε... γάλακο πού περνάει και καμα-ρώνει όπλα μας! Γιατί μ' έχεις... έ-μένα;

Ο πατέρας φωνάζει στο μικρό γυό του ο οποίος δέχει την αδελφή του. —Νίκο! Χρειάζεται λοιπόν νάρω-αυτό με το μπαστούν;

Νίκος: —Άφσέ με μονάχο, μπα-μπά. Τά καταφέρνω και χωρίς... μπα-στούν!...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

(Η δραματικές περιπέτειες των ναυαγών ενός Γαλλικού Ιστιοφόρου στον

Τον 'Ιούλιο του 1858, το γαλλικό ιστιοφόρο «Σαιν-Πώλ» ξεκινούσε απ' το Χόγκ-Κόγκ της 'Ινδονήσις για το Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Το πλήρωμά του άπετελείτο απ' τον πλοίαρχο κι' από 20 γυώτες. Έπιβάτες, του είχε 317 Κινέζους άκούλις, πού έπρόκειτο να έργασθούν στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας.

Άφου το πλοίο ταξίδεψε μερικές μέρες, χωρίς κανένα άπόροστο, συν-νάντησε έξαφνα μια πυκνή έμίλη, πού έκανε τον καπετάνιο να χάσει το δρόμο. Έτσι το ιστιοφόρο προχώρησε άκριτες ώρες στα τυφλά, ως πω έπί τέλους με νύχτα έπεσε άπάνω σ' ένα σμυπλεγμα βράχων κορραλίων.

Όταν έγυρεύσε, ο πλοίαρχος είδε ότι ο βράχος έκείνος τριγύριζαν, σαν σφαίρι, ένα όρεινό και πυκνοφυτε-μένο νησί. Όλες η προσπάθειες των ναυτών, για τη διάσωσι του πλοίου, έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Τά πλε-υρά του ιστιοφόρου είχαν άνοίξει και το σκάφος είχε άρχει να γειμίζη νερά. Έπρεπε λοιπόν όπωσδήποτε να το έγκαταλείνουν.

Με τη βοήθεια τότε μιας μικρής βαρκούλας, άποβιβάστηκαν στην έρ-οί Κινέζους άκούλις και οι ναύτες του πληρώματος. Τά μόνι πράγματα, πού μπόρεσαν να σώσουν απ' το ναυάγιο, ήταν μερικά βαρέλια άλευρι, θρεμέ-νο απ' τη θάλασσα, λίγο λαρδί, με-ρικά τακουέρια και πέντε τουφέκια με τά σχετικά πυρομαχικά.

Το νησί έκείνο κατοικείτο από μια πολυάριθμη φυλή ιθαγενών, οι όποιοι πληθυσσαν άμέσως τους ναυαγούς, δειγνόντας στην άρχη φιλικές διαθέ-σεις.

Μόλις όμως έβαν ότι είχαν να κά-νουν με λίγους σχετικώς και άσπλους ανθρώπους, τους περικύκλωσαν κι' έ-σφαξαν καμιά είκοσάρια Κινέζους.

Οι όλλοι πρόβησαν να γλυτώσουν απ' τη νύχτα των άγριων και είτε κολυμπώντας, είτε με τη βοήθεια της μικρής βάρκας, γύρισαν στους βράχους επάνω στους όποιους είχε ναυαγήσει το πλοίο τους.

Έκει άρχισαν να άμύνονται άπε-γνωσμένα εναντίον των ιθαγενών, οι όποιοι έφταναν άλλεπάλληλοι με τις πέριες τους. Η άμυνά τους αυτή έ-ξολοθίχθη χωρίς διακοπή τοια όλο-σάνη, όπου τους βρήκε ύστερ' από λίγο καιρό μια άγγλική γολέττα.

Ο πλοίαρχος της γολέττας αυτής δέχτηκε με προθυμία στο πλοίο του τους πέντε ναυαγούς. Έχοντας τη γνώμη όμως, καθώς φαίνεται, ότι κά-

Το ταξίδι τους ήταν γεμάτο κό-πους και περιπέτειες. Η μόνη ζω-τροφία πού είχαν μαζί τους, ήταν μερικά κουτιά κονσερβωμένας κρέας κι' ένα βαρέλι με γλυκό νερό. Έλπι-ζαν όμως ότι δεν θ' άργούσαν να φτά-σουν στο μικρό νησί: Μπουμπι, έ-που το άγγλικό ναυαρχείο διατηρούσε μόνιμη άποθήκη τροφίμων. Άλλά δυ-στυχώς, είτε ο πλοίαρχος είχε κακή ύπολογίσι τη θέσι στην όποία είχαν ναυαγήσει, είτε γιατί χάσανε το δρό-μο τους, περιπλανήθηκαν βδομάδες ο-λόκληρες στην άπείαντη, έκπαι στο ώκεανό. Δυό απ' τους ναύτες πέθα-ναν απ' τους κόπους και τις στενή-σεις.

Έπί τέλους, στις άρχες 'Οκτω-βρίου, οι πολυδυσανημένοι έκείνοι

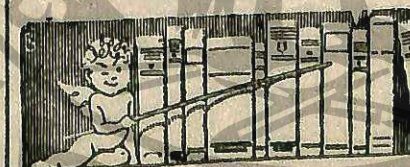
Έπειτα από έρευνες μακρές, βρέ-θηκε επί τέλους το νησί, στο όποιο είχε ναυαγήσει το «Σαιν-Πώλ». Α-πάνω όμως στους βράχους των κοραλ-ίων, δεν υπήρχαν πειά, παρά λειψα-να μιας σκληρής, καθώς και δυο σκαμ-μένοι κορμοί δένδρων.

Ένώ οι ναύτες του πολεμικού έ-ξεοινούσαν με άγωνία τις άκτές του νησιού, είδαν έξαφνα έναν άνθρωπο, ο όποιος τους έκανε νοήματα από μα-κριά, χωρίς όμως να τολμάει και να τους φωνάξη, για να μη τραβήξη την προσήλ των άγριων.

Ήσαν ένας νεαρός Κινέζος, ένας απ' τους έπιβάτες του «Σαιν-Πώλ», τον όποιο οι ιθαγενείς είχαν ύποχρεώ-σει, σύμφωνα με τη συνθήκη του τό-που, να περάση στη μύτη του ένα κοκκάλο δαχτυλίδι και να σπολήση τά χέρια του με βραχιόλια από δόν-τια φαρίων! Αυτός τμόνο είχε επίτη-σει απ' τους τριακόσιους και πλέον ναυαγούς του «Σαιν-Πώλ»! Οι άγριοι είχαν σφάξει κι' είχαν φάει όλους τους άλλους συντροφους του, έκτός ά-πό τρεις ή τέσσερες ναύτες, τους ό-ποιους είχαν πάρει μαζί τους στο έ-σπερικό του νησιού, χωρίς ν' άκου-σθή πειά τίποτε γι' αυτούς...

Ο πλοίαρχος και το πλήρωμα του γαλλικού πολεμικού έβαν ότι τους ήταν δυνατόν για να έλθουν σε συνεν-νόησι με τους ιθαγενείς. Όσο όμως κι' άν τους πρόσφεραν καπνό, οινό-πνευμα κι' υφάσματα πολύχρωμα, έ-κείνοι δεν θέλγαν να δεχτούν τίποτε απ' έλ' αυτά. Προσπάθησαν μάλιστα να περικυκλώσουν τους Γάλλους ναύ-τες, με άπειλητικές διαθέσεις, και χρειάστηκε να μπου σ' έներγει τά τουφέκια και τά κανόνια του πλοίου, για να τους κάνουν να ύποχωρήσουν.

Κοντά στις άκτές του νησιού, οι ναύτες βρήκαν στη γήα ενός δένδρου τά λείψανα μιας μεγάλης φωτιάς. Έ-νας σωρός από ανθρώπινα κόκκαλα έ-δειχνε ότι έκει ήταν το μέρος, όπου είχαν ύστατος οι δυστυχημένοι ναυ-αγοί του «Σαιν-Πώλ».

ΚΑΤΩ απ' το θαρό, τον στοιχειωμένο ίσκιο της σκιάς, καθισμένα δυο παιδιά, στον πρώτο-πρώτο άνθ της νεότητος τους, ακόμα, σιγώσαν με δορυχωμένα μάτια τους κύματους και τα φασματικά τους.

Ήσαν ο Μαξίμ και η Λιζέττα... Κι έλεγαν, πνιγμένοι στ' αναφυλλιά της ή μικροβία ή Λιζέττα, στο ροδομάρουλο άγρι, το καθισμένο πλάι της σκαπτική και δορυχωμένη:

— Π όρα ή καλή, Μαξίμ! Καλή αντήμωσι! Ξανά. Μή με ξεχάσεις εκεί κάτω, σ' εκείνη την άπειραν πολιτεία που τη λέν Παρίσι. Πάντα να με θυμάσαι, έμένα, τη μικρή φιλενάδα σου. Πάντα να θυμάσαι τα παιχνίδια μας στο δρόμο, τα τραβήματα μας στα λειβάδια, και τα κυρτά μας σκαρφαλώματα στις ξένες μυρδαλίες... Ρώτησα γι'ες δούλο τον πατέρα μου, γιά το Παρίσι. Κάθισα έξη ώρες στα νεύττα του και πέρα, όταν ήλανε φαντάρος. Κι μόλις πού χαλίζεται κανένας απ' τα πολλά τ' σπίντα. Φιλοδόπλστα σκαίνια, μικρόνια ή άνθρωποι και πάμπολλες, πνώρες ή κυρίες. Μή με ξεχάσεις εκεί κάτω, αγαπημένε μου Μαξίμ...

Την άκουγε με πόνο, σκυφτός και θωδός, ο αγαπημένος της Μαξίμ... Δέν έδραζε μιλιά απ' τη συλλογή του, το ήλιοφωμένο χωριό-πόδι, με τις γονδρές άβυδους στο ποδάρι και με τα περιλλίνα και χλιομυλωμένα ρούχα στο κορμί του. Σήκωσε μόνο σ' μι' στιγμή το κεφάλι του, θύθηκε τη δορυχωμένη του ματιά στο θαλωμένο, απ' τα δάκρυα επίσης, μάτια της, και την άπλοφίλησε στα χείλη.

Έπειτα της ψιθύρισε με κόπο, κομπιάζοντάς, σιγνά-πικνά:

— Όχι, Λιζέττα μου καλή... Πάντα θα σε θυμάμαι... Ανάθεμα στα γράμματα και τριαντάφυλλα στις σπουδές και στα βιβλία. Σάν έβγαλα το Γουινάσιο, δέν είχαμε παράδες γιά να σπουδάσω παραπάνω και κήλησα στο χωριό, πλάι στον πατέρα μου... Τόν βοηθούσα στο σκάψιμο των άμπελων, στο άργωμα των χωριών μου, κι έτσι, κοντά δυο χρόνια, δέν ξεμακρύναι από κοντά σου. Μα φέτος ή καρπός βγήκε καλός και υπέλιχσε. Φούσκωσε ξανά το γέρο μου ή σακούλα και καρφώθηκε στο μυαλό του ή άπόφασι να συνεχίσω τις σπουδές μου.

Άρνιθικα, Λιζέττα μου καλή, φώναζε, έκλαψα, φοβήσαν, μα άδικα πο-νοκεφαλούσα. Πάτησε ποδάρι ή πατέρα μου, μού το έκοψε μι' γιά πάντα, κι αύριο γράμματα φεύγω γιά το Παρίσι. Μην κλαίς, Λιζέττα μου γλυκειά... Τίποτε δέν μπορεί να μας χωρίσει παιδί. Τέσσερα χρόνια μονάχα θα λείπω από κοντά σου. Μα δέν δέν λείφω ούτε μι' στιγμή, απ' την ψυχή ή απ' το μυαλό μου. Και σάν βελήσει ή Θεός να ξεμπερδέψω γρήγορα, σάν ξαναφύσω πάλι με το καλό κοντά σου, έλεόθεας κι ήνε-ξάρητος, θα να γανής δική μου. Μή με ξεχάσεις μόνο.

Πνιγνον με πόνο τα κεφάλια τους, και στα ύψη τους μάγουλα κινούσε σταλαγματιές δακρύων ξαναβλήσαν σιγνά-σιγνά.

Καταρριμένο δένδρο είναι, παιδί μου, ή σκιά, κι ή σκιά σου στον ίσκιο της. Δέν πάει πιο πέρα να τ' ήπνε; Αύτα είναι μι' άφηνική φωνή, θύ-ζωντάς τους από τη βύθισ τους. "Η-

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕRNEST LENOIR

ταν ή δορυχάτης του χωριού τους, ή καλός μπαρμπα-Μαρσέλ. Θείος μα-κρονός του νέου.

Παράγγριαν στο πόδι τα λαιμα-παδιά, κούταξαν τριαντάφυλλα, με τον πρόσχωρο μπαρμπα-Μαρσέλ και μι' το-ψηλόκορσο έκείνο δένδρο και από-μειναν δουδι' απ' την ντροπή τους κι' απ' την ξαφνική τραμάρα τους... Μα κείνος τους ξανάπε γιομωλεχιστά:

— Πέστε τα με το γαζή σας, παι-διά μου, κι' είναι καλός, αν και γκρι-νιάτος ή λίγο, ή άπορριμμένη θείος σας. Μόνον θυλάξτε άλλον ίσκιο, πιο θρο-σερό, και πιο γουρλίτικο, από έτούτον το γουσουόχη. Ρειά σας...

Απομυκρύνθηκε γοργά, με το λε-θέντικο περπάτημά του, κι' έβγαλε ή-φαντος πίσω απ' τις φτέρες το σπε-νού μονοπατιού.

Βασιζον με στόμα άνοιχτό, το ά-μωρα παιδιά. Δες και πάγωσε ή ψυ-χή τους από κάποιο μακρονό, μα ξε-φονικό κι' άπαισιο προαίσθημα. Τους έπιασε τρεμύδα, λώγισαν τα γόνατά τους, κυττόγησαν ξανά με τρέμο-μυστικό, και σφίγγοντας τα χέρια τους με λαγύδα, σκιδόντας ήθελα τους: τη κεφάλι, άρριξαν ένα τρέ-ξωμο τρελλό, άσκαπο και τυφλωμένο, σάν φύλλα χίτοινα και μαλαμένα, συ-νεπαρμένα απ' το ξεροθόρι.

Ένα παιδί τραγουδι λέει... Κείνος που φεύγει δέν ξεχνά... Ξεχνά αυτός που μένει...

Έτσι το τραγουδι αυτό να λή-ξη την αλήθεια. Μα στην περιπτωσι του Μαξίμ και της Λιζέττας, θα ήσαν πιο σωστά, πιο σύμφωνο με την αλή-θεια, αν έλεγαν:

ή γέννησι του πληρώθηκε με τη ζωή της μίνας...

Στέναζε θυρεά ή μπαρμπα-Μαρ-σέλ. Κι' έβγαζε παράτησε το σφυ-ρί, έτρεψε τα ροζιάρια και κοκκα-λιάρικά του χέρια, και βγήκε στην πορτοβία του σπιτιού, να τον χτυπή-ση λίγο το άγιάζι...

Άρχισε παιδί να σουρουπώνει. Γέ-μισε την πίπα του καπνού, άρχισε να καννίζη με μανία και χείδεψε ανά-λαφρα το πονεμένο από σκάψεις θη-δεράς κεφάλι του. "Η άσπριλα του χιονιστό έδραζε τα μαλλιά του, μα το μυαλό του το τραγούζε της Κόλασης ή ακυρία...

— Γιατί, Θεούλη μου, με δοκιμά-ζεις; έτσι; ψιθύρισε με παράπονο. Για-τί πληρώνεις τόσο φαρμακωά στα γε-ρασιά της, τη στερεμένη και θαλα-σιμένη μου ζωή; Γιατί, Λιζέττα μου χροστή, μοναδική παρηγοριά μου, σβό-νεις σιγνά-σιγνά γιά την αγάπη ενός προδότη; Για την αγάπη ενός άν-δρου κορμού... Κάθηναν απ' το χω-ριό τα παλιάρικα: "Ολοι σ' έζηλού-σαν, Λιζέττα μου, γλυκειά μου κό-ρη... Έβγαζε και το τον άπιστο και δρόσιμα τα νεύττα σου στο πλάι ενός άλλου. Δέν ήσαν, άξιος γιά έένα, ή πρόστους έκείνος άντρας, που σήκα-σε ψηλά τη μύτη με τα λίγα κολυθ-γράμμά του.

Σταμάτησε το θλιβερό μονόλογό του ερωτικό, ή άμωρος μπαρμπα-Μαρ-σέλ, και πέντωσε τ' αυτό του. Ναι, Κωμωδίες άρραδόνες ήσαν αυτές, που πρόσχημα τώρα έσφίγγαν τον άέρα με τους άρμονικούς των ήχους. Χτύ-πησε ή καρδιά του παράενα και ρο-μαγμένη από κακό προαίσθημα.

Κίνησι στο χωριό ζωήρη, εύχες: στους πετεινάδες πούγαν άνύπαντο, κορίτσια, από άλλους χωριανούς με έξωφλημένες τις εικογενειακές υπο-χρεώσεις τους... Κι' άκουγε με δίψα ή μπαρμπα-Μαρσέλ, φράσεις σάν κι αυτές:

— Και στής κόρης σου, ματσο-Λουσιέν... Στις χαρές του γιου σου, μπαρμπα-Μενάρ. Και στο γάμο της άρραβωνιασμένης σου, μπαρμπα-Βι-αύ... Τι τρέχει και χτυπάνε ή καμπά-νες, κυρία-Μαντελίν;... Μπα; που ήθε, καλέ και σεις; Νά! άρραβω-νιάζεται ή Μαξίμ, ή γυιός του κύρ-Σαντάλ, με την κόρη του δημάρχου μας. Έμ... Ψηλώσαν ή δουλειές μας, βλέπεις. Διηγήρος τώρα, ή μορφο-νείος, και σπουδαμένος στο Παρίσι. Γι' να γίνη; Και στής έγγονής σου τις χαρές, παιπού-Μασάρ...

Μι' τρεμύδα άσυγκράτητη κυρία-ψε τα λυγισμένα γόνατα του άμωρου γερομυλωματή και δόγγινης ή ψυχή του από ένα σφίξιμο άπαισιο. Ξανα-μπήκε ώστόσο στο σπίτι του, φώναξε με λαγύδα άνειπώτη, φάχνοντας σάν τρελλός τις κάμαρες:

— Λιζέττα!... Λιζέττα!... Λου-λουδι μου, Λιζέττα... Πού είσαι, κόρη μου γλυκειά... Από όρα σ' έχω χά-σει, παιδί μου αγαπημένε... Λιζέ-ττα!...

Μουγκοί μι' σβήσι... Βουδές ή κά-μαρες... Και πούθεν ή Λιζέττα... Τρελλάθηκε απ' την τραμάρα του ή δυστυχισμένου. Βλαστήριες και πα-ράπονα ξεχείλισαν δορυχά, απ' το ξεροθιασμένο στόμα του. Και σκιδόντας σάν άγριμ, λαβωμένο και κυ-νηγμένο, το γέμισε κεφάλι του, ή

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Πρέπει κανείς να έχη γνώρισις πολύ καλά την έρωτα γιά να μπορεί να αξιοβηται και τη φίλια.

— Οι έρωτευμένοι φαίνονται πάν-ποτε και λίγο γελοίοι, επειδή προσπα-θούν να φανούν περισσότερο αξιογά-πητοι από όσο είναι.

— Αφαιρέστε απ' τον έρωτα τον έγωισμό και τότε θα ίδετε ότι δέν μένει παιδί σχεδόν τίποτε. Τότε ή έ-ρωτας μοιάζει με άρρωστο που μόλις κατορθώνει να τένετα.

— Όταν μι' γυναίκα άποχτήσε: φίλο, ενδιαφέρεται πιο πολύ γιά την έντύπωσι που θα κάνει ή φίλος της στις άλλες γυναίκες, παρά τ' αυτήν την ίδια.

— Όπως το μυοιστόρημα έρσει: περισσότερα από την ιστορία. Έτσι κι ή έρωτας έρσει περισσότερα από το γάμο.

— Η γυναίκες χαρίζον στη φίλια ό,τι περισσεύει από τον έρωτα.

— Δέν άρκαι μονάχα ή πόθος γιά τον έρωτα, χρειάζεται και ή έκτιμηση.

— Να ζή κανείς χωρίς έρωτα, είναι σάν να κυττάη χωρίς να βλέπει.

— Για κείνους που άγκαλουν τρεχ-ματικά, ή όδυνή του χωρισμού ε'νε δυνατότερη από τη χαρά της επανό-δου.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΙΑΤΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΙΝΕ ΚΟΥΤΣΟΣ

Όταν ή Θεός έπλασε τον άνθρο-πο, θέλησε κι' ή Διάβολος από ήλεια να πλάσ η' αυτός κάτι και πιάρω-σε το λίκνο. Δέν μπορούσε όμως να ζωντανέψ η' πλάσμα του και γι' αυτό λυσούσε απ' το κακό του. Τότε ή Θεός γιά να τιμωρήση τον υπερπόνη-Σατανά, έδωκε ζωή στο λίκνο, αλλά συγχρόνως τον έπρόσταζε να γυρίση να φάη το δημιουργό του.

Ο λίκνος πράγματι ρίχτηκε πάνω στο Διάβολο, δέν επρόλαβε όμως πα-ρά μονάχα το ένα του πόδι να τοῦ άρπάξ η' και να το ροκνήσει. Γι' αυτό ή Διάβολος είναι κουτσός και γι' αυτό τον λένε "κουκοφαρμένο", "απονοπό-δην" και "κουτσόδαιμόνιο".

Άμωρος πατέρας, χύθηκε στη σκοτι-νιά του δρόμου, και γάθηκε άμέσως στα μονοπάτια της δονουπληρίας...

Κι' όσο προχωρούσε ή νύχτα, τόσο και πιο σπαραχτικές έφταναν στ' αυ-τιά των ανήσεων κι' άνυποπτων κα-θυστέρημενων διαδωτών, ή άπείπιστι-κές φωνές του και τα ουδίστηματά του πόνου του:

— Λιζέττα μου, γλυκειά μου κόρη, Λιζέττα!... Πού ε'σαι δορύσσο μου γαρυφαλλιά!...

Δέν γάθηκε ή μπαρμπα-Μαρσέλ, το άμωρο παιδί, δίχως πνοή, κατάφα έκπλωμένο στον ίσκιο το θαρό της άπαισις σκιάς εκείνης, την άλλη μέσα άπορρησμένο κοντά...

Καί... Ψηλά ένα μέτρο απ' το άμω-ρο κορμί του, άνεμίζεταν κρεμασμένο από κάποιο γονδρό κλαδί, ένα άμωρο έπίσημ, και δίχως πνοή κορμάκι, μι'ες λυγρές κοπέλλες, το κορμάκι της Λιζέττας, της άτυχης μοναχοκόρης του!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΖΩΩΝ

Μι' σύγκρισις των ματιών των ζώων και των ανθρώπων. Παι-δια έχουν τα ωραιότερα μάτια. Τα μάτια ή καθρέπτης της ψυχής των ζώων. Στα βάθη των ώκεανών. Ψάρια με...φώτα αντί γιά μάτια. Χταπόδια... πολυέλαια! Οι "εύφωτιδαί" με τους... φάρους α-τοκινήτων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αν ή άνθρωπος υπερέχει διανοη-τικώς των ζώων, είναι όμως πολύ κα-τώτερός τους στην όύτητα των α-ισθήσεων και ιδίως της όόσεως.

Ένας μεγάλος φυσιοδότης, Μπρέν, ή όποιος είχε γράψει το "Βί-β των ζώων", λέει τα έξης σχετικάς με το ζήτημα αυτό:

«Πρέπει να παραδεχτούμε ότι την ήμερα κανένα άλλο θηλαστικό δέν έ-χει όδύτερη όρασι απ' τον άνθροπο, ούτε και τελιότερα μάτια απ' αὐ-τόν».

Δέν συμβαίνει όμως το ίδιο και τη νύχτα και πρό πάντων με τα ζώα που είναι κυρίως νυκτόβια, όπως ήλλοδή τα περισσότερα σαρκοδόν, μερικά εί-δη πιθήκων, ή νυκτερίδες, μερικά τρωκτικά και διάφορα άλλα είδη. Αύτα έχουν όρασι πολύ δυνατότερη από τον άνθροπο. Τη καλύτερα όμως μάτια απ' όλα τα ζώα τα έχουν τα πουλιά.

Όσον άφορά τώρα την όμορφιά της κατασκευής του ματιού, ή άν-θρωπος παρουσιάζει δέδια άρκετά μεγάλη ποικιλία στο χρώμα και στις διαστάσεις της κόρης και στο σχήμα των άλλων δευτερευόντων όργάνων —δυσφάρων, φρυδιών, κ.τλ. Πολλά όμως ζώα έχουν τόσο ωραιότερα μά-τια από έμάς, όστε να φτάνουμε πολ-λές φορές στο σημείο να τα μεταχειρι-ζόμαστε ως μέτρον συγκρίσεως. Έτσι π.χ. οι "Αράβες, γιά να κάγουν ένα τρυφερό κομπλιμέντο στην αγαπημέ-νη τους, της λένε ότι έχει μάτια γιά ξέλλα».

Στο περίφημο δέ έργο του Δαυίδ, το "Άσμα Άσμάτων", ή Σουλαίμιτις παρουσιάζει τον έλκεντό της —όσον άφορά δέδια την όμορφιά του— α-τίδων του—με ξακάδι ή έλαρι. Κι' έκείνος της άπαντάει:

«Οι όφθαλμοί σου, όσπερ περι-στεράς...».

Άλλα και ως προς την έκφραση δέν μπορούμε δέδια να πούμε ότι τα μάτια των ζώων ύστερόν απ' τα δικά μας.

Ο Μπρέν λέει σε κάποιο σημείο του βιβλίου του, ότι κα ή μάτια του ζώων είναι ή έσωτερικός καθρέπτης της ψυχής τους. Ποιά μπορεί ν' α-νιδή ότι τα μάτια του μοσχαριού εκ-πώλουν δειλία, του σκυλιού τιμίσση-τα και άρρασίωσι, του γιούου θλασεί-α, του λίκου λογθηρία, του πιθήκου πο-νορία, του λιοντασιού υπερφάνεια; Πολλές φορές όμως, τα μάτια δια-φόρων ζώων δέν μπορούν να συγχι-

ρουν καθόλου με τα δικά μας, διότι έχουν τελείως διαφορετική μορφή. Αύτα συμβαίνει ιδίως, προκειμένου γιά μερικά είδη ψαριών που ζουν μα-κριά πάντοτε απ' το φώς του ήλίου. Έτσι στις άβυσσους των ώκεανών ή-πάρχουν ψάρια, που δέν έχουν καθό-λου μάτια, ή έχουν στη θέσι τους ένα έδος φάρων φωτεινών. Ο "αλόδαυ-ρος ή ακαρέχαιο" έχει επάνω στο σώ-μα του, αντί γιά μάτια, ή μικρά φω-τά, τα όποια κρατά διαρκώς αναμμέ-να, γιά να το φωτίζουν το δρόμο του μέσα στα σκοτεινά ύποβρυχια βάθη!

Υπάρχουν επίσης στα βάθη των ώκεανών μερικά είδη κεφαλοπόδων τους έχουν μι' ιδιαιτέρη κατασκευή κι' ένα χαρακτηριστικό φωσφορισμό. Μέσα στα αιώνα σκοτάδια των θα-λασσίων άβυσσων, αλλά και στις σκο-τεινές νύχτες της γής, λάμπουν ά-πειρα μικρά φωτά, φανταστικά και υστερηόδη.

Αν είχαμε τη δύναμι να ιδούμε υπροστά μας όλο αυτό το παράενο θέαμα, θα νομίζαμε ότι ήσαν ένα θ-ναίο τρομακτικό. Θα βλέπαμε τα ά-πύθμενα άβη, των ώκεανών με τις τεράστιες σπηλιές τους, τις ζοδγκές και τις έρημιές, κι' αυτά άκόμα τα ριλάσματα των εγκαταλελειμένων σπιτιών, στολισμένα με μυριάδες λάμ-φεις, που δέν είναι τίποσ άλλο, παρά τα μάτια ψαριών παράετων, λιοντα-ριών και τίγρεων, λύκων και ύπνων, φειδιών, τσακαλιών και άρτων! Έ-να τέτοιο θέαμα είναι άσύλληπτο γιά τη φαντασία του άνθρώπου και μπο-ρεί να κάνει να δειλιάσει κι' ή γεν-ναιότερος άντρας!

Υπερβολή!... Όχι πηθε.

Όχι, καθόλου!... Για θυμηθήτε πότες φορές έτυχε σ' εμάς τους ίδιους να σκαμνη ή τούλα σας απ' το φόβο, επειδή είδατε μέσα στο σκοτάδι, σε κάποιο διάδρομο ή σε καμιά σκάλα, να φωσφορίζον τα μάτια μι'ας άθώας γάτας!...

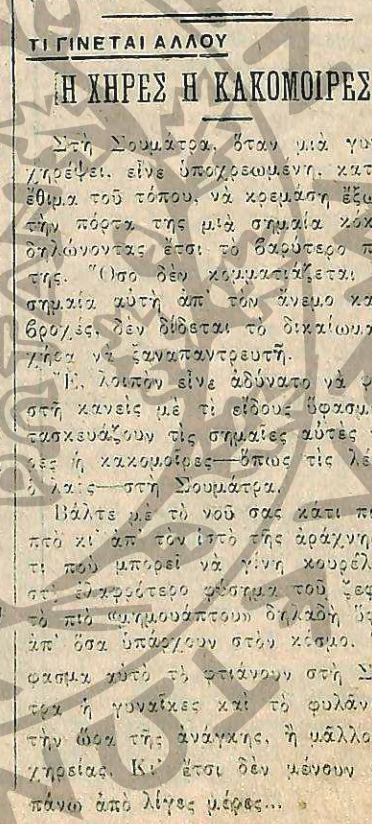
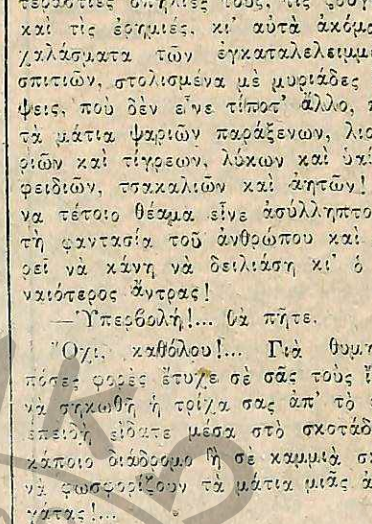
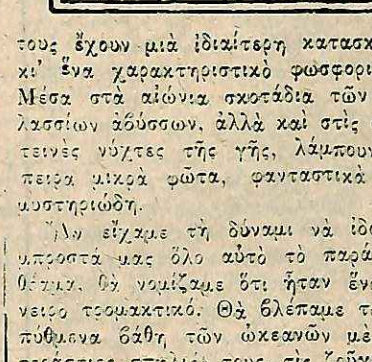
ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΧΗΡΕΣ Η ΚΑΚΟΜΟΙΡΕΣ...

Στη Σουμάτρα, βταν μι' γυναίκα γρήφει, είναι υποχρεωμένη, κατά τη έθιμα του τόπου, να κορεσθή έξω από την πόρτα της μι' σιγνά κόκκινη, δηλώνοντας έτσι το θαρύτερο πένθος της. "Όσο δέν κρημαίνεται δ' ή σιγνά αυτή απ' τον άνεμο και τις βροχές, δέν δίδεται το δικαίωμα στη χήρα να ξαναπαντρευτή.

Κι' λοιπόν είναι άδύνατο να παντα-στή κανείς με τι είδους θρασμα κα-τασκευάζουν τις σημαίες αυτές ή χή-ρες ή κακομοιρές—όπως τις λέει κι' ή γλώσσ—στη Σουμάτρα.

Βλέπετε δ' το νού σας κατι πιο λε-πτό κι' απ' την έση της άόχνης; Κά-τι που μπορεί να γίνη κορυβή και στ' άπορριότερο φάσμα του έσφρου, το πιο σπαραχτικό δόλχοθ έρασμα απ' όσα υπάρχουν στον κόσμο. Το έ-ρασμα αυτό το σπάνιον στη Σουμά-τρα ή γυναίκες και το φυλάνε με την όρα της άνάγκης, ή μάλλον της γρησίας. Κι' έτσι δέν μένουν χήρες πάνω από λίγες μέρες...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΗΝ Ίδια στιγμή, ο Ζάν Πωλ κά-
ταφερε ένα χτύπημα έναντιόν
του ληστού που είχε επιτεθεί εναν-
τίον του, τόσο τρυφερό, ώστε του χώ-
ρισε σχεδόν το κεφάλι: απ' το σώμα!

Οι δύο είχαν αντιστραφεί τώρα.
Ο Τζούλιο κι' ένας άλλος ληστής,
οι μόνοι που είχαν απομείνει όρθιοι,
συγκεκριμένα με το βλέμμα και βλέ-
ποντας ότι μόνο με τη φυγή θα μπο-
ρούσαν να σωθούν, έβλεπαν τα σπη-
ραύια τους στα πλευρά των άλλων
τους και πριν οι αντίπαλοί τους μαν-
τεύσουν την πρόθεσή τους, άρχισαν να
καλπάζουν φεύγοντας σαν τρελλοί.
Ο Λαέρτης έκανε να βραχίση προς
καταδίωξή του, μα χιτώνας στήλη
λέγοντας:

—Ας φύγουν για να πάνε ν' ά-
ναγκάσουν σ' αυτόν που τους πληρώ-
νει ότι τα σχέδιά της απέτυχαν. Έ-
τσι θα ιδί κι' αυτή ένα προμήνυμα
για το μέλλον...

Κύσταζε τότε τους συντρόφους του
για να δει μήπως είχε πληγωθεί κα-
νείς απ' αυτούς κι' έπειτα τον άγγι-
στο που η ανέλπιστη επείγουσα του
τούς είχε σώσει. Ο Λαέρτης αποκα-
λύφθηκε και προχώρησε προς αυτόν.

—Κύριε, του είπε, θα μ' έκανε
τη μεγάλη τιμή να μ' έπαινε τονόμα
ας για να σας ευχαριστήσω αινι-
ώς για την τόσο γενναία βοήθειά
σας.

—Τι σημασία έχει πού είμαι, ά-
πάντησε μελαγχολικά ο Λαόντιος. «Ας
μην ήσυχαι καλώς για σ' εμένα, κύριε.
Ασφαλώς αυτοί οι κακοί μοι θα ή-
σαν βαλτοί από κάποιον για να σας
επιτεθούν με την ύλοφάνη πρόθεσι
να σας δολοφονήσουν.

—Έχετε δίκιο, απάντησε ο Λα-
έρτης. Αυτοί οι άνθρωποι δεν ένε-
ργούσαν για λογαριασμό τους. Ήνε-
ργα μια ενήλικη και μια αίσια-
της γυναίκα, οι οποίες, θέλοντας να
εξοικονομήσουν, έρωστησαν την εξόντωσι
μιας ευγενικής οικογενείας. Πηγαί-
νουμε στη Βενετία, όπου θα πρέπει να
βρισκόμαστε κιόλας, για να υπερα-
σπίσουμε την μαρκαρία ντε Κυπριάνι
και την άτυχη κόρη της έναντιόν
των άτιμων μηχανορραφιών του κα-
ταχθόνιου αυτού πλάσματος, του ό-
ποιου τα όργανα είδατε πρό' όλ' όρου
έν πληθείρι δράσει...

Ποιά ήταν λοιπόν η αίνιγματική
αυτή γυναίκα που, καθώς την άκου-
σε αναφερομένη, ο Λαόντιος έννοιωσε
την καρδιά του να σφίγγεται;

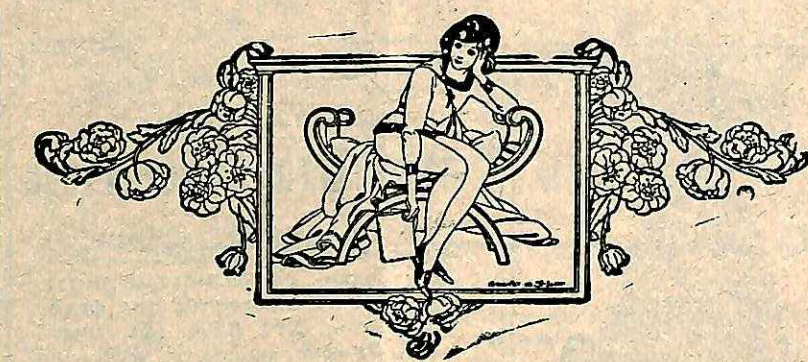
—Ποιά είναι η γυναίκα αυτή; ρώ-
τησε χαμηλώνοντας χωρίς να βέλη
τόν τόνο της φωνής του.

—Εμείς, απάντησε ο Λαέρτης,
την αποκαλούμε «Η Καταραμένη»
και έχω όρκιστεί να μη της δώσω
ποτέ άλλο όνομα. Μα ρωτήστε αυτό
τόν άνθρωπο και άς σ' ερ-
θώ, αν θέλει...

Και, με την αίχμη του σπαθιού
του, έδειξε έναν από τους ληστές, ό
οποίος, βαρετά πληγωμένος, στριφο-
γυρής κατά γης, έτοιμίσθανος.

—Μίλα, ληστή, τον διέταξε συγ-
χρόνως, αν δεν θέλεις να σ' αποτε-
λειώσω με τις κλωτσιές...

Ο Λαόντιος έσκυψε προς την έτοι-
μοθάνατο καινούργια, κυριευμένη από
μια μεγάλη κι' άκατανίκητη περιέ-
ρεια. Τότε έκείνος μισάνοιξε το χει-
λή του και τραύισε με φωνή σβύ-
νη:

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

μηνύει:

—Έως ή... είναι ή... δού...

Μα δεν μπόρεσε να τελειώσει. Έ-
φερε το χέρι του στο λαιμό του για
να σταματήσει ένα ρόγχο που τον έ-
πνιγε, προσπαθώντας ν' ανασπώσκει το
κεφάλι του, μα εκείνο έγειρε μονο-
μιάς στο έδαφος. Είχε ξεψυχήσει. Η
μοίρα δεν είχε θελήσει να μ' όθι ο Λαόν-
τιος το όνομα εκείνης που οι ταξεί-
διώται μας την αποκαλούσαν: «Η
Καταραμένη».

—Κύριε—είπε τότε ο Λαέρτης—
ή σωτηρία των πιασμάτων που μας
είνε προσφιλή,

δεν μ' άς επιτρέ-
πει να μείνουμε
εδώ περισσότερο.
Πρέπει να
σας αφήσουμε,
μα όχι χωρίς
να σας δωδαιώ-
σουμε ότι δεν θα
ξεχάσουμε ποτέ
το μεγάλο καλό
που μ' έκανε.

«Οποίος κι' αν
είστε, κρατήστε
μυστικό τ' όνο-
μα μου λέγον-
τας, ή μ' άλλον, στην
υπόθεσι αυτή, ή
δικαιούσιν, έγινε
βραχνά του ήπους
μιάς γυναίκας...
«Όσο για μένα
όνομαζομαι Λα-
έρτης, οι δέ φί-
λοι μου λέγον-
ται Φοίτζ και
Ζάν-Πωλ. Εί-
νε κι' οι δύο
τους δύο γενναί-
οι καρδιές. Και
αν ποτέ θελή-
στε να μ' ε-
μπνευμάστε την
υπηρεσία που
μ' άς προσφέρετε,
έλατε στη Νεά-
πολη, όπου έπι-
ζουμε να ξαναγυρίσουμε σε λίγο, και
θα θυμηθούμε!»

Ο Λαόντιος έφίξε το χέρι του Λα-
έρτη και των συντρόφων του, οι ό-
ποιοι συνέμισαν το δόγμα τους καλπώ-
ζοντας, ενώ αυτός ο ίδιος, συλλογι-
σμένος με το κεφάλι σκυφτό, ξανά-
παιρνε το δόγμα του Μιλάνου.

Καθισμένη μελαγχολικά μπροστά στο
παράθυρο, συλλογίζονταν την άμεση
περασμένη υπαρκτή της...

«Ελένα, ο Μέγας Αρχιεπίσκοπος...
Βενετίας είχε αναλάβει ο ίδιος την
υπόθεσι. Έξέφρασε έλη του τη θλίψη
προς την «Ελένα, γιατί δεν μπορούσε
να της κάνει τίποτε και τη συνόδευσεν
ως την πόρτα του γραφείου του με
έκδηλώσεις σεβασμού.

—Ναι—έλεγε μόνη της ή «Ελένα,
φεύγοντας—ή Μαλφίρα παρουσιάζ-
στηκε και έβλε ο άνθρωπος υποτά-
σσεται μπροστά της.

«Έπειτ' από λίγη ώρα, ξαναγύριζε
υπό μέγαρο της θάβει άπογοητευ-
μένη.

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

Καθισμένη μελαγχολικά μπροστά στο
παράθυρο, συλλογίζονταν την άμεση
περασμένη υπαρκτή της...

—Μητέρα, τη ρώτησε ή Μινιόν
προτεινόντας το μέτωπό της για να
το φιλήσει—οι πιστοί μας ύπηρέτες
υπολειμμένοι...

—Άλλοίμονο! απάντησε ή «Ελένα.
Η Καταραμένη ξαναπαρουσιάστηκε
και δεν υπάρχει πια δικαιοσύνη για
μ' εμένα...

Μια θλιμμένη σιωπή έπακολούθη-
σε αυτό τ' όλο... Έπειτα, ύστερ'
από θάβει σκέψι, ή «Ελένα έπρό-
σθεσε.

—Πρέπει να ξαναγυρίσουμε στη
Νεάπολη. Έκεί, υπό την προστασία
της καλής μας δουλειάς, δεν θα έ-
χετε πια να φοβήσιν το μίσος της
δουλειάς αυτής γυναίκας...

—Όχι!—αναστέναξε ο Γουλιέλμος.
Μάλιστα—καταραμένη να είναι αυτή
ή πληγή μου που με παραλύει... Άν
μπορούσα να κρατήσω το σπαθί μου,
δυστυχία σ' όποιον θα πολυμάσε ν'
αγγίξει έστω και μια τρίχα από τ' ά-
κατάστατο. Αυτό το κρεβάτι με
φλογίζει, ν' άδυνατεί και ν' έξω-
τλεί... Θέλω να το αφήσω... Σιγά-
σιγά, με τη γυναικική, ή δύναμη
μου θα ξαναγυρίσω... Και τότε, Μι-
νιόν, δεν θα έρχη να φοβήσιν πια
τίποτε, γιατί θα βρίσκωμαι πάντα
μπροστά σου...

Και λέγοντας τ' όλο αυτό, ά-
πλωσε τα λιπόσαρκα μπράτσα του
προς τη μητέρα του, ή οποία, σιω-
πηλή, τον κούτσινε με πόνο...
—Μητέρα! την έκέλευσε. Βοήθησε
με να ντυθώ!...

Και ο Γουλιέλμος γλύστρησε από
το κρεβάτι του. Η Μινιόν άνήσυχη
έτρεξε προς αυτόν και τον εκάρτησε.
«Έτσι, στεριζόμενος από τη μια
μεριά στη γη, Άλσστη με τ' άλευ-
κα μαλλιά κι' από την άλλη στην
ελακή παρθένα που την είχε κάνει
σύζυγό του, προχώρησε μερικά βήμα-
τα στο δωμάτιο...

Η Φιλίνη, ή καλή νεράιδα αυτού
το σπιτιού, που ήταν γεμάτη θλίψις
και κινδύνους, έτρεξε και τοποθέτησε
κνίτσες στο παράθυρο με πολυθρόνα,
στην όποια ο Γουλιέλμος έπεσε άπο-
κνημμένος.

—Α! ψθύρισε. Εν' ώραία έδώ...
Μου κρίνεται πώς άρχίζω να συνέρ-
χωμαι...

Μερικές σταγόνες ιδρώτος σαν μαρ-
γαριτάρια είχαν γυαλί στο μέτωπό
του από την κόρσι που του προκά-
λεσαν τ' άπ'ότα αυτά βήματα. Η
Μινιόν τις σκούπισε τρυφερά με το
μαντήλι της. Ο Γουλιέλμος έπιασε
τότε το χέρι της, το έφερε στο χέλι
του και το κράτησε για πολλή ώρα
έκεί.

Η γλυκειά αύρα, γεμάτη άρώμα-
τα, δούλιζε το χλωρό του μέτωπο...

—Πόσο είναι όμορ-
μο! έλεγε μόνη της ή «Ελένα, φεύγοντας—ή Μαλφίρα παρουσιάζ-
στηκε και έβλε ο άνθρωπος υποτά-
σσεται μπροστά της.

«Έπειτ' από λίγη ώρα, ξαναγύριζε
υπό μέγαρο της θάβει άπογοητευ-
μένη.

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

Μια άναμονή γαμάτη άγωνία επι-
κρατούσε στο άνακτορο Ντιμίτρι, στη

δρα κοντά του, το διάβαζε για να
τον διασκήδισι μια γλυκειά έρωτική
ιστορία... Και ο Γουλιέλμος, άκούον-
τάς την, χάιδεψε συγχρόνως με τ' ά-
δυνατισμένα του χέρια το χροσάρι
των μαλλιών της. Όταν τέλος ξανα-
πιάστηκε στο κρεβάτι του, για να
κοιμηθί, της είπα:

—Μινιόν, καλή νεράιδα της ζωής,
θα ξαναδώ σ' όνειρό μου την ιστορία
που μου διηγήθηκες... Με τη διαφο-
ρά μόνο ότι οι ήρωές της θα μ' ά-
μει...

Κι' έλειψε τ' άματι του, ενώ τ' ά-
χείλι του έφτυσαν άκόμα τ' άφι-
μάτα της...

Από μέρος της, ή Φιλίνη, ή χα-
ριτωμένη ήρωίδα, δεν έπαυε να συλ-
λογίζεται το Λαέρτη, ο όποιος, μόλις
ένώθηκε μεζύ της, είχε φύγει, τρέ-
χοντας ν' άνιμήσει τους κινδύνους
και τις περιπέτειες. Η σκέψις της
δραχόταν πάντα κοντά του. Καθισμέ-
νη μελαγχολικά μπροστά στο παράθυ-
ρό της, που έδωκε σ' ένα από τους
εξώστες του άνακτορου Ντιμίτρι, συλ-
λογίζονταν την άμεση περασμένη ύ-
παρκή της... «Ενα χαμένο άνδρα
στα χείλη της, ενώ θυμάται τις ήμέ-
ρες των καλλιτεχνικών της στερήσε-
ων... Και κοινωνώντας το χαριτωμένο
κεφάλι της, ή Φιλίνη ψθύρισε:

—Κατακώ τώρα σ' ένα καλ-
καί δεν έξω πια τί θα
π' ήλίο...

Και, ένστικτως, άναζή-
τησε γύρω της τον παλιό
σύντροφο των καλλιτεχνικών
της περιπληνήσεων
τον άκατημένο της Λαέρ-
τη...

Μ' ένα χαμόγελο θλιβε-
ρό, δείχνοντας τα μαρκα-
ριτάρια των δοντιών της,
με την άκρη των τριανταφυλλένιων
της δαχτύλων, σκούπισε δυό δάκρυα...

Την έποχη που δεν άρχισαν καλ-
λου, ζούσε έντονη και όλα ήσαν
παγνύδια και γέλια γι' αυτόν... Μα
υόλις γνώρισε τον έρωτα, άμέσως ή
μελαγχολία σκοτεινίστηκε το όραό της
μέτωπο με τις άγέλαρες μπουκιές...

Μα νοσταλγικά περνούσε τώρα απ'
την καρδιά της για τον παλιό καιρό.
Μα την έδειξε ή άνήλικη της
Λαέρτη, το πολυκατημένο της συ-
ζύγου...

Η άνάγκη της Γουλιέλμου προ-
χωρούσε κανονικά πια... Ο πληγω-
μένος, αν και πολύ άδυνατισμένος ά-
κόμα, πόδωντας ν' άναπνεύσει τον κα-
θαρό άέρα έπειτ' από τόσο καιρού
κλείσιμο, κατέβαινε κάθε άπόγευμα
στον κήπο του άνακτορου...

—Ελένα, έλεγε στη Μινιόν, π' ά-
μα να καθίσουμε κάτω απ' τ' άδεντρα
και τους κισσούς... Στους κισσούς που
ή σημασία τους στη γλώσσα των λου-
λουδιών είναι: «Είμαι δικός σου μέχρι
θανάτου»...

Και το βλέμμα με το όποιο συνό-
δευε αυτό τ' όλο φαινόταν σαν να
της έλεγε την ίδια φράση...

Και ή έκφορσις με την
όποια ή νεαρή σύζυγος, ή
ισανική παθόνος άποκρινό-
ταν στο βλέμμα του, ο πρό-
σθετα και πόρτα έλεγε το
κεφάλι της προς το δικό
του, φανέρονε ότι αυτή ή-
ταν κι' ή δική της σκέψι.

Και με το χέρι του έ-
δειξε τον Φοίτζ.

(Άκολουθεί)

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

«Όταν ιδεί κα-

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Αν οι άνθρωποι βρισκόνοισαν κά-
ποτε στην άνάγκη να σώσουν από μια
καταστροφή γενική και έξαφνη, όλ' όλοι
μόνο απ' τα οικοδομήματα, για το χτίσιμο
των όποιων άφιέρωναν τόσα χρήματα
και τόσον κόπο, ασφαλώς θα ύπαιζαν
ένα άσπρο φως, με άπόχρωσι μαρ-
γαριτάρια, κι' ή πολυτιμής πέτρας
που σκολίζουν τους τοίχους του, θα-
πάνουν το μάτι με τις πολύχρωμες
λάμψεις τους».

«Ενα άλλο ύπεροχο καλλιτέχνημα έ-
νε ο «Ναός του Χρυσού» του Άμοι-
στά, στον όποιο φυλάσσεται ή «Ιερά
Βίβλος» της Γρηγορείας των Σικς. Η
βίβλις του οικοδομήματος αυτού είναι
μαρμαρίνη, στολισμένη με άπειρες πο-
λύτιμες πέτρες, κι' οι τοίχοι του είναι
όλοι σκεπασμένοι από χαλκό. Η κίτη-
ρη κι' άσπραφτερά όλης του μετάλλου
αυτού, έδωσε στο ναό την όνομασία
που έλαμε πιο πάνω.

«Ας έλθουμε τώρα στην Κίνα. Ο
Ναός του Ουράνου, στο Πεκίνο, έχει
το σχήμα μιας ύψηλης πυραμίδος, με
τρεις τεράστιους εξώστες. Η κατα-
σκευή διαστάσεις που κάνουν τον έ-
πισκέπτη να νοιώθι τον έαυτό του
μικρότερο κι' ά-
νίσχυο, μπροστά στο με-
γαλειό του ούρανο, τον
όποιο συμβολίζει. Κι' α-
κόμα άκριβώς ήταν ο σκο-
πός, για τον όποιον έχτι-
σε τον ναό αυτό ο αυτο-
κράτορας Γιόγγ-Ιό.

Στην Ταϊβανία οι ναοί
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Ίσως τ' όνομα ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

«Όσο άκραιότερος είναι ο πολιτισμός
μιας χώρας, τόσο άφρονότεροι και με-
γαλοπρεπέστεροι είναι οι ναοί της. Έ-
τσι σ' όλη την Ινδία, ή «παγοδες» του
Βούδδα αποτελούν άληθινά καλλιτε-
χνήματα, κρημινές καθώς είναι μέσα
στην πλούσια και φανταστική βλάστη-
σι της ζούγκλας.

Ο Βουδδισμός ναός της Μαδούρα ά-
ποτελείται από πολλά οικοδομήματα,
που κατέχουν έκτασι 250 τετραγωνί-
ων μέτρων, είναι στολισμένος με έννεα

μεγάλες πυραμίδες, ή-
τους 45 μέτρων, γεμά-
τες από περίεργα και
πολύχρωμα σκεπασματα.
Μέσα στο ναό αυτό βοί-
σκειται ο μεγαλοπρεπής
βωμός του Σίβα, τον ό-
ποιο δεν ύπαιζε ως
σήμερα να ιδί άλλος
Ευρωπαίος, έκτός από
τον Πιέρ Λαύ.

Ακόμη πιο έπιβλη-
τός είναι ο Μεγάλος
Ναός του Βούδδα-Γκα-
για, που είναι χτισμένος
σε σχήμα πυραμίδος. Σ' ή θέσι έκείνη
άκριβώς, σύμφωνα με την παράδοσι, ο
πρίγκιπας Γκαουτάμα είδε, κάτω απ' τ'
σκέπη μιας ιερής συκιάς, τη δειά όπτα-
σία που του άπεκάλυψε την Υπέρτατη
Γνώσι. Έπειτα απ' την άποκάλυψη αυ-
τή, ο έντυχιμένος πρίγκιπας έγινε ο
Βούδδας των Ινδών. (Βούδδας σημαί-
νει Ινδικά «Ο Φωτισμένος»).

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό
είνε σχετικώς μικρότεροι,
συναρμολογούνται όμως σε
όμοια είδη στους ά-
ναφέροντες προηγούμενους.

Απ' ήν έπαινε ο Πιό

Η ΣΑΝ τα χρόνια της Γαλλικής 'Επαναστάσεως. Σ' ελάνθηση τη Γαλλία βασίλευε ή τρομοκρατία κι' ή αναστασία.

Μιά νύχτα, στο μεγάλο δημόσιο δρόμο που οδηγεί απ' το Καρό στο Μπορντώ, καμιά εικοσαριά γερονδίνι στρατιώται, έφτατοι και ώπλισμένοι σαν αστακοί, συνόδευαν καλαζόντας ένα μεγάλο άμαξι, μέσα στο οποίο βρισκόταν ούσαν άλλοι τέσσερες συνάδελφοι τους, επίσης ώπλισμένοι και κρατώντας επάνω στα γόνατά τους μερικά μικρά σιδερένια κουτιά, κλειδωμένα με τριπλά λούκια. Τα κουτιά αυτά περιείχαν χρήματα, τα οποία οι στρατιώτες μετέφεραν απ' το Καρό στο Μπορντώ, για να πληρωθούν οι μισθοί της φρουράς και των δημοσίων υπαλλήλων.

Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα και το φεγγάρι έγερνε πειά προς τη δύση του, όταν ή συνοδεία έφτασε μπροστά σε μια μεγάλη γέφυρα, πλάγια στην οποία βρισκόταν ένας μεγάλος βράχος.

Οι στρατιώτες είχαν νυστάξει και δεν έβλεπαν την ώρα να φτάσουν στο Μπορντώ, να παραδώσουν τα χρήματα και να πέσουν να κοιμηθούν ξένοιαστοι.

Αν μπορούσαν μάλιστα, θα σταματούσαν εκεί στο δρόμο για να ξεκουραστούν λίγο και να πάρουν κανένα ύπνο. Μά ή διαταγές που είχαν λάβει απ' τους άνωτέρους των, ήταν πολύ αυστηρές. Έπρεπε να ξεκινήσουν απ' το Καρό μόλις θα νύχτανε, να ταξιδεύουν διη τη νύχτα και να φτάσουν στο Μπορντώ πριν ξημερώσει. Κι' αυτό, γιατί ή μεταφοράς χρημάτων του δημοσίου την ημέρα ήταν πολύ επικίνδυνες την εποχή εκείνη. Η ουμμορίες των περιφημων «Σωφρέ» ένεδρεναν στους δημοσίους δρόμους, έφεταν επάνω στις συνοδείες των στρατιωτών και λήστευαν τα χρήματα που μετέφεραν.

Γι' αυτό λοιπόν ή συνοδεία των γερονδίνων ήταν αναγκασιμένη να κάνει το ταξίδι της νύχτα.

Έξαφνα όμως, τη στιγμή που έτοιμαζόντουσαν να προχωρήσουν προς τη μεγάλη γέφυρα, ακούστηκε μια φωνή που έλεγε προσταχτικά:

— Άλλ! Σταματήστε! Άλλοιώς είμαστε όλοι σας χαμένοι!...

Και συγχρόνως οι γερονδίνι διέκριναν τη σιλουέτα ενός ανθρώπου ώπλισμένου, που στεκόταν καμειοής της γεφυράς.

Οι περισσότεροι απ' τους στρατιώτες έφεραν άμέσως τα χέρια τους στα σπαθιά τους και στα τουφέκια τους. Μά την ίδια στιγμή άκουσαν κι' είδαν κάτι που τους έκανε ν' άπομεινουν άκίνητοι.

Ο άγνωστος γύρισε το κεφάλι του προς τη διεύθυνση του βράχου που βρισκόταν πλά στην είσοδο της γεφυράς, και φώναξε:

— Σύντροφοι, μόλις δητε να κινήθη κανείς απ' τους στρατιώτες, πυροβολήστε άλυπητα έναντίον τους.

Οι γερονδίνι κίταξαν τότε κι' αυτοί προς τον βράχο και στο σεληνόφως είδαν να έξέχουν στην κορυφή του κομμάτι εικοσαριά κόννες δίλων, προετοιμαμένες προς τη διεύθυνσή τους και δίπλα σε κάθε κόννη κι' από ένα ανθρώπινο κεφάλι που μόλις διακρινόταν.

Κατάλαβαν λοιπόν ότι είχαν πέσει σε ένα βόμβα ληστών κι' ότι κάθε άδελφός τους ν' αντίστασθον ήταν ματαία.

Μά τον ίδιο επαχτικό τόνο, ο λη-

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΦΑΝΗΣ ΛΗΣΤΕΙΑ

(Από το τελευταίο βιβλίο του δόκτορος Καμπανέ: «Οι ληστές κατά την Γαλλικήν 'Επαναστασίαν».)

στης φώναξε πάλι προς τους στρατιώτες:

— Κατεβήτε όλοι απ' τ' άλογά σας! Και σεις οι ταχυδρόμοι κατεβήτε απ' τ' άλογα του άμαξίου!

Στρατιώτες και ταχυδρόμοι, τρομοκρατημένοι καθώς ήταν, υπάκουσαν άμέσως χωρίς να προσφέρουν λέξη.

— Να βγούν όσοι βρισκονται μέσα στο άμαξι! διέταξε πάλι ο ληστής. Να βγούν κρατώντας τα χέρια τους ψηλά!

Άμέσως οι γερονδίνι που βρισκόταν μέσα στο άμαξι και που είχαν ιδεί κι' αυτοί τις κόννες των ληστών πάνω στο βράχο, ένας-ένας βγήκαν από μέσα, με τα χέρια ψηλά, και στάθηκαν παράμερα.

— Σύντροφοι! Ξαναφώναξε ο ληστής προς τη διεύθυνση του βράχου. Τα μάτια σας τέσσερα επάνω τους. Με το παραμικρό που θα δητε, χτυπήστε τους άλύπητα.

Έπειτα, άφοβος, με βήμα σταθερό, με το όπλο του κρεμασμένο στον ώμο, χωρίς να κρατάει στο χέρι του τίποτα, προχώρησε προς το μέρος των γερονδίνων. Έφτασε κοντά τους και περνώντας μπροστά απ' τον καθένα τους,

□ □ □ □ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

(Του Σερζάν.)

άρχισε να παίρνει τα δικά τους και τα σπαθιά τους και να τ' άποθέτει κατά γής, κοντά στ' άμαξι. Σχημάτισε έτσι μια στίβα από δικά κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τον βράχο, φώναξε:

— Σύντροφοι, τους άφώπλισα! Μα έχετε πάντα τα μάτια σας επάνω τους.

Πλησίασε κατόπιν στ' άμαξι, άνοιξε ένα κιβώτιο, άδειασε το περιεχόμενό του σε μια σακούλα που είχε μαζί του και την κουβάλησε ως το πλάι μέρος του βράχου, όπου βρισκόταν ο σύντροφός του. Έπειτα ξαναγύρισε, άνοιξε ένα άλλο κιβώτιο, άδειασε τα χρήματα σε μια άλλη σακούλα και την πήγε κι' αυτή πίσω απ' τον βράχο. Τον δρόμο αυτόν τον έκανε κάμποσες φορές, κουβαλώντας κάθε φορά από μια σακούλα γεμάτη χρήματα, ώσπου άδειασε όλα τα κιβώτια. Τότε πειά δεν ξαναγύρισε πίσω. Όπως φαινόταν, είχε μείνει κοντά στους συντρόφους του. Όσοσο οι άλλοι ληστές δεν έσάλευαν καθόλου απ' τις θέσεις τους, αλλά έξακολουθούσαν να στέκονται πίσω απ' την κορυφή του βράχου, με τις κόννες των δόλων τους προτεταμένες πάνω.

Σαν μαγνητισμένοι απ' το φόβο τους, οι γερονδίνι στρατιώτες έξακολουθούσαν να στέκονται άκίνητοι κι' αυτοί στις θέσεις τους, στήνοντας κάθε τόσο τρομαγμένες ματιές προς τα δικά των ληστών. Νεκρική σιγή επικρατούσε.

Πέρασε άρκετή ώρα έτσι κι' οι στρατιώτες που ήταν κούλας κουρασμένοι απ' την πορεία, άπόκριναν με την αναγκαστική όρθοστασία. Δεν τολμούσαν όμως ούτε να κινήθουν, ούτε και να μιλήσουν.

Τέλος, σε κάποια στιγμή, ένας απ' αυτούς, ο πιο νεαρός απ' όλους, έλεγε στους συντρόφους του:

— Μά τι κάνουμε τώρα; Τι στεκόμαστε έτσι; Τι μας κρατάνε; Άφου μας πήραν τα χρήματα, γιατί δεν μας άφένουν να συνεχίσουμε τον δρόμο μας;

— Σούτ! Έκαναν οι άλλοι. Θέλεις να μας στείλουν καμιά δημοβροντία;

Και ή ίδια σιωπή που βασίλευε πριν, αλλόθηκε και πάλι.

Πέρασε άρκετή ώρα ακόμα, ώσπου ο ίδιος στρατιώτης που είχε μιλήσει προηγουμένως, φώναξε δυνατά άπαιτημένους στους ληστές:

— Τι μας κρατάτε τώρα όδους κι' άκίνητους; Τα χρήματα τα πήρατε. Πηγαίνετε στο καλό κι' αφήστε μας και πιας να συνεχίσουμε τον δρόμο μας!...

Οι ληστές όμως δεν τούδωσαν άποκρίση.

— Έ, δεν ακούτε; Ξαναφώναξε ο νεοδίνος. Φευγάτε πειά για να φύγουμε κι' έμεις.

Μά και πάλι κανένας απ' τους ληστές δεν τού άπάντησε. Τότε οι γερονδίνι, άν και φοβισμένοι πάντα, άλλη-λουτάχθηκαν μ' άπορία.

— Δεν πιστεύω να τους πήρε ο ύπνος επάνω στο βράχο, Ξαναειπε ο στρατιώτης στους συντρόφους του. Πρέπει να δοσμε τι συμβαίνει.

Και άποφασισμένος να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, ξεπλώθηκε καταγής και σάρθηκε ως τη στίβα των δόλων. Πήρε ένα τουφέκι κι' ένα ξιφος και ξαναγύρισε στη θέση του.

Καμιά κίνησης έκ μέρους των ληστών δεν είχε σημειωθεί.

— Πήγαινε και σ' να πάρεις το δόλο σου, ψιθύρισε ο ίδιος στρατιώτης στον δίπλα συνάδελφό του.

Έκείνος συμμορφώθηκε με την υπόδειξή του, έπειτα τον μιμήθηκαν κι' οι άλλοι ένας-ένας και σε λίγο ξαναβρέθηκαν όλοι τους με τα δόλα στα χέρια.

— Και τώρα, έλεγε στους συντρόφους του, οι μισοί σταθήτε εδώ για να πυροβολήσετε τους ληστές άν κινήθουν, κι' οι άλλοι μισοί έλτε μαζί μου.

Και συγχρόνως, γυρίζοντας προς το μέρος του βράχου, φώναξε:

— Κανείς σας μην πυροβολήσει, γιατί είμαστε χαμένοι!

Έπειτα, ακολουθούμενος απ' τους μισούς συνάδελφους του, ενώ οι άλλοι έμειναν άκίνητοι στη θέση τους με προτεταμένα τα δόλα, όρμησε προς το πλάι μέρος του βράχου.

Τότε είδε κάτι που τού έφερε τη διάνοια να γελάσει και να κλάψει μαζί.

Επάνω στο βράχο δεν υπήρχε κανείς. Ήσαν μόνο καμιά εικοσαριά δόλα, με τις κόννες προτεταμένες προς τη γέφυρα, και δίπλα σε κάθε δόλο από μια σακούλιτσα γεμάτη χόμα και σκεπασμένη μ' ένα χαρτάκι καπέλλο.

Έτσι, ένας και μόνος ληστής, έξαφνα έξυπνος και τολμηρός βέβαια, είχε ληστέψει διόλκιμο το άπόσπασμα.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

ΕΞΑΦΝΑ, κατά την εποχή εκείνη, ο φρόνιμος, ο ένδοξος Ρουσσώ, ο οποίος πλησίαζε πειά τα σαράνταπέντε, έρωτευθηκε σαν τρελλός, σαν παιδαρέλι δεκαεπτά χρόνων, την κυρία ντ' Ουντετό, κυνίδα της πριγκίπισσας κ. ντ' Έπιναι.

Η γυναίκα αυτή δεν ήταν μόνο παντρεμένη, αλλά είχε και φίλο. Άγυπούσε το Σαιν-Λαμπέρ, ποιητή πολύ καλό στην εποχή του και κοσμικό κύριο άξιαγάπητο, ο οποίος την έλάτρευε με πραγματικό πάθος.

Μά δ' αυτή δεν άπέλειπεν τον Ζαν-Ζάκ:

«Η κυρία ντ' Ουντετό—γράφει—πλησίαζε πειά τα τριάντα και δεν ήταν καθόλου όμορφη. Το πρόσωπό της είχε σημάδια από βλογιά κι' ή επιδεκτικότητα της ήταν χοντρή σαν χωριάτισσας. Είχε ματία μικρά και στραγγυλά κι' ήταν τόσο μύωσι, ώστε δεν έβλεπε σ' άποστάσι τριών βηματιών μπροστά της.

Μά, παρ' όλ' αυτά, είχε νεανικό ύφος κι' ή φροσιονομία της που ήταν συγχρόνως γλυκειά και ζωηρή, σού χαίδεσε το βλέμμα. Είχε δόλιγγο βάρος από μεγάλη μαύρη μαλλιά, σγουρά έκ φύσεως, που έπεφταν στους ώμους της σαν καταρράχτης. Το κορμί της ήταν κομψό κι' είχε σ' όλες τις κινήσεις της μια παιδικάστια χαρά κι' άδεξιότητα. Είχε ανεπαισθητο χαρακτήρα και μολοντί δεν έπεδιδε ποτέ να προκαλή έντύπωση με τα λόγια της, όλοι έμεναν έδρασησημένοι από την κοινότητα της. Ήταν προικισμένη με καλλιτεχνικά χαρίσματα, έκαίε έντακτα πιάνο κι' έγραφε ώραιότατους στίχους. Όσο για τον χαρακτήρα της, ήταν άγγελικός. Η γλυκύτης της ψυχής άποτλούσε το φρόντο του και συνεκτρωνε επάνω της όλες τις άρετές που μπορεί νάχη μια γυναίκα...

Μόλις την είδα, έννοιωσα να με πλημμυρίξη μια άπέραντη έρωτική μέθη. Μά μόλις μού μιλήσε για τον Σαιν-Λαμπέρ, έννοιωσα ένα βαθύ πόνο να μού σπαράξη την καρδιά...

Η κυρία ντ' Ουντετό μού έκανε συχνά επισκέψεις, τις οποίες, παρά τη συνήθειά μου, έσπευδα να της ανταποδώσω. Της άρεσαν ή πεζοποιείες, όσο μού άρεσαν κι' έμένα. Έτσι κάναμε μαζί μακρινούς περιπάτους, κυριολεκτικά μαγευτικούς. Έννοιωθα τον έαυτό μου τριστευχημένον.

Για πρώτη φορά της έξιμολογήθηκα τον έρωτά μου ενώ καθόμαστε σ' ένα πάγκο, κάτω από μια άκακία φορτωμένη λουλούδια... Η καρδιά μου ήταν τόσο έρωτευμένη, ώστε της μιλούσα σε μια γλώσσα άγνωστή μου ως τότε, στη γλώσσα της άγάπης.

Δάκρυα κυλούσαν άφθονα απ' τα μάτια μου, καθώς της μιλούσα, επάνω στα γόνατά της...

Η άγαπήμένη μου είχε συγκινήθει τόσο, ώστε φώναξε έξαφνα:

— Όχι!... Ποτέ μου δεν είδα άνθρωπο άξιαγάπητο σαν κι' σ' και ποτέ άνθρωπος δεν άγάπησε όσο σεις... Μά, αλλοίμονο! Άγαπή τον φίλο σας Σαιν-Λαμπέρ κι' είνε άδύνατον ν' άγαπήση ή καρδιά μου δύο ανθρώπους συγχρόνως...

Εγώ ένώπασα κι' άναστενάξα...

Μά το πάθος μου ήταν τόσο, ώστε δεν μπόρεσα να κρατηθώ κι' άγκα-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΚΟΚ

ΡΟΥΣΣΩ ΚΑΙ ΤΕΡΕΖΑ

λιάζοντάς την, τη φίλησα...

Τί θείο φίλημα ήταν αυτό!... Μά αλλοίμονο! αυτό ήταν όλο!...

Ο άγνός έρωτικός μας δεσμός περιορίστηκε ως εκεί.

Ξέρετε τώρα ποιό ήταν το τέλος του άγνού αυτού έιδυλλίου;

Μόλις άρχισε να γίνεται γνωστό, ο Σαιν-Λαμπέρ έξεμάνη, ή Τερέζα χόλασε τον κόσμο, οι φίλοι του Ρουσσώ τον πήραν στην κορούδα κι' ή κυρία ντ' Έπιναι, για να προσλάβη κανένα σκάνδαλο εις βάρος της κυνίδας της, έπρότεινε στον προστατευμένον της φιλόσοφο να κάνει ένα ταξίδι, ως τη Γενεύη.

Ο Ρουσσώ άναγκάστηκε τότε να έγκαταλείψη το σπίτι του Έμιλίου, όπου λογάριζε να τελειώση ή συχα τις ημέρες του και να κάνει το άναγκαστικό αυτό ταξίδι. Έφυγε κατηγορώντας την κ. ντ' Έπιναι, το φίλο του Γκαίμ, την κ. ντ' Ουντετό, το Σαιν-Λαμπέρ, τον κόσμο διόλκιμο.

Ο Ρουσσώ άναγκάστηκε τότε να έγκαταλείψη το σπίτι του Έμιλίου, όπου λογάριζε να τελειώση ή συχα τις ημέρες του και να κάνει το άναγκαστικό αυτό ταξίδι. Έφυγε κατηγορώντας την κ. ντ' Έπιναι, το φίλο του Γκαίμ, την κ. ντ' Ουντετό, το Σαιν-Λαμπέρ, τον κόσμο διόλκιμο.

Ο Ρουσσώ γράφει σχετικά τα έξης στίς «Έξιμολογήσεις» του: «Θεωρώ την ημέρα που ένώθηκα με την Τερέζα ως ημέρα άποφασιστικής.

Πάντοτε έγκεντρικός ο Ρουσσώ άπάντησε στην έπιστολή αυτή ως έξης: «Δέχομαι, μα υπό τον όρο που μού προτείνετε σεις ο ίδιος. Οά βρισκονται στο σπίτι σας όπως στο σπίτι μου. Χείστε το μικρό σπίτι μου».

Ο Ρουσσώ πήγε πρηνάμι στο Έρμενονβίλ, μα πέθανε ακριβώς τη στιγμή που το σπίτι ήταν πειά έτοιμο.

Η ιστορία ενός από τους πρώτους άρχοντας της Έρμενονβίλ, του Δομένικου ντ' Βιού, τον οποίο έπαινούσαν οι Καπετάν Βαρσόν στ' Απομνημονεύματά του—δ' άξιζε ν' άποθανιστή από τον Πλούταρχο.

Ο Δομένικος ντ' Βιού ε'χε διακριθεί στη μάχη του Έβόλ. Ο βασιλεύς, Βέρδικας όος, για να τον άνταμείψη, τού έπέτρεψε να προσθέση στα οικόσημά του ένα χρυσό λουλούδι και τον άνόησε κυβερνήτη της πόλεως Σαιν Ντενί.

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

στική για τη ζωή μου και την ήθική μου.

Ο γλυκός χαρακτήρας της καλής αυτής κόρης έταίριαζε τόσο πολύ με τον δικό μου, ώστε ένώθηκα μαζί της για πάντα.

Όταν μάθει κανείς ότι έπειτα από είκοσιτέσσερα χρόνια που πέρασα μαζί της, στο πείσμα της μοίρας και των ανθρώπων, άποφάσισα στα γηρατειά μου να παντρευτώ, θα πιστέψη πως ήμουν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Ποτέ μου όμως δεν έννοιωσα γι' αυτή την παρμηκή άγάπη. Την παντρεύτηκα, όπως θα παντρεύονταν μια όποιαδήποτε άλλη γυναίκα.

Μά ούτε κι' ή Τερέζα τον άγαπούσε. Κι' όχι μόνο δεν τον άγαπούσε, αλλά και τον ποδίδε.

Όσοσο τον άκολουθούσε σε όλα του τα ταξίδια... Τον άκολουθούσε όπως άκολουθεί ή γάτα τον κύριό της που την τρέφει...

Κατά τα δυό τελευταία χρόνια, ο Ρουσσώ είχε γίνει πιο άγριος και πιο αντικοινωνικός από ποτέ. Μά έπειδή ήταν συγχρόνως περισσότερο φτωχός από ποτέ, σκεφτόταν ν' άποσυρθεί με τη σύζυγό του σε κανένα φιλικόπαικό κατάστημα.

Μά ύποκλιπτοντας τέλος στις έπίμονες παρακλήσεις του θανυσσού του μαρκιζίου ντ' Ζιζαργεντέ δέχτηκε το άσυλο που τού προσέφερε αυτός στο ώραίο του κτήμα στην Έρμενονβίλ.

Ο μαρκήσιος ντ' Ζιζαργεντέ ήταν πρώην συνταγματάρχης των δραγόνων και είχε διακριθεί στον Έπταετή Πόλεμο. Τώρα όμως που ήταν ελεύθερος, ζούσε στα κτήματά του και έγραφε ένα ώραίο σύγγραμμα για τον έξωραισμό των κήπων.

Να ή έπιστολή που άπηθύρισε στο Ρουσσώ, προκαλώντάς τον στην Έρμενονβίλ:

«Έλάτε. Άν δεν σ'άς άρέσει να ζήτε κοντά σε μένα και στους δικούς μου μέσα στον πυργο μου, θα βάλω να χτίσουν έπιτήδες για σ'ας και για τη συντροφιά σας ένα σπίτι, το όποιον σ'ας ύπόσχονται να μ' άσασσω ποτέ την πόρτα χωρίς την άδειά σας».

Πάντοτε έγκεντρικός ο Ρουσσώ άπάντησε στην έπιστολή αυτή ως έξης:

«Δέχομαι, μα υπό τον όρο που μού προτείνετε σεις ο ίδιος. Οά βρισκονται στο σπίτι σας όπως στο σπίτι μου. Χείστε το μικρό σπίτι μου».

Ο Ρουσσώ πήγε πρηνάμι στο Έρμενονβίλ, μα πέθανε ακριβώς τη στιγμή που το σπίτι ήταν πειά έτοιμο.

Η ιστορία ενός από τους πρώτους άρχοντας της Έρμενονβίλ, του Δομένικου ντ' Βιού, τον οποίο έπαινούσαν οι Καπετάν Βαρσόν στ' Απομνημονεύματά του—δ' άξιζε ν' άποθανιστή από τον Πλούταρχο.

Ο Δομένικος ντ' Βιού ε'χε διακριθεί στη μάχη του Έβόλ. Ο βασιλεύς, Βέρδικας όος, για να τον άνταμείψη, τού έπέτρεψε να προσθέση στα οικόσημά του ένα χρυσό λουλούδι και τον άνόησε κυβερνήτη της πόλεως Σαιν Ντενί.

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

Ο Ρουσσώ άκουσε τον ήχο ενός φιλήματος...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μα ή σιωπή εξακολουθούσε ν' απλώνεται ολόγυρά του, μια σιωπή βαρειά, ή οποία του έκανε μεγάλη εντύπωση. Ο Κάρολος προχώρησε δυο βήματα μπροστά και το πόδι του σκόνταψε σε μια αναποδογυρισμένη καρέκλα. Έσκυψε τότε κι' άμέσως τα χέρια του άγγιξαν κι' άλλα πράγματα πεταγμένα κάτω, ένα κουμμένο, ένα παραβάν. Ανήσυχος, ξαναγύρισε προς τον τούχο και, ψαρουλεύτά, άναζήτησε το κουμπί του ηλεκτρικού. Τό βρήκε τέλος, τό έστειψε και τό δωμάτιο φωτίστηκε.

Είδα τότε στη μέση του δωματίου, άνάμεσα στο τραπέζι και στη ντουλάπα με τόν καθρέφτη, καθάιστο τό σώμα του κυρίου του, του βαρώνου ντ' Ωτρέκ.

—Πώς... Είπε δυνατόν, τραύλισε! Δεν ήξερε τί νά κάνει και χωρίς νά κινηθή, με τό μάτια του διασταλμένα από τόν τρόμο, κύτταζε τ' άναποδογυρισμένα έπιπλα, τις πεσμένες καρέκλες, ένα μεγάλο χρυσάκινο πολυέλαο σπασμένο σε χίλια κομμάτια, τό έκκεντρο πού βρισκόταν σωριασμένο επάνω στο μάξιμο του τέκλιου, όλ' αυτά τ' άγρια, πού φανεώναν μία πάλη άγρια και φοιχτή. Η λαβή ενός χαλδωδίνου στυλίου έλαμπε κοντά στο πάτωμα, ενώ τό λεπίδι του έσταζε αίμα. Στην άκρη του κρεβάτιού έσταζε αίμα. Στην άκρη του κρεβάτιού έσταζε αίμα.

—Εν' αμάξι περνούσε τή στιγμή εκείνη, φώναζε άμέσως τόν άναζή και κόκκινες κηλίδες.

Ο Κάρολος έβγαλε έξαφνα μία κραυγή τρόμου. Ο σκοτωμένος, ο άποίος δεν είχε πεθάνει ακόμα, τον πώθησε, καταβάλλοντας μία υπεράσπιση προσπάθεια κι' έπειτα συμμαζεύτηκε στον έαυτό του. Τινάχτηκε δυο-τρεις φορές ακόμα κι' έπειτα άπέμεινε άκίνητος.

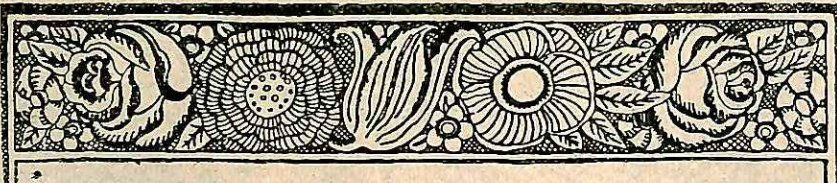
Ο ύπνρέρτης έσκυψε τότε πάνω άπ' τό πότωμα. Άπό ένα λεπτό τραύμα στο λαιμό, τό αίμα άναφρόδωσε, γεμίζοντας τόν τάπητα με μαύρες κηλίδες. Τό πρόσωπο διατηρούσε ακόμα μία έκφραση τρολλού τρόμου.

—Τόν σκότωσαν, τραύλισε. Τόν σκότωσε!... Και συγχρόνως άνατέλλανε με τήν ιδέα ότι ήταν ένδεχόμενο να είχε διαπραχθεί και δεύτερο έγκλημα στο σπίτι—ή άναγνώστρια του βαρώνου δεσποινίς Άντουανέττα κοιόταν στο διπλανό δωμάτιο κι' άσφαλώς ο δολοφόνος θα τήν είχε σκοτώσει κι' αύτη...

Έσπρωξε τότε τήν πόρτα κι' είδε ότι τό διπλανό δωμάτιο ήταν άδειανό. Η δίσ Άντουανέττα δεν βρισκόταν πουθενά... Άπ' αυτό έβγαλε τό συμπέρασμα ότι ή άναγνώστρια είχε άπαχθεί ή ότι είχε φύγει πριν άπ' τό έγκλημα.

Ξαναγύρισε στο δωμάτιο του κυρίου του και, καθώς τό μάτια του έπασαν στο γυαλί του βαρώνου, παρατήρησε ότι τό έπιπλό αυτό δεν είχε διαρρηχθεί. Είχε ακόμα άπάνω στο τραπέζι, κοντά τήν δέση των κλειδιών και στο πυρσούλι πού ό βαρώνος τό άφηνε κάθε βράδυ εκεί, μία ροδέρα Λουδοβίκου...

Ο Κάρολος άρπάξε άμέσως τό πορτοφύλι κι' άρχισε νά ψάχνει τις θήκες του. Μία άπ' αυτές ήταν γεμάτη άπ' χαρτονομίσματα. Τά μετρήσε και είδε πως ήταν δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα. Τότε, νοιώθοντας μί' άκατανίκητη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

TOY MAURICE LEBLAN

δύναμι νά τό επιβάλλεται, τό άρπαζε μηχανικά, χωρίς νά σκεφτή καθόλου αυτό πού έκανε, τό έκρυψε μέσα στο σακάκι του, κατέβηκε γρήγορα γρήγορα τή σκάλα, τράβηξε τό σύρτη, ξεκρέμασε τήν άλυσίδα, άνοιξε τήν πόρτα, τήν ξανακλείσε πίσω του κι' έφυγε από τόν κήπο...

Ο Κάρολος ήταν τίμιος άνθρωπος. Γι' αυτό μέλις άνοιξε τήν καγκελλόπορτα και τόν γύρησε ο καθρέφτης άέρας, δροσίζοντας τό πρόσωπό του, στάβηκε... Κατάλαβε πόσο τρομερή ήταν ή πράξις πού είχε κάνει κι' ένοιωσε μία φόβη νά τόν πλημμυρίζε διόκληρο τό κορμί...

—Εν' αμάξι περνούσε τή στιγμή εκείνη, φώναζε άμέσως τόν άναζή και κόκκινες κηλίδες.

□ □ □ □ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □ □

Μία χαρτοπαικτική έσπερις στα διαμερίσματα τής βασιλίσσης Μαρίας Άντουανέτας.

(Έργον του Τ. Φιλίπποτ).

του είπε:

—Σύνταρξε, τρεχα γρήγορα στο γειτονικό τυτμα και φέρε τόν Άστυνόμο... Γρήγορα!... Έβγαλε φόνος έδώ!...

Ο άναζή μαστίγωσε άμέσως τό άλογό του, διευνδυνόμενος προς τό Τυτμα.

Μά όταν ο Κάρολος θέλησε νά μη πάει μέσα δεν μπόρεσε, γιατί είχε κλείσει υνός του τήν καγκελλόπορτα, ή οποία δεν άνοιξε άπ' έξω... Ηταν άλλωστε περίττο νά γυρίση τό κουνούδι, άφού δεν ύπήρχε κανείς μέσα στο μέγαρο.

Άρχισε λοιπόν νά κόβη δόλτες κατά μήκος του κιγκλιδωματος του κήπου, περιμένοντας τόν Άστυνόμο. Τέλος, έπειτ' από μία ώρα διόκληση άναμονής, ο Άστυνόμος έφτασε και

δεί προηγουμένως άνάστατα, βρισκόντουσαν στη συνθησμένη τους θέσι!... Τό κουμμένο βρισκόταν άνάμεσα στο δυό παρβάνια, ή καρέκλας ήταν δόβιες και τό έκκεντρο σπασμένο στο μέση του τέκλιου!... Τά συντρίμια του πολυελαίου είχαν εξαφανιστεί!...

Ο ύπνρέρτης τραύλισε κατάπληκτος:

—Τό πότωμα... Ο κ. βαρώνος... Πού είστε!...

—Πρόγραμμα, φώναζε ο Άστυνόμος, πού είνε τό θύμα;

Έβγαφνα όμως τή στιγμή εκείνη, τό μάτια του έπασαν στο κρεβάτι. Προσέδωσαν άμέσως προς αυτό και κυριασεύοντας ένα μεγάλο σεντόνι πού τό σκέπαζε, είδε έκπληκμένον τό σεντονάκι βαρώνου ντ' Ωτρέκ, πού ήν προσθευτή τής Γαλλίας στο Βερολί-

νο. Φορούσε τή μεγάλη του στολή και στο στήθος του κρεμόταν ο σταυρός τής Λεγεώνας τής Τιμής.

Τό πρόσωπό του φαινόταν γαλήνιο και τό μάτια του ήσαν κλειστά.

Τότε ο Κάρολος έτραβήκε κατάπληκτος:

—Κάποιος μπήκε έδώ μέσα... —Άπ' πού; ρώτησε ο Άστυνόμος.

—Δεν ξέρω από πού, άπάντησε ο ύπνρέρτης, μά κάποιος μπήκε έδώ μέσα κατά τή διάρκεια τής άπουσίας μου... Πού είνε τό χαλδωδίνον έχει-ίδιο πού βρισκόταν κατωχής;... Πού είνε τό κατματωμένο μαχαίρι πού ήταν άπάνω στο κρεβάτι; Δεν ύπάρχει πια τίποτα... Τά ήσαν όλα... Τά τακτοποιήσαν όλα...

—Μά πού; έκανε ο Άστυνόμος.

—Ο δολοφόνος, είπε ο ύπνρέρτης.

—Μά δόξαμε όλες τις πόρτες κλειστές!...

—Αυτό σημαίνει, ότι ο δολοφόνος είχε μείνει μέσα στο μέγαρο μετά τό έγκλημα!...

—Τότε, είπε ο Άστυνόμος, θα βρισκεται ακόμα έδώ, άφού δεν άπομακρύνθηκε καθόλου από τήν πόρτα, ως ότου νά βρούμε έμεις!...

Ο ύπνρέρτης σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα είπε άναζή:

—Πρόγραμμα... πράγματι... δεν άπομακρύνθηκε καθόλου από τήν πόρτα... Και όμως!...

—Άκουσε, είπε ο Άστυνόμος, πού ήταν τό τελευταίο πρόσωπο πού είδες κοντά στο βαρώνο;

—Η δεσποινίς Άντουανέττα, ή άναγνώστριά!...

—Και τί έγινε αύτή;

—Κατά τή γνώμη μου, άφού τό κρεβάτι τής βρισκόταν άπειράκτο, ή έπωφελήθηκε τής άπουσίας τής άδελφής Λουδοβίκας νά νά βγή κι' αύτή έξω. Αυτό δεν μου κάνει και μεγάλη εντύπωση... Είνε ναι... όρα!...

—Μά πώς βγήκε έξω!...

—Άπό τήν πόρτα.

—Μά πού είπες πως είχε περάσει τό σύρτη κι' έβαλε τήν άλυσίδα.

—Αυτό έγινε άργότερα. Όταν πύτωσα έξω, ή δίσ Άντουανέττα ήξε βγαί κιόλας έξω...

—Και τό έγκλημα, κατά τή γνώμη σου, έγινε μετά τήν άναχώρησή τής;

—Φυσικά.

Άρχισαν νά ψάχνουν ολόκληρο τό μέγαρο από πάνω ως κάτω, άπ' τίς σκάλες του ως τό υπόγειό του. Μά ο δολοφόνος είχε γίνει άφαντος. Πώς είχε φύγει; Σε ποιή στιγμή;... Ηταν αυτός τ' άχ ή κανένας συννενοχός τής Άσφαλίας μαζί με τήν Εισαγγελέα και τόν άνακριτή. Έφτασαν έπείγης πλήθος άστυνομικών, δημοσιογράφων, ή άναβήξ του βαρώνου ντ' Ωτρέκ και πολλοί άλλοι συγγενείς του...

Έφτασε τέλος κι' ή άδελφή Λουδοβίκας, τήν όποία υπέβαλαν σε λεπτομερή άνάκριση.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΘΑΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΙΖΥ

Ο άνοιχτό αυτό κίνητο γλύστρησε με ταχύτητα στον ύγρό, άσφαλιστωμένο νο δρόμο, περνώντας άπό μπροστά μας. Προλάβαμε όμως νά δούμε τήν επιβάτιδά του, μία χαριτωμένη νεαρή κυρία, ντυμένη κομψά, με δυό όμως πένθος.

Ένας από μάς, ή Μαρελ Έρτό, παρατήρησε άπότομα, τότε, τό ποτήρι με τήν άφρισμένη ύπόρα, ενώ κάποιος έκπληξ ή ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του:

—Βρε, πού νά πάρη ο δάιμονας! φώναζε. Τήν ξέρω τήν κυρία αύτή. Είνε ή Λίζυ Μπέργκμαν. Καθμένο παιδί!...

Κούνησε λίγο τό κεφάλι του κι' έπειτα πρόσθεσε με κάποιον όϊκτο, μά και με κάποιον ειρωνία στη φωνή του:

—Πάει για τόν συνθησμένο της περίπατο. Για τό δάσος τής Βουλώνης. Δεν τήν άδικώ κατ' άόθος, γιατί νομίζει πως έτσι ξεσκάξει λίγο.

Τής φαίνεται πως ξεγινάει.

Άμέσως κατακλύσαμε όλοι με έρωτήσεις, γεμάτες περιέργεια, τόν συννησμένη μας. Άλλεπάλληλα άπως και τί, και λοιπά, έπεσαν πάλι χαλάζι άπ' τό στόμα μας. Μάς έκανε εντύπωση σ' όλους ή ύμωσσία και ή ξεχωριστή κομψότης τής νεαχής αύτης κυρίας, και διηλούσαμε λεπτομέρειες για τή ζωή της.

Βιασθήκα πιά ο Μαρελ νά μ' άκούη, κι' άποφάσισε ν' άνοίξη τό σπιντοκλεισμένο στοματάκι του. Άναγνώστης στην καρέκλα του, ξερόβηξε δυο-τρεις φορές για νά διορθώσει τή φωνή του κι' έπειτα μάς είπε, άργονιλώντας:

—Γνώρισα πρώτη φορά τή Λίζυ, όταν ήταν ακόμα 12 χρόνων. Φαντασθήτε τήν σαν μία μικρή Έγγλεζοπούλα, με σφιχτοδεμένο κορμάκι, ταχυλάνα, θεότρελλη, με τό όλοστρόγγυλο πρόσωπό της πλασιωμένο με χρυσές μπουκλίτσες... Λεγόταν τότε Λίζυ Έβανς. Ο πατέρας της ήταν μανιακός στο σπόρ και στα ταξείδια κι' ή μητέρα της τ' ήλθα. Κι' από αυτά καταλαβαίνεται, ότι ή μικρούλα Λίζυ δεν πήγαινε καθόλου πίσω. Ηταν ξανοιγμένη στη ζωή, ή ύμωσσία Έγγλεζοπούλα... Τήν έπαιναν παντού μαζί τους, από μικρή, οι γονείς της, και στα ταξείδια τους μά και τά γλέντια τους. Στην έκκλησία πήγαιναν μαζί-δυό φορές τό έξάμηνο, μά στα μισόξιν χιλιά κάθε βραδιά σχεδόν...

Όστόσο, παρ' τή γλεντζεδική ζωή τους, ή οικογένεια αύτή είχε γερές άρχες. Η φυλή τους ήταν άγνή, κι' όλες φορές ο πατέρας τής Λίζυ θαύμαζε τό γυτό κορμί καμιάς ήρωισού, σ' άβουνο πως δεν τόκανε με πρόστυχα κι' κρυφές σκέψεις. Άντίθετα, τό θαύμαζε με ελκρινεία, συζητούσε σχετική με ήρωικά μαζί με τή γυναίκα του, και ζήτησε άυστηρό-βουλα τή γνώμη της...

Με ήλικία 18 χρόνων, ή Λίζυ, τραγουδούσε σαν άγγελοδύ κι' έπαίξε πιάνο με μπόρι άσυνήθιστο. Είχε συναντήσει τήν οικογένεια Έβανς στην Έλβετία, εκείνη άκριβώς τή χρονιά πού κλείνει ή Λίζυ τά 18 χρόνια της. Είχε νά τή δώ από μικρή και γοητευτικά άμέσως μαζί της...

Οι γονείς της μου φαίνονταν τώρα κάπως πιο ψυχροί κι' έπιτυλακτικοί—είχε προχωρήσει, βέβαια, ή ήλικία τους—ή Λίζυ όμως φαίνονταν χαρούμενη και εύθυμη σ' άσμείο άπερίγραπτο. Ήταν ή βασιλίσσα διόκληρης τής συντροφιάς μας, κι' όλοι, όσοι παραβρίσκον στο δροσλούστο εκείνο έλβετικό χωριό, τήν καμάριων άνυπόκριτα και διψούσαν τήν παρέα της...

Ενώ λοιπόν κυλούσε εύθουα και ξέννοισα ο καιρός μας, παρουσιάστηκε στη μέση κάποιον καινούργιον πρόσωπο, ένας νεαρός γιαντός, συμπατριώτης των Έβανς, με δροσάτα και λυγρή ναιάτα με άστρατη τέχνη στις παρομοίες, στο τένις και στο γκολφ, μά φτωχός σαν άσκητής. Τά δυό χαριτωμένα αυτά παιδιά πού ήσαν πάντα συμπαίχτες στο τένις, ά-

πείχτηκαν με θέρη. Όλοι μας βλέπιαμε, με μάτι συμπληρωτικό, τό άγνό είδύλλό τους κι' άνακουραστήκαμε σ' αλήθεια, σαν μάθαμε πως ο Έβανς άρραβωνίστηκε με τό γιαντό τήν κόρη του, δίχως νά διατάξη άπ' τή φτώχεια του γυμνασίου...

Είχε και για τους δυό τους άφθονη περιουσία, ή Λίζυ...

Πέρασε ένας μήνας με χαρές και με γλεντάκια. Μαγάλισσε με τήν και τό ο κύκλος μας, καινούργιες γνωριμίες μπήκανε στη μέση, κι' αυτό μάς έκανε τό παραθερισμά μας, εκεί πάνω, περισσότερο και πιο εύχάριστο άκόμα...

Και όμως, μία μέρα μεσημέρι, μάς βγήκε ξαφνικά ξυνη ή ευχαρίστησι. Ένα επείγον τηλεγράφημα άπ' τό Παρίσι, έδινούσε τόν κ. Έβανς, πως, όλη του ή περιουσία ρουφήχτηκε άπότομα από μία κρίσι του μετοχών του, στο Χρηματιστήριο του Λονδί-

νου...

Δέχτηκε ήρώικά τό χτύπημα τής συμφοράς τους, ολόκληρη ή οικογένεια. Και ή καύμένη ή Λίζυ έσκυψε, με κουράγιο, άσυνήθιστο για τήν ήλικία της, τό κεφάλι της στα πλήγματα τής μοίρας κι' άπόσσε τό λόγο της.

Ο νεαρός γιαντός όμως—νεαρός τυχοδιώκτης—έφυγε τήν άλλη μέρα κιόλας, δίχως πολλά-πολλά καμώματα. Σπάρταξ ή καρδιά τής Λίζυ, μά δάγκιασε τό χείλι της, σήκωσε άκόμα πιο περήφανα τό ύμωσο κεφάλι της και μοναχή της ένοιωσε τήν πίκρα τής διπλής κακοτυχίας της... Τώρα καμάρωναν άνυπόκριτα και διψούσαν τήν παρέα της...

Ενώ λοιπόν κυλούσε εύθουα και ξέννοισα ο καιρός μας, παρουσιάστηκε στη μέση κάποιον καινούργιον πρόσωπο, ένας νεαρός γιαντός, συμπατριώτης των Έβανς, με δροσάτα και λυγρή ναιάτα με άστρατη τέχνη στις παρομοίες, στο τένις και στο γκολφ, μά φτωχός σαν άσκητής. Τά δυό χαριτωμένα αυτά παιδιά πού ήσαν πάντα συμπαίχτες στο τένις, ά-

πείχτηκαν με θέρη. Όλοι μας βλέπιαμε, με μάτι συμπληρωτικό, τό άγνό είδύλλό τους κι' άνακουραστήκαμε σ' αλήθεια, σαν μάθαμε πως ο Έβανς άρραβωνίστηκε με τό γιαντό τήν κόρη του, δίχως νά διατάξη άπ' τή φτώχεια του γυμνασίου...

Είχε και για τους δυό τους άφθονη περιουσία, ή Λίζυ...

Πέρασε ένας μήνας με χαρές και με γλεντάκια. Μαγάλισσε με τήν και τό ο κύκλος μας, καινούργιες γνωριμίες μπήκανε στη μέση, κι' αυτό μάς έκανε τό παραθερισμά μας, εκεί πάνω, περισσότερο και πιο εύχάριστο άκόμα...

Και όμως, μία μέρα μεσημέρι, μάς βγήκε ξαφνικά ξυνη ή ευχαρίστησι. Ένα επείγον τηλεγράφημα άπ' τό Παρίσι, έδινούσε τόν κ. Έβανς, πως, όλη του ή περιουσία ρουφήχτηκε άπότομα από μία κρίσι του μετοχών του, στο Χρηματιστήριο του Λονδί-

νου...

Δέχτηκε ήρώικά τό χτύπημα τής συμφοράς τους, ολόκληρη ή οικογένεια. Και ή καύμένη ή Λίζυ έσκυψε, με κουράγιο, άσυνήθιστο για τήν ήλικία της, τό κεφάλι της στα πλήγματα τής μοίρας κι' άπόσσε τό λόγο της.

Ο νεαρός γιαντός όμως—νεαρός τυχοδιώκτης—έφυγε τήν άλλη μέρα κιόλας, δίχως πολλά-πολλά καμώματα. Σπάρταξ ή καρδιά τής Λίζυ, μά δάγκιασε τό χείλι της, σήκωσε άκόμα πιο περήφανα τό ύμωσο κεφάλι της και μοναχή της ένοιωσε τήν πίκρα τής διπλής κακοτυχίας της... Τώρα καμάρωναν άνυπόκριτα και διψούσαν τήν παρέα της...

Ενώ λοιπόν κυλούσε εύθουα και ξέννοισα ο καιρός μας, παρουσιάστηκε στη μέση κάποιον καινούργιον πρόσωπο, ένας νεαρός γιαντός, συμπατριώτης των Έβανς, με δροσάτα και λυγρή ναιάτα με άστρατη τέχνη στις παρομοίες, στο τένις και στο γκολφ, μά φτωχός σαν άσκητής. Τά δυό χαριτωμένα αυτά παιδιά πού ήσαν πάντα συμπαίχτες στο τένις, ά-

πείχτηκαν με θέρη. Όλοι μας βλέπιαμε, με μάτι συμπληρωτικό, τό άγνό είδύλλό τους κι' άνακουραστήκαμε σ' αλήθεια, σαν μάθαμε πως ο Έβανς άρραβωνίστηκε με τό γιαντό τήν κόρη του, δίχως νά διατάξη άπ' τή φτώχεια του γυμνασίου...

Είχε και για τους δυό τους άφθονη περιουσία, ή Λίζυ...

Πέρασε ένας μήνας με χαρές και με γλεντάκια. Μαγάλισσε με τήν και τό ο κύκλος μας, καινούργιες γνωριμίες μπήκανε στη μέση, κι' αυτό μάς έκανε τό παραθερισμά μας, εκεί πάνω, περισσότερο και πιο εύχάριστο άκόμα...

Και όμως, μία μέρα μεσημέρι, μάς βγήκε ξαφνικά ξυνη ή ευχαρίστησι. Ένα επείγον τηλεγράφημα άπ' τό Παρίσι, έδινούσε τόν κ. Έβανς, πως, όλη του ή περιουσία ρουφήχτηκε άπότομα από μία κρίσι του μετοχών του, στο Χρηματιστήριο του Λονδί-

νου...

Δέχτηκε ήρώικά τό χτύπημα τής συμφοράς τους, ολόκληρη ή οικογένεια. Και ή καύμένη ή Λίζυ έσκυψε, με κουράγιο, άσυνήθιστο για τήν ήλικία της, τό κεφάλι της στα πλήγματα τής μοίρας κι' άπόσσε τό λόγο της.

Ο νεαρός γιαντός όμως—νεαρός τυχοδιώκτης—έφυγε τήν άλλη μέρα κιόλας, δίχως πολλά-πολλά καμώματα. Σπάρταξ ή καρδιά τής Λίζυ, μά δάγκιασε τό χείλι της, σήκωσε άκόμα πιο περήφανα τό ύμωσο κεφάλι της και μοναχή της ένοιωσε τήν πίκρα τής διπλής κακοτυχίας της... Τώρα καμάρωναν άνυπόκριτα και διψούσαν τήν παρέα της...

Ενώ λοιπόν κυλούσε εύθουα και ξέννοισα ο καιρός μας, παρουσιάστηκε στη μέση κάποιον καινούργιον πρόσωπο, ένας νεαρός γιαντός, συμπατριώτης των Έβανς, με δροσάτα και λυγρή ναιάτα με άστρατη τέχνη στις παρομοίες, στο τένις και στο γκολφ, μά φτωχός σαν άσκητής. Τά δυό χαριτωμένα αυτά παιδιά πού ήσαν πάντα συμπαίχτες στο τένις, ά-

πείχτηκαν με θέρη. Όλοι μας βλέπιαμε, με μάτι συμπληρωτικό, τό άγνό είδύλλό τους κι' άνακουραστήκαμε σ' αλήθεια, σαν μάθαμε πως ο Έβανς άρραβωνίστηκε με τό γιαντό τήν κόρη του, δίχως νά διατάξη άπ' τή φτώχεια του γυμνασίου...

Είχε και για τους δυό τους άφθονη περιουσία, ή Λίζυ...

Πέρασε ένας μήνας με χαρές και με γλεντάκια. Μαγάλισσε με τήν και τό ο κύκλος μας, καινούργιες γνωριμίες μπήκανε στη μέση, κι' αυτό μάς έκανε τό παραθερισμά μας, εκεί πάνω, περισσότερο και πιο εύχάριστο άκόμα...

Και όμως, μία μέρα μεσημέρι, μάς βγήκε ξαφνικά ξυνη ή ευχαρίστησι. Ένα επείγον τηλεγράφημα άπ' τό Παρίσι, έδινούσε τόν κ. Έβανς, πως, όλη του ή περιουσία ρουφήχτηκε άπότομα από μία κρίσι του μετοχών του, στο Χρηματιστήριο του Λονδί-

νου...

Δέχτηκε ήρώικά τό χτύπημα τής συμφοράς τους, ολόκληρη ή οικογένεια. Και ή καύμένη ή Λίζυ έσκυψε, με κουράγιο, άσυνήθιστο για τήν ήλικία της, τό κεφάλι της στα πλήγματα τής μοίρας κι' άπόσσε τό λόγο της.

Ο νεαρός γιαντός όμως—νεαρός τυχοδιώκτης—έφυγε τήν άλλη μέρα κιόλας, δίχως πολλά-πολλά καμώματα. Σπάρταξ ή καρδιά τής Λίζυ, μά δάγκιασε τό χείλι της, σήκωσε άκόμα πιο περήφανα τό ύμωσο κεφάλι της και μοναχή της ένοιωσε τήν πίκρα τής διπλής κακοτυχίας της... Τώρα καμάρωναν άνυπόκριτα και διψούσαν τήν παρέα της...

Ενώ λοιπόν κυλούσε εύθουα και ξέννοισα ο καιρός μας, παρουσιάστηκε στη μέση κάποιον καινούργιον πρόσωπο, ένας νεαρός γιαντός, συμπατριώτης των Έβανς, με δροσάτα και λυγρή ναιάτα με άστρατη τέχνη στις παρομοίες, στο τένις και στο γκολφ, μά φτωχός σαν άσκητής. Τά δυό χαριτωμένα αυτά παιδιά πού ήσαν πάντα συμπαίχτες στο τένις, ά-

πείχτηκαν με θέρη. Όλοι μας βλέπιαμε, με μάτι συμπληρωτικό, τό άγνό είδύλλό τους κι' άνακουραστήκαμε σ' αλήθεια, σαν μάθαμε πως ο Έβανς άρραβωνίστηκε με τό γιαντό τήν κόρη του, δίχως νά διατάξη άπ' τή φτώχεια του γυμνασίου...

Είχε και για τους δυό τους άφθονη περιουσία, ή Λίζυ...

Πέρασε ένας μήνας με χαρές και με γλεντάκια. Μαγάλισσε με τήν και τό ο κύκλος μας, καινούργιες γνωριμίες μπήκανε στη μέση, κι' αυτό μάς έκανε τό παραθερισμά μας, εκεί πάνω, περισσότερο και πιο εύχάριστο άκόμα...

Και όμως, μία μέρα μεσημέρι, μάς βγήκε ξαφνικά ξυνη ή ευχαρίστησι. Ένα επείγον τηλεγράφημα άπ' τό Παρίσι, έδινούσε τόν κ. Έβανς, πως, όλη του ή περιουσία ρουφήχτηκε άπότομα από μία κρίσι του μετοχών του, στο Χρηματιστήριο του Λονδί-

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

γιάση.

Πανήγυα χιλιάδες λίρες όρίστηκε ή προχαιμία δωρεά άπ' τ' άχρωμα χείλη τής Λίζυ. Τίς πήρε τό ίδιο βράδυ, πριν άπ' τό γάμο της λιγάκι, τις έδωσε στον άκαρυσμένο της πατέρα, πρόλαβε τήν καπταστροφή του, και τήν έπομένη μέρα τό πρωί λεγόταν κυρία Λίζυ Μπέργκμαν!...

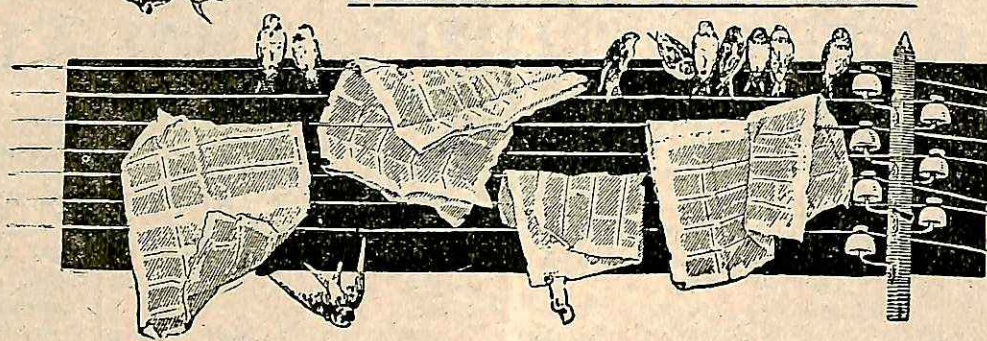
Άμέσως μετά τό γάμο τους, έφυγαν για τό Παρίσι. Έπειτα από δυό μήνες, βρήκε ή Λίζυ, πως ο σκύφος της πληρώθηκε άκατά άπ' τή θυσία της εκείνη. Κι' ένα χειμωνιάτικο πρωί κατάρπη μία γεστή όσοι σουμπλιμ. Έβαλλος ο Μπέργκμαν—άγαπούσε τή γυναίκα του με άφαστη λατρεία—άναστατώνσε κυριολεκτικώς τις ιατρικές κορυφές του Παρισιού. Εσ-νόχτησε μήνες στο προσέκεφλό της, πάλιαζε άγρια με τό Χάρο, και κατάρπαξε επί τέλους νά σώση τή γυναίκα του...

Η Λίζυ όμως έμεινε άσυνκίνητη. Τόν ευχαρίστησε ψυχρά για τό ένδιαφέρον του και πρόσθεσε πως δεν τόν αγαπούσε. Ούτε ύπήρχε και έλπίδα να τόν αγαπήσει στο μέλλον. Τέλος, πού τό έξέκοψε μία για πάντα, λέγοντάς του, πως έπρεπε νά τήν άφήση νά πεθάνη!...

Σπαράχτηκε άπ' τόν πόνο του, ο Μπέργκμαν. Προσπάησε με άγριον άγώνα, μία πού κέρισε τό κορμί νά καρδίση και τήν καρδιά τής Λίζυ. Δόξα ήρωικά, δείγματα στοργής και πορσεύσεως, λόγια λατρείας και άπειρες άνάτης, όλα πήγαιναν χαμένα. Ήταν άμείλιχτη ή Λίζυ!...

</

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟΥ

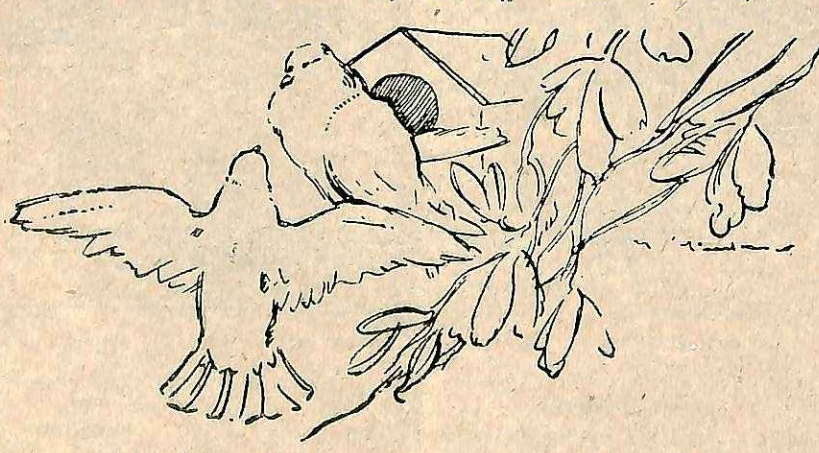

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ Η ΦΗΜΕΣ;

Πώς μια άπλη ύπόθεσις παίρνει μορφή τετελεσμένου γεγονότος. Μια κωμικο-τραγική ιστορία. Ο συνταξιούχος υπάλληλος και ο προκομμένος μοναχονομίας του. Η μυστηριώδης εξαφάνισις του νέου. Η υποψίε των εργατών. Πώς διαφωτίστηκε το μυστήριο. Η επιστροφή του δολοφονηθέντος. Πώς από ένα κάρτ ποστάλ κινδύνευσε να καταστραφεί ένας πλούσιος αρχιτέκτων. Η φλυαρίες του ταχυδρόμου.

πλησί, όπου η ίδια συζήτησις συνε-χίστηκε σε εφύπευτον κύκλο. Τότε ξ-νας από τους θαμνούς του καπνιστού είπε ότι χωρίς άλλο ο γέρος θα είχε αναμνησέν στο κομμάτι αυτό του περι-βολίου τον γιού του, ο οποίος είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς την άνοιξη.

Έτσι άρχισε η πέτρα να κυλάει. Την επομένη, βλοι οι κάτοικοι της κομποπόλεως συζητούσαν για το γέρο συνταξιούχο και για το μυστηριώδες ταγμα του περιβολίου του. Οι γείτο-νες, όταν πληροφορήθηκαν τα λεγό-μενα, είπαν άμεσως διάφορα γεγονό-τα, που θα μπορούσαν να στηρίξουν την υποψία. Έτσι ο γέρος είχε σκοτώ-σει τον γιού του κι' ότι τον είχε θά-ψει στην κήπο του. Είπαν δηλαδή πως την εποχή, κατά την οποία εξα-φανίστηκε ο νέος, είχαν ακούσει βογ-

γητά από το περιβόλι του πατέρα του και ότι το άλλο πρωί είδαν τον ίδιο συνταξιούχο να σκάβει το περιβόλι του. Όταν μάλιστα ο γέρος ανέλε-φθη πως τον κύτταγαν, φάνηκε σαν να στενοχωρήθηκε κι' έσπευσε να τε-λειώσει γρήγορα-γρήγορα τη δουλειά του.

Υστερα απ' αυτές τις άποκαλύ-ψεις, η ύποψια έγινε βεβαιότητα. Ό-λοι πίστευαν πια ότι ο συνταξιούχος είχε σκοτώσει τον γιού του και τον είχε θάψει στο περιβόλι του. Μονάχα ο ίδιος ο πατέρας του νέου δεν ήξε-ρε τίποτε απ' όλη αυτή. Μάλιστα, όπου κι' αν πήγαινε, τον ρωτούσαν μ' επι-μονή για τον γιού του, που έβριγαν διάφορους πόντους, του έλεγαν ότι δεν ήταν καθόλου περίεργο να 'χει σκοτωθεί ο γιός του, και στο τέλος

ήγαγαν να τον ρωτήσουν μ' επι-μονή για τον γιού του, που έβριγαν διάφορους πόντους, του έλεγαν ότι δεν ήταν καθόλου περίεργο να 'χει σκοτωθεί ο γιός του, και στο τέλος

ήγαγαν να τον ρωτήσουν μ' επι-μονή για τον γιού του, που έβριγαν διάφορους πόντους, του έλεγαν ότι δεν ήταν καθόλου περίεργο να 'χει σκοτωθεί ο γιός του, και στο τέλος

ένα μικρό χαρτζελίκι από τα κέρδη της εργασίας του.

Τό ότι δεν είχε καθόλου σω-στό να χρησιμοποιήθει κανείς μια κάρτ ποστάλ για να γρά-φει πράγματα εμπιστευτικής φύσεως, ή σχετικά με τις ύ-ποθέσεις του, αυτό θα το ξέ-ρατε βλοι. Μια τέτοια επιπο-λαϊσμός μπορεί να προκαλέσει μεγάλες καταστροφές, όπως θα είδατε άμεσα: Ένας αρχι-τέκτων από μια θορυβώδη πόλη της Γερμανίας είχε εγκατασταθεί στην γειτονική Φρανκφούρτη και ανέθεσε σ' έναν γνωστό του κοσμηματο-πώλη, να του πουλήσει ένα πολύτιμο άγιορο σεβρίτιο του φαγητού. Συνεννόηθηκαν μάλιστα μεταξύ τους, να ει-δοποιήσουν άμεσα ο κοσμημα-τοπώλης εάν άρχιτέκτων μάλι-ς βρισκόταν κανένας αγορα-στής, ο οποίος θα προσέφερε λογική τιμή. Υστερα από λίγο καιρό, ο κο-σμηματοπώλης έστειλε στον αρχι-τέκτονα μια κάρτ ποστάλ, στην ό-ποιας τον ειδοποιούσε ότι πράγματι βρέθηκε αγοραστής ο οποίος προσέφε-ρε πεντακάσια μάρκα για το σεβρί-τιο κι' ότι περίμενε την έγκρισή του για να το δώσει. Ο γραμματικο-μυστήρας όμως της γειτονίας, στην όποια κατοικούσε ο αρχιτέκτων, έδιάβασε τάχα, έσκαψε το μυστηριώδες κομ-μάτι της γής... Έτσι, σε λίγο μόρ-σε στο έκπληκτα μάτια όλων, φανερώ-θηκε το πτώμα ενός... σκύλου.

Ο γέρος σκύλος του παιδοκτόνου είχε άρρωσθήσει βαρεια την περασμέ-νη άνοιξη κι' ο κύριός του, επειδή δεν μπορούσε να τον βλέπει να υποφέρει, τον είχε σκοτώσει. Αυτά ήταν τα

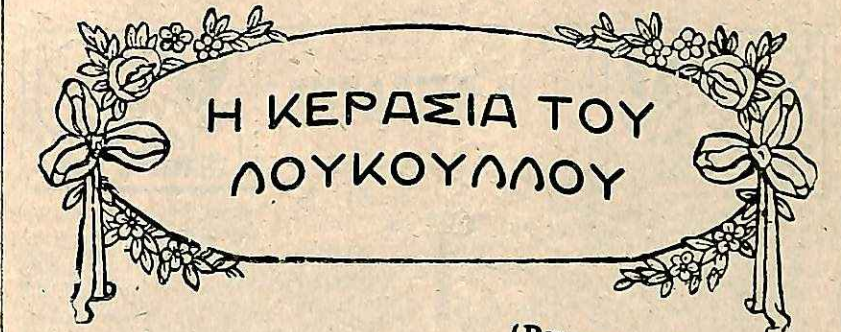
Οι γνωστοί του γραμματικομυστή-ρου, ύπερβριες των γειτονικών σπιτιών, θυρωροί κτλ., έσπευσαν άμεσα ν' α-νακοινώσουν το νέο στα άφεντικά τους κι' έτσι σε λίγο έδωκε την ή γει-τονία ήξερε ότι ο αρχιτέκτων δεν περνούσε καλά οικονομικά.

Κατά συμπέρασμα, εκείνες τις ήμέ-ρες έτυχε ν' απολύσει ο αρχιτέκτων μερικούς εργάτες του, γιατί είχε τε-λειώσει το κρίσιμο μιάς μεγάλης οι-κοδομής, στην όποια τους χρησιμο-ποιούσε. Το νέο αυτό έχρυσε λάδι στη φωτιά. Όλοι βεβαιώθηκαν πια πως ο αρχιτέκτων βρισκόταν στα πρόθυρα της πτωχεύσεως κι' άμεσως βλοι οι πιστωτές του, άκούμα κι' οι μικρότε-ροι προμηθευτές, περιούκλωσαν το σπίτι του άνυπνου αρχιτέκτονα, ζητώντας την εξόφληση του λογαρια-σμού τους. Φυσικά, αυτό το πράγμα έκανε έντοπος στην άρχιτέκτονα, αλλά είχε να ιδί κι' άλλα πολύ χει-ρότερα ακόμα...

Υστερα από λίγο καιρό άπευθύ-θηκε σ' ένα εργοστάσιο ξυλείας το εξωτερικό, στο όποιο συνήθιζε να κά-νη τις παραγγελίες του και παρήγ-γειλε να του στείλουν τιμές για μια μεγάλη ποσότητα ξυλείας που ήθελε ν' αγοράσει. Το εργοστάσιο όμως του άπάντησε ότι άκριβώς έκείνες τις ή-μέρες είχε σωθεί πια η ξυλεία που έπιθυμούσε να παραγγείλει και θ' άγο-ρούσε να παραλάβει νέα. Ο αρχιτέ-κτων άπευθύνθηκε τότε σε δυό-πλη-θια εργοστάσια. Απ' όλα όμως έλα-βε άπάντησι ότι δεν μπορούσαν να έ-τελέσουν την παραγγελία του. Το τε-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ Δ. ΑΝΤΖΕΛ ΚΑΙ ΣΤ. ΙΩΣΗΦ

Η ΚΕΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΥ

(Ρουμανικό Διήγημα)

στιγμή. Τα βολυμένα του βλέμματα ήσαν επάνω στην κατακόκκινη στέγανό του που την είχε λερώσει στο συμπόσιο κι' ένα χαμόγελο άηδίας έκανε στο πρόσωπό του να πάρη μια βαθεία σύ-σπασι...

Η καθαρή κι' άγνή γυνώτιση των αγαλμάτων που βρισκόνησαν όλόγυ-ρά του, έκανε τη ψυχή του να νοιώ-ση κάτι σαν τύψη κι' ο θόρυβος των κραυγών και των τραγουδιών των συ-μποσιωτών, που γλεντούσαν άκούμα, φτάνοντας ως αυτόν, τον έκανε να έ-πισπασή το ήθος του για να βγή έ-ξω, στο όλοφωτο δώμα...

Ακούγοντας τα ήμα-τά του ένα σήμας από πισπέρια, που άναπα-νταν στην τράπεζα, πέ-ταξε φοβισμένο και σχη-ματίσεν μια λευκή γυρίλα-να στο γαλάζιο ούρανο... Ένα παγωνί μάζεψε την ούρα του που την είχε α-πλωμένη σαν πεντάγυ-κα και κρύφτηκε σ' ένα σύ-δεντρο. Ένα άηδον τρα-γούδησε μια τρίλινα...

Μακριά από τη Ρώμη, άπηγούσε η άνασ της ζωής που σταματηρό δεν είχε. Στρεφόμενος σ' ένα στή-λο, ο γέρο Λουκούλλος, προσπαθώντας τα μάτια του με το φαρδύ μονάκι της γρήβνου του, κοίταζε την αιώνα πόλη.

Ανάμεσα από τις φοι-νικές των κήπων που τις λίκνιζε ο άνεμος, η έξο-χή άπλωνόταν άπέραντη της γρήβνου του, κοίταζε την αιώνα πόλη.

Ανάμεσα από τις φοι-νικές των κήπων που τις λίκνιζε ο άνεμος, η έξο-χή άπλωνόταν άπέραντη της γρήβνου του, κοίταζε την αιώνα πόλη.

Ανάμεσα από τις φοι-νικές των κήπων που τις λίκνιζε ο άνεμος, η έξο-χή άπλωνόταν άπέραντη της γρήβνου του, κοίταζε την αιώνα πόλη.

Ανάμεσα από τις φοι-νικές των κήπων που τις λίκνιζε ο άνεμος, η έξο-χή άπλωνόταν άπέραντη της γρήβνου του, κοίταζε την αιώνα πόλη.

Ανάμεσα από τις φοι-νικές των κήπων που τις λίκνιζε ο άνεμος, η έξο-χή άπλωνόταν άπέραντη της γρήβνου του, κοίταζε την αιώνα πόλη.

γιο, όπου ένα συντριβάνι σκόρπιζε τη δροσιά του, τον τραβήξε. Ο Λουκούλλος κήθηκε στο μάγμα-ρο, που περιέβαλε τη δέξαμενή κι' έ-μεινε μόνος, διώχνοντας τη τιντρί-φισά του.

Τό λευκό φόρεμα της δούλης εξα-φανίστηκε σε λίγο μέσα στα δέντρα κι' άκούγοντας το δυνατό τραγούδι του νερού ο παλαιός ήρωας, έχωσε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του κι' άρχισε να κλαίει... Έπί χρόνια όλό-κληρα τώρα είχε αναζητήσει μέσα στο θόρυβο των γλεντιών και μέσα στα όργια να ξεχάση το τι ήταν έλ-λοτε και τι μπορούσε να είναι...

Και να πού ξυπνούσε τό-ρα πάλι μέσα του ο δυνατός κι' άυστηρός άνθρωπος που άγνοούσε την κόρσας τόσο για τον έαυτό του όσο και για τους άλλους, που έσο-νε τις ρωμαϊκές λεγεώνες πίσω του, σκορπίζοντας γι-λιόδες στα πτώματα μω-ρά του και πορφυρώνον-τας τον ούρανό από την λάμψη των πυρκαγιών... Ξυ-πνούσε πάλι μέσα του ο ά-τρόμητος στρατηγός που εί-χε αναλάβει την κατεύλη-ση του κόσμου, σαν έλλος Άλέξανδρος.

Για πρώτη φορά τό-ρα έβριγε στην πλάστηγγα το ένοχο παρτέλιό του κι' έ-βαφα είδε τότε με τη φαν-τασία του την πορνική κι' ερωτική μορφή του Πομπη-ίου.

Με φωνή πνιγμένη φθό-βισε τότε: —Πομπήιε, τι θα ήταν η Ρώμη αν δεν υπήρχα έ-γώ;... Πόσο τρανό είν' έ-κείνοι που εγγάζονται για τους άλλους!... Θα μείνη τάχα τίποτ' άλλο από μέ;... Έκείνη από την τέφρα έ-κεινη μί' ανάλαφρη άβρα σκαλίστηκε, σπλενώντας τα βολυμένα και μια βροχή πετάλων τον έκανε να ο-φείλει τα μάτια του.

Λευκή, σαν πορφυρομένη από η-μι-νι που μόλις είχε πέσει, στη κεφαλή της, μια λουλουδιόσμηνη κερασιά ή-πλωνε τα κλαδιά της.

Κι' έβαρνα ένα χαμόγελο άπέρα-νης ικανοποίησε φώτισε το πρόσω-πο του Λουκούλλου.

Με μια κίνησι, τρυφερή, γεμάτη ποσότητα, πήρε απ' τα γόνάτα του τα έφυλλισμένα πέταλα και, φέ-ροντάς τα στα χείλη του, τα κράτησε

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-ΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-ΔΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της "Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μῳ Μετσόβου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

έκεί επί ώρα, φιλώντας τα.

Έπειτ' άνασκήνωντας τα κουρα-σμένα βλέφαρά του, άγκάλιασε μ' έ-να εφύγισμένο βλέμμα το υπέροχο πανόραμα της έπαύλου, προσπαθών-τας ν' ανακαλύψη μέσα στους κήπους της πόλεως τις συνηθισμένες κερα-σές...

Είθε ένα πλήθος απ' αυτές και μια μεγάλη χαρά τον πλημυρίσει. Σκέ-φτηκε ότι όλα μετά το θάνατο γίνον-ται στάχτη κι' ότι η δόξα των Πομ-πήιων και των Καίσαρων και των άλλων μεγάλων κατακτητών χάνεται σιγά-σιγά μέσα στη λήθη που σκορ-πίζει ο χρόνος, ενώ αυτό το δέντρο θα ξανάνθιζε κάθε άνοιξη για να διαι-ωνίζει το όνομα του Λουκίου Λου-κούλλου, ο όποιος τό είχε φέρει από τη μακρινή χώρα του Πόντου και τό είχε μεταφερθεί στο-ς κήπους της Ρώμης...

Δ. ΑΝΤΖΕΛ και ΣΤ. ΙΩΣΗΦ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Οι κάτοικοι της γαλλικής πόλεως Καβαγιόν είχαν άποφασίσει κάποτε να ιδρύσουν κοινοτική βιβλιοθήκη. Άπευ-θύνθηκαν λοιπόν, μετάξ των άλλων, και στον Άλέξανδρο Δουμά, πατέρα, και τον παρκαλέσαν να τους στείλῃ τα έργα του.

Τότε ο διάσημος μυθιστοριογράφος τους άπάντησε με την έξης επιστολή:

«Κ ύ ρ ι ο ι,

Συνεννοήκαμε με τον έκδοτή μου και θα σάς στείλῃ 200 τόμους από τα έκδοθέντα έργα μου. Έπίσης, θα σάς άποστείλῃ ταχτικά και δσα νέα έργα μου θα έκδοθουν στο μέλλον.

Για την άποστολή όμως αὐτή θέ-τω έναν όρον:

«Αν η πόλις και η άρχες του Κα-βαγιόν έκτιμούν τα βιβλία μου, έκτι-μώ κι' εγώ τα πενήνια σας. Παρα-καλώ λοιπόν, όπως δι' άποφάσεως του κοινοτικού συμβουλίου όρίσθῃ να λαμβάνω ίσοδούς δώδεκα πενήνια κά-θε χρόνο. Τα έξοδα της άποστολής τα αναλαμβάνω εγώ!».

Και πραγματικά, μέχρι του θανάτου του ο Δουμά έτόπων από τα περίφη-μα πενήνια του Καβαγιόν, που τα έ-στελνε ο έκάστοτε δήμαρχος της πό-λεως.

Ιδού πως περιγράφει κάποιος ο Άλ. Δουμάς, πατήρ, τον χαρακτήρα του γιου του.

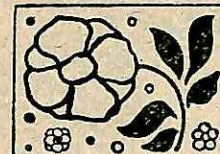
«Είπε δραστήριος, μα και αμε-λής, είνε λαίμαργος, μα και λυτός. Είπε άσυνος, αλλά και διονόμος. Με κοροϊδεύει και συγχρόνως μ' αγα-πάει μ' όλη του την καρδιά. Κάθε φορά που μαλώνουμε, ο γιός μου, σαν τον άσσο ούο της Γραφής, έγ-καταλείπει την πατρική στέγη. Τότε εγώ, την ίδια μέρα κούλας, πηγαίνω κι' αγοράζω ένα μοσχάρι και τό παχαίνω, με τη βεβαιότητα ότι ο' έ-να αυτῶ το πολύ θα ξαναγοργήσει για να το φάη... Η κακός γλώσσος λένε ότι έχειται για το μοσχάρι κι' όχι για μένα, αλλά εγώ έβρω τί κάρω».

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-ΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-ΔΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της "Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μῳ Μετσόβου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNU (JEUNE)

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ

τίσαμε ή σόσα και ή μάρα, κι άρχισαμε να βάσουμε τις πόστες μας. Ξέννοιστοι στην άρχή όλοι μας, ανήσυχοι κατόπιν όσοι έγιναν, και χαρούμενοι οι κερδίζοντες...

Ήμουν άπ' τους πρώτους, δυστυχώς. Είχα μια γαίνα φουέρη, που κατόπιν ή μάραχος τή χιλιάρα άράδα, κι έμεινα σε λίγο σάτος και βρεσέ: Είχα χάσει όλα μου τα λεπτά. Και μου τή σούφριξε ή μαγαζιέρης!

Μπαγιέρης ήταν ό γέρο-Λεκομπάς. Έπαιζε στ' άνοιχτά, ό άφιλότης, είχε μια τύχη τρομερή κι είχε γόδσει ως τό κόκαλο τους πιο πολλούς καλεμένους και συμπαικτας του.

Έγινε μια μικρή διακοπή του παιχνιδιού, κάπως σαν άνακοχή βουρρα από μια μάχη αίματη, για να δέσουν οι πληγωμένοι τις πληγές των και να ταφούν οι σκοτωμένοι. Κάποιος φίλος μου, που καθόταν στο πλάι μου δίχως να παίξει άπ' την άρχή, μου ζούσε:

— Δέν πές να κόρης τό λαιμό σου κάτω στη δροσιά του κήπου. Ξεπνάχτηκες έλάτρε! άπό παράδες. Γι' αλλοι περιμένεις; — Θα παίξω ακόμα ως τό προί, με λόγιο τιμής μονάχα... του φώναζε άγορευμένα και πεισματάρικα. Με άκουσε ό Λεκομπάς, με κατέαξε κάπως παρόξενος, χαμογέλασε κι έλπε στο φίλο μου:

— Μη χολοσάζεις μαζί του, γιατί στίς φλέβες του τρέχει αίμα πειρατό. Ό πρόπαλας του, ποτέ με τόν Ζάν Μπατό, τρομοκράτησαν τους Έγγλέζους. Κι ό παππούς του πάλι, χόρευε στο ταβί με μεξικανικά καράδια, πολεμικά κι' έμπορικά, έδώ και 40 χρόνια... Έτσι άγριος και πεισματάρης έινε κι' ό έγγονός τους...

Δέν μίλησα. Έβουρρα τό κεφάλι μου περπατώντας, ακούγοντας τους άθλους των προγόνων μου και μονομύθισα:

— Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ή Σάμου δέν ήταν καταβόρα, τό λέω και τό τονίζω. Ήταν βέβαια παραδής διαγωγής, μα άπέναντί μου δέν φερόταν όπως φέρονται ή θιωές της. Δέν έζηταγε παραπολλά λεπτά και λούσα, τουαλέττες και καπέλλα. Δέν είχε έξωφρενικές απαιτήσεις από μένα.

Μια μέρα έλαβα τό συνηθισμένο τοκέ από τόν πατέρα μου, γέμισα τις σάπες μου λεπτά, έβαλα τό κατελλόκι μου σταβά και τράβηξα ίσα στο σπίτι τόν Λεκομπάς. Ήταν μια οικογένεια πλουσιότητα, πάντα πρόσχαρη στους φιλοξενούμενους της, δίχως νάβια και ψευδαισθήματα στίς κοσμικές της γνωριμιές και γι' αυτό συναντούσε στα σαλόνια της κάθε καρδιάς καρδί: Παλιόσιους και φτωχούς, κατεγάρηδες κι' έντιμους, τυχερώτες κι' άγασθες νοικοκυρούς.

Τό σάββατο έκει στο παιχνίδι. Πόνο άμεινάνισο, σου λέει ό Άλλος... Γάμψο στο πλάγιό του πλάγι, μαζευόταν ή σόσα και ή μάρα, κι άρχισαμε να βάσουμε τις πόστες μας. Ξέννοιστοι στην άρχή όλοι μας, ανήσυχοι κατόπιν όσοι έγιναν, και χαρούμενοι οι κερδίζοντες...

Δέν μίλησα. Έβουρρα τό κεφάλι μου περπατώντας, ακούγοντας τους άθλους των προγόνων μου και μονομύθισα:

— Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Ήταν άπό κείνες τις τρέλλες που φολιόζουν για χρόνια μέσα μας, κι' όταν άφύπνισαν, τότε νοιώθουμε τό αίμα μας να σφυροκόπη άπό νυσταχία...

Αποχαρτίστης τή Σάμου, δίνοντάς της ένα σωρό φιλά...

Ήσαν τα πράγματα, άθανα για πάντα και την άγάτη μου, τή Σάμου! Λίγα χαρίματα ήθελε εκείνη, μα κι' αυτά τα λίγα που ήσαν; Πού βρισκόταν; Ήσαν;

Τό πειρατικό αίμα μου κόχλασε όρμητικά στίς φλέβες μου. Άνθρωπο θα σκότωνα εκείνη τή στιγμή, άρκει να είκοινοφύδα τις 10 χιλιάδες φράγκα!

Άρκει να έξοφλώσω τό έπείγον και λερό εκείνο χρέος τιμής... Αυτό τό χρέος τών χαρτίων, που έπρεπε να τό έξοφλώσω, δίχως αναβολή καιμιά, μέσα σε 24 ώρες!...

Κατάλαβα πως θα τρελλανόμουν κι' έσφραγγα δινοντά τους κροτάφους μου, για να έμπορίσω τό μυαλό μου να μου άνοιξη!... Άνοιξη!

Σαφηνά άκούστηκαν ήχοι όρχήστρας. Ήταν φανερό πως τελείωσε πιά τό παιχνίδι κι' άρχισε ό χορός στο μέγαρο του Λεκομπάς.

Γιά να μή νοιώσουν την άπουσία μου και γίνω γελοίος, ξεκίνησα ν' άνέβω στα σαλόνια του χορού. Βουάτιστα άργά στην άμμοσταρωτή άλλεά του ήπουν και διώρθηκαν τόν λαμυρόδετο ή τό τσαλακωμένο πανταλόνι μου, μα κεί που περπατούσα, στομάτισα ξαφνικά.

Κάποιος παράθυρο του ίσογειου φωτίστηκε άπότομα και στρέφοντας τό κεφάλι μου ξεχώρισα άπ' τό μυστακιστό παραθυρόφύλλο τόν Λεκομπάς, να μπαίνει στο δωμάτιο — ήταν ή κρεββατοκάμαρά του — και ν' άδειάζει στο σωράκι ενός κομψού χούφτες χαρτονομισμάτων!...

Ήσαν τα άμφοτα του κέρδη. Έλάνο από 100 χιλιάδες φράγκα, περιουσία έλάληρη την ένοχη εκείνη. Μαριόμωσα. Κι' έβουρρα ξανά χούφτες ιδρώτας άγονίας. Τά μάτια μου πετούσαν σπινθές και μέσα στο μυαλό μου στριφογύριζε ματαιωμένα ή σκέψη του έγκληματός.

Λόρατος, έξω στη σκοτεινιά, κόλλησα με λίσσα τό ίδρωμένο πρόσωπό μου στο τζάμι και κοιτούσα λαίμαργα. Ξέννοιστος ό Λεκομπάς — Ξέννοιστά έ καταμυριούχουν — Έκλεισε αλλώς τό ευρτάρι, έβουσε τό φως, ξανάνοιξε την πόρτα και βγήκε άπ' τό δωμάτιο...

Μ' έβασε τρεμολά. Νά... Έκει, δύο βήματα μακριά μου, βρισκόταν ό πλούτος... Ή άνετη ζωή... Ή τιμή μου... Ή σωτηρία μου... Ή παραιομένη μου στο Παρίσι... Κι' ή άγκαλιά της Σάμου... Άντίο στενοχώρια...

Δέν είχα παρά να δρασκελίσω τό χαμυλό παράθυρο!

Γάντζωσα τά χέρια μου με δόναμι στο περβάζι και σήκωσα τό πόδι μου. Έβανα να χυμίσω προς τό πάνω, μα... άπέμεινα στη θέση μου χλωμασμένους, ένώ ή μασσέλες μου χτυπούσαν και σφυροκοπούσε πονεμένα ή καρδιά μου:

— Ντροπή σου, άνάνδρε και κλέφτη! φώναζε στόν ένατό μου, χαμυλίσω τό κεφάλι μου ντροπασιμένα κι' άνέβηκα βιαστικός και τρεχάτος στο δεύτερο πάτωμα στο σπίτιού του Λεκομπάς.

Ζήτημα συγγνώμης με μασσόμενα λόγια άπ' την οικοδεσπότηνα, ευχαρίστησα τόν οικοδεσπότη και κατεβαίνοντας δυο-δυο τά σκαλοπάτια, χάρηκα στη σκοτεινιά του δρόμου...

Πρώτ, στίς 8, τηλεγράφησα στόν πατέρα μου, πως άφειλα 10 χιλιάδες φράγκα χρέος λόγον τιμής, σε χαρτοπαίγιο.

Άπομήμερο, στίς 9, έλαβα μια τηλεγραφική έπιταγή... Πλήρωσα τό

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ό σύζυγος (γυρίζει μεθυσμένος κι' ή γυναίκα του τού ψάλλει τόν άναβαλλόμενο): — Σε βλέπω διπλή, γυναίκα!... Πάλι καλά όμως που δέν σ' άκούω και διπλά!...

Ό προϊστάμενος τών φυλακών προς τόν φυλακισμένο: — Γιά να σου πώ! Νά μην είσαι τόσο κούδλης γιατί σε πετάω με τις κλωτσιές έξω!...

Ό φυλακισμένος: — Νά σε φωτίσει ό Θεός νάχανε κάτω τέτοιο!...

Δύο καθολικοί χωρικοί, κινεστικοί σύμβουλοι, πήραν τήν έντολή νά πάνε στη Ρώμη και να διαπραγματευθούν σ' ένα φημισμένο ζωγράφο τήν κατασκευή μιας άγιογραφίας για τήν εκκλησία του χωριού.

Ό ζωγράφος άφού συμφώνησε μαζί τους τήν τιμή, τούς ρώτησε αν ήθελαν να ζωγραφίσουν τόν άγιο ζωντανό ή πεθαμένο. Ή έρώτησι αυτή, έφερε σ' άρχηνία τους δύο χωρικούς, οι όποιοι έπληρωγάρησαν άμέσως στο δέμαρό τους, ζήτηντας να τους βγάλη από τό άδιέξοδο. Τήν έλλειψή μέρα έλάμυναν τήν έξής άπάντησι:

«Ζωγραφίστε τόν καλύτερο ζωντανόν. Κι' αν δέν άρέσει: έτσι: σπουδ, ζωριανός, τόν σκοτώνουμε!».

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΦΡΕΣΚΑ Τ' ΑΥΓΑ

Γιά να διατηρήσουμε πολλές μέρες, και ιδίως κατά τό θέρος, νοσητά αυγά, τά πλένουμε καλά κι' άφού τ' άφήσουμε να στεγνώσουν σε σκιά, τ' αλείφουμε με βαζελίνη ή με βερνίκι. Τρεις μέρες κατόπιν τά ξανααλείφουμε με βαζελίνη ή με βερνίκι κι' άφού τά κυλήσουμε μέσα σε πίτουρα ή σε στάχτη ή σε καρβουνόσκονη, τά βάζουμε μέσα σ' ένα κιβώτιο με πίτουρα και τά φυλάμε σε μέρος δροσερό, αλλά δ-παυσήποτε έξω και σκοτεινό. Μ' αυτόν τόν τρόπο τά αυγά μπορούν να διατηρηθούν φρεσκάτα επί αρκετόν καιρό.

ΔΙΟ ΦΡΑΔΗ ΤΑ ΧΡΕΗ ΜΟΥ ΣΤΟΝ ΛΕΚΟΜΠΑ

Και τήν άλλη μέρα, πάλι προί, στίς 11, πήρα τό τραίνο για τόν οικογενειακό μας πόργο τής Μπρέν, άφού άποχαρτίστησα τή Σάμου, δίνοντάς της ένα σωρό φιλά...

Κάθισα εκεί πέρα δίχως να πατήσω πόδι στο Παρίσι, ίσαμε τόν θάνατο του άγαπημένου μου, του λατρευτού και σεβαστού πατέρα μου...

Τι τά θέλετε; Ρίξτε καλές και αίμα έπιστοικό πειρατόν, δέν μπορούν ποτέ να πέσουν έξω!...

Σκότωναν τούς έχθρους των οι πειρατά πρόγονοί μου, κι' άρπαζαν με τό σπαθί τους τούς θησαυρούς των... Ή ροιούδες και άνδρισμός πλαισίωνε όλες τις πράξεις τους και τά έγκλήματά τους άκόμη... Σφάζόντουσαν άλόπητα στήθος με στήθος...

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

Μά δέν έκλεβαν άνδρα ποτέ τους!

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Ή ποδοσφαιρική όμάς 'Ιωαννίνων 'Ασκήρ', μετά του προέδρου της κ. Παντελή Φρίγγα.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Τήν Κυριακήν 14

Αυγούστου, έν τώ γηπέδω τής 'Α-θλητ. Ένώσεως Ζακύνθου, διεξήχθη ένδιαφέρον μάτς μεταξύ τής όρνώνιου όμάδος και του 'Φαλίνου. Νικήτρια άνεδείχθη ή 'Αθλητ. Ένωσις Ζακύνθου διά τεματίων 4—0.

Α. Γ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Τήν Δευτέραν 15

Αυγούστου, συνητήθησαν εις φιλικόν μάτς ή μικτή Α' και Β' 'Αθλ. Έν. Ζακύνθου μετά του 'Η. Α. Ο. 'Ηρακλής Ζακύνθου.

Ό άγών δέν παρουσίασε έξαιρετική ένδιαφέρον, γιατί δέν έλαβαν μέρος οι καλύτεροι τών παικτών τής 'Α. Ε. Ζ.

Έν τούτοις, ή 'Α. Ε. Ζ.' δια τού Μεσολογγίτη (μέσα άριστερά) επέτυχε δύο τέτριμα έναντι μηδενός του 'Ηρακλήους και τριποτοτόπος ή 'Α. Ε. Ζ.' άνεκτήρηθη πρωταθλήτρια Ζακύνθου.

Έκ τής 'Ενώσεως διεκρίθησαν οι κ.κ. Πεταλάς (τεματοφύλαξ) και Μεσολογγίτης, εκ δέ του 'Ηρακλήους' οι κ.κ. Έβνος (τεματοφύλαξ), Σταθάρος και Δρογγίτης.

Κ. ΠΙΣΚΑΡΕΛΛΗΣ

ΘΟΥΡΙΑ. — Τήν προαχθείσαν Κυριακήν έγένετο ένταύθα ένδιαφέρον

ποδοσφαιρική συνάντησις μεταξύ τών όμάδων τής πόλεως μας 'Πανθουριακός' και 'Ορεφός'. Και τών δύο όμάδων οι παίκται έπαίξαν μ' έξαιρετική τέχνη, νικήτης δέ άνεδείχθη έν τέλει ό 'Πανθουριακός' διά τεματίων 2—1.

Έπίσης τήν παρελθούσαν Κυριακήν συνητήθησαν εις φιλικόν άγώνα οι όμάδες 'Πανθουριακός' και 'Μεσσηνιακός'. Ό 'Πανθουριακός' επέβη ένκόλως τής άνταπλόου όμάδος, έπαυχών 4 τέτριμα έναντι μηδενός.

Είς τό γηπέδον του 'Φοίνικος' Κυνουσόπου, συνητήθησαν εις έπίσημο άγώνα μετά κατελ. Λου, οι Ιοχρηαι όμάδες 'Αλάφνη' Γούδας και 'Μ. Άλέξανδρος' Βοτανικού. Κατόπιν τεχνικού και άραίου παιχιδίου, νικήτρια άνεδείχθη

Ταπεινωμένη έχει ό σοφός και περηφάνεια ό βλάκας.

— Άγατάει κι' ή πέδιλα κα τά φασόλια, μα όχι εκείνα που βράζουν μαζί της μέσα στη ζύτρα.

— Περιουσία του γιανχιού, νικήτρια άνεδείχθη

Είς τό γηπέδον του 'Φοίνικος' Κυνουσόπου, συνητήθησαν εις έπίσημο άγώνα μετά κατελ. Λου, οι Ιοχρηαι όμάδες 'Αλάφνη' Γούδας και 'Μ. Άλέξανδρος' Βοτανικού. Κατόπιν τεχνικού και άραίου παιχιδίου, νικήτρια άνεδείχθη

Είς τό γηπέδον του 'Φοίνικος' Κυνουσόπου, συνητήθησαν εις έπίσημο άγώνα μετά κατελ. Λου, οι Ιοχρηαι όμάδες 'Αλάφνη' Γούδας και 'Μ. Άλέξανδρος' Βοτανικού. Κατόπιν τεχνικού και άραίου παιχιδίου, νικήτρια άνεδείχθη

Είς τό γηπέδον του 'Φοίνικος' Κυνουσόπου, συνητήθησαν εις έπίσημο άγώνα μετά κατελ. Λου, οι Ιοχρηαι όμάδες 'Αλάφνη' Γούδας και 'Μ. Άλέξανδρος' Βοτανικού. Κατόπιν τεχνικού και άραίου παιχιδίου, νικήτρια άνεδείχθη

Είς τό γηπέδον του 'Φοίνικος' Κυνουσόπου, συνητήθησαν εις έπίσημο άγώνα μετά κατελ. Λου, οι Ιοχρηαι όμάδες 'Αλάφνη' Γούδας και 'Μ. Άλέξανδρος' Βοτανικού. Κατόπιν τεχνικού και άραίου παιχιδίου, νικήτρια άνεδείχθη

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΡΑΦΗ ΑΠΟΚΡΙΤΙΚΗ

Άγαπημένε φίλε μου, σου δροάζω Πώς δέν ήξέρω τί να στιχουργέσω. Είς έπαινο μανής που δέν γνωρίζω. Λιάλε να μη μπορώ να σε δουλέψω. Μά δε φταίω γά, πως νάν τήν ιστο-

— Άν δέν τή 'δω κι' εγώ, νάν τή γνω-

Γιά να δώση κανείς μια γνώμη δρθή, Έλεγε μια φορά κάποιος δεσπότης. Πρέπει να ιδή τήν αλήθεια γυμνή, Διά να ιδή τό καλό και τό κακό της. Και τότε ευσυνείδητος να μωρέση. Να 'πυθώση τό δίχρη μέσ' στη μέση.

Πώς δέ να πω παραδείγματος χάρι, Πώς έχει δύο ερωτικά ματάκια... Πώς έχει ένα άγγελικό ποδάρι...

Κόκκινα και ριομάτα μαγουλάκια... Και τά λοιπά, και τά λοιπά, μπά γέμιον! Καλέ τάειδα εγώ; τάπιασα ποτέ μου;

Πώς δέ να πω πως έχει μικρό στόμα; Κι' αν ίσως τύχει ξεμποχελισμένο; Κι' αν ίσως του προσώπου της τό χρώμα Δέν ένε φυσικό, μ' άγορασμένο;

Κι' αν τό στήθια που κόνουν κυματάκια Είν' τόσα στοιργυλιά παλινματάκια;

Και δέ μπορεί ή δαχτυλιόμια μέση. Νά είνε από τό σφήμα ένα σανίδι; Έκείνο τό άρειλάκι που σου άρέσει, Κόκκινο ως τή φωτιά 'πό τό φτιασίδι; Κ' εκεί τό πόδι, που ερωτεύει κι' άλλ-

— (Λους)

Δέ μπορεί νάνα σάπιο από τού κάλους; Μ' αν έδεχόσυνε από 'με μια γνώμη, Για όποια κι' αν είνε εκείνη σου ή

(Πανδόρα, Σόλεα πως δέ θάν τώμαδες άκόμη. Πώς άγάτες δέ γέρονται άλλο τώρα. Κι' αν ή γυναίκες λέν' πως σ' άγα-

— (Που)

Παστρικά νάν τά λέμε, σε γελούνε. Άντρια μου, αν με τόσην ευκολία Πας κ' έσύ και πιστεύεις τού φουάδωνε, Σου λέω πως μου πικραίνεις τήν καρδιά

Και πως κάνεις ντροπή τόν Άντριά- — (Δανε)

Μωρέ ή γυναίκες... δέ σου λέω πως δ- — (Λες)

Μά ή περισσύτερες πάντα, είνε μαριό- — (Λες)

Σ' ήθελα, φίλε, πουλιο γνωστικόνε. Και, για να σου σημαίνω τό μυαλό, Σου δίνω εις τή δουλειά του γυναι-

— (Κώνε)

Παράδειγμα σου τόν Παπά-Σταθά. Άπό 'κειόν, που ποτέ να μην πεθάνη, Έπληρα τό ύψος που τιμή μου κάνει.

Στίχους εγώ έχω χάρισμα χιλιάδες. Κι' όμως, αν ός ν' έμε καμιά φορά Μου είπανε ή δικές μου φιλονόδες. Νάν τούς κίωμ τραγουδία ερωτικά...

(Φθάνει να μου ευρεθ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

(*Ἀφ' ὧν τῆς βαρύνουσας ντὲ Κλεσσύ*).

—Μιά ἀπὸ τὶς «νουδωτὲς» τῆς σαί-
ζον, εἶνε τὸ θραυτὸν φόρεμα τὸ κα-
μαμένο ἀπὸ κρετὸν, ἀπὸ πικέ, ἀπὸ
ὀρχαντί, ἀπὸ λινὸ, ἀπὸ ἄσπρο κεν-
τητὸ ὑφάσμα καὶ ἀπὸ ὑφάσμα ἀπλό,
ὅπως τὸ τυσσὸν καὶ τὸ σατινέτ.

—Ἐπει, τ' ἀπλὰ ὑφάσματα, τὰ
προωρισμένα γιὰ φορέματα τῆς ἐξο-
χῆς, χορηγεῖται τὴν ἀπλοῦς καὶ θρα-
υτὸν τουαλέττες.

—Μὰ, παρ' ὅλη τὴν ἀπλοῦς τῶν
αὐτῶν, τὰ ὑφάσματα αὐτὰ εἶνε πολὺ
χαριτωμένα καὶ δροσερά καὶ φαντά-
ζουν πολὺ στὶς ὑπαίθριες καλοκαιρι-
νὲς γιορτὲς, στοὺς χορτοὺς τῶν καζί-
νων τῶν λουτροπόλεων καὶ σὲ κάθε
συγκέντρωσι.

—Μὴ διαστῆσαι λοιπὸν, κυρίες
μου, νὰ φορέσεται τὸ θραυτὸν συγκεν-
τρωτὸν φόρεμα ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ποὺ
ἀναφέραμε παραπάνω.

—Τὸ ἀπλό καὶ ἀσυνήθιστο αὐτὸ
φόρεμά σας θὰ κἀνὼν ὥραία ἐντύπωσι
στὰ θραυτὰ φῶτα καὶ θὰ ἐξαγορεύῃ
ἀνάμεσα στὰ μεταξωτὰ καὶ δαντέλ-
λινά φορέματα, σὰν καὶ πολὺ ἀσυ-
νήθιστο, νέο, καὶ δροσερό.

—Χαριτωμένα θραυτὰ φορέματα
ἀπὸ πικέ, θὰ γαρνιρῶνται ὀλόγυρα
μὲ λεπτὰ γυρλάντες λουλουδιῶν. Π.χ.
ἓνα ἀπλό φορεματάκι ἀπὸ πικέ θα-
λασσὶ θὰ γαρνιρῶνται στὸ ντεκολτέ
καὶ στὴν ζώνη μὲ γυρλάντες μισο-
τίδων.

—Ἐνα φόρεμα πάλι ἀπὸ τυσσὸν
κόκκινο, θὰ γαρνιρῶνται μὲ ἀμπελισμῶν
ἀπὸ τυσσὸν ἄσπρο, τὸ ὁποῖο θὰ κου-
μπῶν πίσω στὴν πλάτη.

—Φορέματα ἀπὸ μαῦρο σατινέτ θὰ
ἔχουν γραμμὴ πολὺ ἀπλή, καὶ θὰ εἶ-
νε πολὺ ντεκολτέ πίσω.

—Τὰ ἄσπρα φορέματα θὰ γίνονται
ἀπὸ ὀρχαντί, ἀπὸ λινὸ καὶ ἀπὸ ὑφα-
σμα κεντητὸ.

—Γενῶτα δροσιὰ καὶ παρθενικὴ
χάρη, τὰ φορέματα ἀπὸ λευκὸ ὀρχαντί
εἶνε πολὺ κατάλληλα γιὰ τὰ νέα κορίτ-
τσια. Θὰ γαρνιρῶνται
μὲ ντεκούπ σὲ σχῆμα
φύλλων, ἀπὸ ὀρχαντί
ἄσπρο, ἐπίσης, ἐνκου-
στὲ στὸ ὑφάσμα.

—Τὸ ἴδιο ἔχουμε νὰ
ποῦμε καὶ γιὰ τὰ λινὰ
κεντημένα φορέματα,
μὲ τὶς «ἀν-φωρ» φο-
στὲς καὶ τὶς στενὲς
ζώνες ἀπὸ βελούδο
χρωματιστὸ, καθὼς καὶ
γιὰ τὰ φορέματα ἀπὸ
ἑτοιμὸ κεντητὸ ὑφάσμα
μὲ ζώνες γαρνιρισμένες
συχνὰ μὲ μιὰ ἀμορφη
ἀγκύρα ἀπὸ στοῦς.

—Συχνά, τὰ φορέ-
ματα ἀπὸ λινὸ καὶ ἀ-
πὸ κρετὸν θὰ γαρνι-
ρῶνται μὲ φρετὸν γύ-
ρω στὰ βολὰν καὶ στὶς
μικρότερες.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ θρα-

υτὰ φορέματα ἀπὸ θαυμακὲρὴ μου-
σελίνα, μὲ κορσάκι ἐφαρμοστὰ καὶ μ'
ἓνα μεγάλο φιάγκο, ὁ ὁποῖος θὰ κἀνὼν
νὰ φαίνεται ἀκόμα πρὸ κεντῆ ἢ τὰ-
για, ἐμπρὸς ἢ πίσω.

—Ἡ τουαλέττα αὕτῃ δὲν θὰ ἔχῃ
καθόλου μανίκια, ἢ θὰ ἔχῃ τὸ πολὺ
δυὸ μικρὰ μανίκια φουσκωτά.

—Ὅταν τὸ κορσάκι θὰ εἶνε πολὺ
ντεκολτέ, θὰ ρίχνουμε στοὺς ὤμους
μὰς ἓνα μπουὰ ἀπὸ φτερά, ἄσπορτι μὲ
τὸ χρώμα τοῦ φορέματος.

—Τὰ φορέματα ἀπὸ ἀπλό ὑφάσμα,
ἐμπροσθὴ ἢ ὀπίσθι, δὲν εἶνε μόνο πολὺ
χαριτωμένα, εἶνε συγγενόμενα καὶ πολὺ
πρακτικὰ καὶ φτηνὰ καὶ εἶσι μπουρ-
νὲς νὰ ἔχουμε δυὸ-τοῖς αὐτὰ.

—Πάντως, δὲν θὰ φορεθοῦν τὸ θρα-
υτὸν, παρὰ μόνο τὸ καλοκαίρι.

—Τὰ φθινοπωρινὰ θραυτὰ φορέ-
ματα, θὰ γίνονται ἀπὸ δαντέλλα
μαῦρη ἢ χρωματιστὴ, πολὺ λεπτὴ, ἢ
ἀπὸ σιφόν.

—Τὸ ντεκολτέ θὰ εἶνε πλατὺ, τε-
τραγώνου καὶ ἢ μπερέλλες, διαστα-
ρῶμενες ὅς ἀφίνουν ἀνοιχτὴ τὴν πλά-
τη. Παρ' ὅλα ταῦτα, τὰ φορέματα
αὐτὰ θὰ ἔχουν ζώνη ἀπὸ μαῦρο λου-
στρίνι, ὅπως καὶ τὰ φορέματα-σπόρ.

—Σχεδὸν ὅλα τὰ θραυτὰ φορέμα-
τα θὰ συμπληρῶνται μὲ μικρὰ ἐ-
φαρμοστὰ μπολερό, ἢ μὲ κοντὲς μι-
κρὲς κάπες ἀπὸ βελούδο, ὀυαλόχρωμο
μὲ τὴν ζώνη.

—Ὅταν ἡ ζώνες δὲν εἶνε δευμά-
τινες, θὰ γίνονται ἀπὸ βελούδο ἡκού-
ρο, ἢ ζωφόρος, ἢ ἀπὸ σατέν σιρὲ
κόκκινο καὶ θὰ δένονται πίσω, σὲ
μεγάλον φιάγκο.

—Ἐνα ἀπὸ τὰ νέα ὑφάσματα, θὰ
εἶνε καὶ ὁ μεταξωτὸς πικέ.

—Θὰ ἰδοῦμε τὸ θραυτὸ καὶ φορέ-
ματα ἀπὸ δαντέλλα μᾶλλον λεπτὴ,
χρωματιστὴ ἢ ὀλόλευκη.

—Ἡ μᾶλλον πλεχτὴς ἀπλοῦς, θὰ
φορεθοῦν πολὺ καὶ τὸ φθινόπωρο.

—Θὰ ἰδοῦμε τὸ θραυτὸ καὶ ὥραία
ἐφαρμοστὰ φορέματα, σχεδίου «πρεν-
σέ», πολὺ κολλητὰ στὴν ὥρα καὶ
στὴν τάγια καὶ πλατεὶά κάτω, ἢ φο-
ρέματα ντραπέ, μὲ μυτερὸ ντεκολτέ

μπροστὰ καὶ μὲ μπερέλλες στὴν
πλάτη.

—Ἡ κυριώτερος «νουδωτὴ» τῶν
νέων θραυτῶν φορεμάτων, εἶνε: τε-
τραγώνου καὶ ἄνισα ντεκολτέ, γιρ-
λάντες λουλουδιῶν γύρω στὰ ντεκολ-
τέ, στὴν τάγια καὶ στὰ μικρὰ φου-
σκωτὰ μανίκια, φορέματα ἀνοιχτό-
χρωμα καὶ μπολερό ἢ κάπες σκούρες
ἢ ζωφόρος, ὑφάσματα λεπτὰ καὶ
ζώνες δευμάτινες ἢ βελούδινες.

—Ἐκτός ἀπὸ τὰ θραυτὰ φορέμα-
τα, τὰ καμωμένα ἀπὸ ἀπλὰ θαυμακε-
ρὰ ὑφάσματα, θὰ ἰδοῦμε, μὲλις ψυ-
χράναι λίγο ὁ καιρὸς, καὶ φορέματα
ἀπὸ λεπτὸ λινὸ, ἢ ἀπὸ γι' αὐτὰ θὰ
μιλήσουμε ἀργότερα λεπτομερῶς.

—Τὰ φθινοπωρινὰ ἐπανωφόρια θὰ
γίνονται ἀπὸ λινὸ, ἀνοιχτόχρωμο,
μὲ ἀνοιχτὸ, ἢ πρᾶσινο ἀνοιχτὸ καὶ
θὰ γαρνιρῶνται μὲ ἀμπελισμῶν, μὲ
κουμπὶ καὶ μὲ ζώνες. Θὰ εἶνε ἐφαρ-
μοστὰ στὴν τάγια ἐλαφρῶς «ἀν-φωρ»
ἢ μὲ πιέτες.

—Γιὰ τὴν «ντεμι-σαίζον» θὰ εἶνε
ἀν-φωρ καὶ τὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ ὑ-
φάσμα «ντεμι-σαίζον».

—Τὰ μαῦρα καὶ τ' ἀσπρόμαυρα φο-
ρέματα θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας καὶ ἐ-
φέτος.

—Θὰ ἰδοῦμε ὥραία φορέματα ἀπὸ
μαῦρο καὶ ἄσπρο μαροκλὶν καὶ ἀπὸ
μαῦρο κορπ-ντ-σιν, γαρνιρισμένα μὲ
δαντέλλες καὶ παλὰ κτερινωτὰ κεν-
τήματα.

—Τὰ φθινοπωρινὰ καπέλλα θὰ εἶ-
νε μικρὰ, ἐφαρμοστὰ στὸ κεφάλι καὶ
γαρνιρισμένα γύρω μὲ μιὰ τριαντά-
ντραπὴ, ἢ ὅποια θὰ δένῃ σὲ φιάγκο
στὸ ἓνα πλάι.

—Θὰ ἰδοῦμε ὅμως καὶ τὸ φθινόπω-
ρο καπέλλο γαρνιρισμένα μὲ λε-
πτὲς ἀλχηθινὲς γυρλάντες, στὸ ἓνα
πλάι.

—Ἀρκετὰ καπέλλα πάλι θὰ γαρ-
νιρῶνται καὶ μὲ μᾶλλον πλεχτὰ πον-
τῶν, δύο ἢ τρία, διαφορετικοῦ χρώ-
ματος τὸ καθένα.

—Ἐπίσης, καὶ τὰ βελούδινα κα-
πέλλα θὰ εἶνε κατὰ τὸ φθινόπωρο
«ἀν-φωρ», ποὺ πάντων τὰ μαῦρα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΡΩΜΑΪΚΑ ΣΥΜΠΟΣΙΑ

Ἐκεῖ μείνει παροιμιώδης ἡ ἐπέ-
ραντὴ λαμαργία τῶν Ρωμαίων γιὰ
τοὺς ὁποίους ὁ φιλόσοφος Σενέκας ἔ-
λεγε: «Ξενοῦν γιὰ νὰ φᾶν καὶ τρῶ-
νε γιὰ νὰ ξεράσονται».

Πραγματικὰ δὲ οἱ Ρωμαῖοι τῆς ἐ-
ποχῆς τοῦ Σενέκα θεωροῦσαν ὡς ἀ-
νώτατὴ ἡδονὴ τὴν πολυφαγίαν καὶ τὴν
καλοφαγίαν καὶ γι' αὐτὸ, ἀφ' ὧν ἔτρω-
γον καὶ ἔπιναν κατὰ κόρον, ἔδειξαν
κατόπιν τὸ στομάχι τοὺς προκαλῶν-
τας ἐμετὸ μὲ διάφορα μέσα γιὰ νὰ
μπορέσουν κατόπιν νὰ ξαναρχίσουν τὸ
φαγιδότι.

Περὶ αὐτῶν ἔχουν μείνει τὰ μεγάλα
Ρωμαϊκὰ συμπόσια, τὰ ὁποῖα συνήθως
ἐκόσμιζαν περυσίαις ὀλόκληρες.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Βιτέλλιος προσέ-
φερε κάποτε στοὺς φίλους του ἓνα συ-
μπόσιον, τοῦ ὁποῦ τοὺς περισσότερα
φαγητὰ ἀπετελοῦντο ἀπὸ γλώσσας,
σχηθῆτα καὶ μυλὰ σπινωτάτων που-
λιῶν, φερμένων ἐπίτηδες ἀπὸ τοὺς πιο
μακρινὰς γῶρας τοῦ κόσμου. Τὸ συ-
μπόσιον αὐτὸ κράτησε πέντε μέρες στὴ
σειρὰ καὶ στείλεις ἐκταχυμῶνα ὀλό-
κληρα.

Ἐπίσης, ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς
ἔτρωγε καὶ ἔπινε τόσο, ὥστε στὸ τέ-
λος κάθε γευμάτου, οἱ δοῦλοι τὸν σή-
κωναν σχεδὸν ἀνίστητον ἀπ' τὸ τρα-
πέζι καὶ τοῦ γαργαλοῦσαν τὸ λάρυγ-
γα μ' ἓνα φερό γιὰ νὰ κἀνὼν ἐμετὸ.

Ὅλα αὐτὰ δὲ γίνοντοσαν σὲ μιὰ
ἐποχὴ ποὺ ὁ ὄχλος τῆς Ρώμης λιμο-
κτονοῦσε καὶ δὲν εἶχε κἄν οὔτε ξερὸ
ψωμὶ γιὰ νὰ φᾶ.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

—Φτωχὸς εἶν' ἐκεῖ-
νος ποὺ ἀγωνίζεται καὶ
ἐπιθυμεῖ, μὲ κάθε τρό-
πο, νὰ «πλουτίσῃ» δι-
αρκῶς.

Ἐμεῖς οὖν
—Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω
χρήματα, ὅχι γιὰ τί-
ποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιὰ νὰ
νομίζω ὅτι ξέρω ποῦ
θὰ τὰ χρησιμοποιοῦμαι.
Σέλλεϊ

—Μὲ τὰ χρήματα
ἐξασφαλίζει κανεὶς ὁ-
σους φίλους θέλει.

Βόρειος

—Ἡ φιλοδοξία προσ-
λαμβάνει συχνὰ τὴ μορ-
φὴ τῆς φιλαργυρίας.
Τζὼν Λοὺμποκ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

& ΙΩΑΝ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 16^Α

Εἰδοποιεῖ τοὺς κ. κ. Ἑργολήπτας, ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν ἡλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων φωτισμοῦ, κω-
δῶνων, τηλεφῶνων ἐσωτερικῆς χρήσεως, ἐγκαταστάσεις ἡλεκτρικῶν κινήτρων καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως ἡλετρι-
κῆς ἐργασίας, ἐργαστασίων καὶ οἰκίδων.

Ἐπίσης διὰ κάθε σπῆτι ἀναλαμβάνομεν τὴν προμήθειαν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ μεθοδικὴν ἐγκατάστασιν
παντὸς ἡλεκτρικοῦ εἶδους, ὡς κουζίνας, ψυγείων, ἀνεμιστήρων, ἡλεκτρικῶν σιδήρων σιδερώματος, ἡλεκτρικῶν σαρώ-
θρων, ἡλεκτρικῶν θερμαστῶν καὶ πλευσίαν συλλογὴν πολυφῶτων.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ. ΤΙΜΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΠΑΝΤΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Εἰδοποιήσατέ μας τηλεφωνικῶς

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 21-828

Καὶ θὰ ἐξυπηρετηθῇτε ταχέως.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Μὲ τιμὰς ὉΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὰ εὑρουν αἱ
ἀναγνώστριάς μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

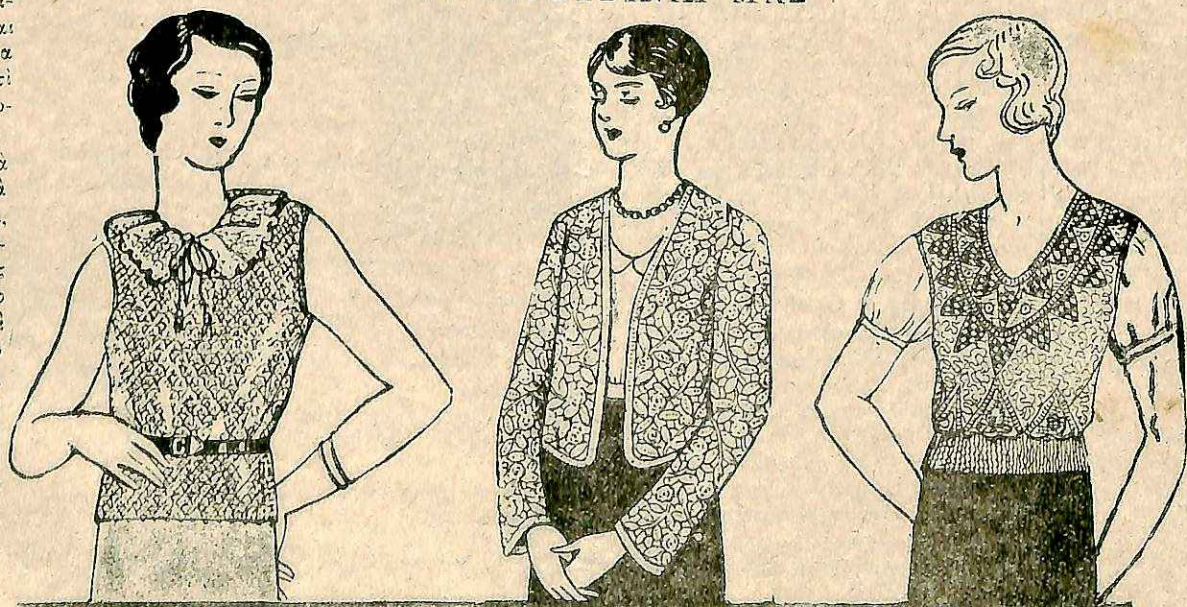
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν καθὼς καὶ Γεωργικά.

Σὰς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκερθῇτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

1) Μικροῦ ἀπὸ πλεχτὸ μαλλί. 2) Πυλλόβερε ἀπὸ Ἰρλάντ. 3) Μικροῦ ἀπὸ μαλλί ροῦ καὶ μεταξὺ μαλλί.

Αφαιρέσατε τῆς τριχέας τῆς μασχάλης ἢ τὰ χνούδια τοῦ ἔχειε θοηλές στὰ χεῖλη, στὰ μάγουλα!

ΑΥΤΟ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ Η ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ

«Ἡ ἀποτριχωτική κρέμα **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** πρέπει σήμερον νὰ εἶνε τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς τουαλέτας κάθε κοκέτας κυρίας».

ΣΤΕΛΛΑ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

«Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποτριχωτικά μέσα ποὺ ἔχω μεταχειρισθῆι μέχρι σήμερον, μόνον ἡ κρέμα **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** ἀποτριχώνει εἰς διὰστημα ὀλίγων λεπτῶν, χωρὶς νὰ ἐρεθίσῃ διόλου τὴν ἐπίδερμιν».

ΛΙΤΣΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

ΕΠΙΛΟΣΑΝ-ΕΠΙΛΟΖΑΝ

Ἐὰν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει ἀκόμα διαδοθῇ πολὺ ἡ ἀποτρίχωσις, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι καμμία σχεδὸν κυρία δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα ἀποτριχωτικά μέσα: (ἀηδεῖς σκόναι, δῆθεν «ἀρωματικά κρέμα», ἐπικινδυνὸν ξυράφι). Μὲ τὴν νέαν ὅμως ἐπιστημονικὴν κρέμαν **ΕΠΙΛΟΖΑΝ** ἡ κάθε γυναῖκα θὰ εὖρῃ ἐκεῖνο ποὺ τῆς χρειάζεται. Διότι τὸ **ΕΠΙΛΟΖΑΝ** παρεσκευάσθη μετὰ προηγουμένην μελέτην τῶν μειονεκτημάτων τῶν ἄλλων ἀποτριχωτικῶν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν κατανάλωσιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδοκιμάσθη ἐπὶ χιλιάδων γυναικῶν εἰς τὰ καλλίτερα Δερματολογικὰ Νοσοκομεία.

Ἐγγνώμηθα ὅτι τὸ **ΕΠΙΛΟΣΑΝ**

ἔχει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:

- 1) Ἀποτριχώνει εἰς 3—5 λεπτά.
- 2) Δὲν προκαλεῖ ἐγκαύματα, οὔτε ἐρεθίζει τὸ δέγμα.
- 3) Δὲν εἶνε ἀποκρουστικὰ δύσοςμον, ὡς αἱ ἄλλαι κρέμαὶ ἢ σκόναι.
- 4) Δὲν ξηραίνεται ποτὲ εἰς τὸ σωληνάριον.
- 5) Δὲν συντελεῖ εἰς τὸ νὰ φυτρῶνουν νέαι τρίχες σκληρότεραι.
- 6) Εἶνε κρέμα εὐχρηστος, ἐπιστημονικὴ καὶ ἐντελῶς ἀδλαδής.
- 7) Εἶνε εὐθηνότερα ὅλων τῶν ἄλλων κρεμῶν.

Ἡ νέα ἀποτριχωτικὴ κρέμα **ΕΠΙΛΟΖΑΝ** πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία, Μυροπωλεῖα καὶ καταστήματα ψικικῶν, πρὸς δο. 30 τὸ σωληνάριον. Ἐν ἐλλείψει, ἀποταθῆτε εἰς τὸν Γεν. Ἀντιπρόσωπον κ. **ΚΩΣΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ**, Σούθου 17β, Ἀθήνας (τηλ. 20166), ὅστις θὰ σᾶς τὸ ἀποστείλῃ διὰ συστημένου δέματος.

Τὰ χρήματά σας θὰ σᾶς ἐπιστραφῶσιν, ἐὰν δὲν μείνετε τελείως εὐχαριστημένη.

(Ἀποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ παρόν).

Κύριον Κώσταν Νικολαΐδην, Σούθου 17β, Ἀθήνας.

Παρακαλῶ ὅπως μοὶ ἀποστείλετε δωρεὰν τὰς δοξίαις χορήσεως

τοῦ **ΕΠΙΛΟΣΑΝ**, καθὼς καὶ μίαν ἐγχρωμὸν εἰκόνα τῶν Κινηματογραφικῶν Ἀστέρων.

Ὄνοματεπώνυμον

Πόλις

Ὁδὸς

(Γράφετε, παρακαλοῦμεν, ἐθανάγνωστα.)

«Ἡ κρέμα **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** ἀποτριχώνει σὲ 3 λεπτά καὶ κάμνει τὸ δέγμα βελούδινο».

ΠΕΡΣΑ ΒΛΑΧΟΥ

«Ἡ κρέμα **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** εἶνε καλύτερὰ ἐξ ὅλων. Χρησιμοποιῶ μόνον αὐτὴν δι' ἀποτρίχωσιν καὶ εἰμαι κατενθουσιασμένη».

Α. ΦΟΥΜΑΝ

«Αἱ ἀδελφαὶ Λουκᾶ συνιστοῦν τὴν ἀποτριχωτικὴν κρέμαν **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** ὡς τὴν καλύτεραν εἰς τὸ εἶδος τῆς».

ΕΛΕΝΗ καὶ ΦΩΦΩ ΛΟΥΚΑ

«Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι τὸ **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ *bonjour* κάθε κοκέτας γυναῖκας».

ΜΑΡΙΚΑ ΝΕΖΕΡ

«Ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν τῆς μασχάλης εἶνε σήμερον ζήτημα ὑγιεινῆς καὶ καλῆς ἐμφανισέως. Καὶ τὴν δύσ ἐπιτυχάνονται μὲ τὴν κρέμαν **ΕΠΙΛΟΣΑΝ**».

ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΗ

«Ἡ κρέμα **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** εἶνε τελείως ἀποτελεσματικὴ».

ΑΛΙΚΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

«Χρησιμοποιῶ μόνον τὴν κρέμαν **ΕΠΙΛΟΣΑΝ** καὶ εἰμαι τελείως ἐνθουσιασμένη».

ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ